„Un roman care te paralizează."
O, The Oprah Magazine

„Inteligent, tulburător și plin de suspans."
Lee Child

VOX

TĂCEREA POATE FI

ASURZITOARE

CHRISTINA DALCHER

Christina Dalcher

Vox

În amintirea lui Charlie Jones,
lingvist, profesor, prieten.

Mulţumiri

Un om pe nume Stephen King a spus odată: „Nimeni nu scrie singur un roman lung”. Aveam cam zece ani când am citit prima oară aceste cuvinte de la începutul cărţii *Salem's Lot*. Încă mi se par adevărate şi azi. *Vox* s-a născut din multe mame şi taţi şi le datorez mulţumiri tuturor:

Agentei mele, Laura Bradford, pentru sinceritatea, claritatea şi încurajările ei. Niciun scriitor nu şi-ar putea dori un susţinător mai aprig pentru munca sa.

Editorului meu din SUA, Cindy Hwang de la Berkley, editorului meu din Marea Britanie, Charlotte Mursell de la Harpercollins, precum şi echipelor ambelor edituri pentru entuziasmul lor feroce.

Pentru primii mei cititori, Stéphanie Hutton şi Caleb Echterling, pentru că au citit rapid un roman scris în două luni şi m-au ajutat să îl fac să strălucească.

Lui Joanne Merriam, de la Upper Rubber Boot Books. Fără apelul ei original pentru candidaturi la Broad

Knowledge: 35 Women Up to No Good anthology, povestea doctoriţei Jean McClellan ar fi putut să nu existe niciodată.

Lui Ellen Bryson, Kayla Pongrac şi Sophie van Llewyn, care au criticat scurta poveste cu ochi ageri şi mi-au spus să continui.

Pentru mulţimea uimitoare de scriitori de ficţiune scurtă care m-au sprijinit şi, timp de ani întregi, mi-au citit scurtele opere. Ştiţi cu toţii cine sunteţi.

Ţie, dragă cititorule, care vei aprecia în cele din urmă această poveste. Sper că îţi va plăcea. Cel mai mult sper că îţi va stârni oarecum furia. Şi sper că te va pune pe gânduri.

Şi, în cele din urmă, soţului meu, Bruce, care mă sprijină aproape în tot ce fac. Şi care niciodată nu îmi spune să nu mai vorbesc atât de mult.

Unu

Dacă mi-ar fi spus cineva că într-o singură săptămână aş putea să înlătur Mişcarea Pură, pe preşedinte, precum şi pe rahatul acela incompetent de Morgan Lebron, nu aş fi crezut. Dar nici nu l-aş fi contrazis. Nu aş fi spus nimic.

Am devenit o femeie a vorbelor măsurate.

În seara asta la cină, până să îmi rostesc ultimele

silabe pe ziua de azi, Patrick se întinde şi atinge dispozitivul argintiu din jurul încheieturii mele stângi. Este o atingere uşoară, de parcă ar împărtăşi durerea sau poate pentru a-mi aminti să păstrez tăcerea până când contorul se resetează la miezul nopţii. Această magie se va întâmpla în timpul somnului meu, astfel că voi începe ziua de marţi de la zero. Contorul fiicei mele, Sonia, va face la fel.

Băieţii mei nu poartă contoare.

La cină, sunt cu toţii angajaţi în pălăvrăgeala lor obişnuită despre şcoală. Şi Sonia merge la şcoală, deşi ea nu iroseşte niciodată cuvintele discutând despre zilele ei. La cină, printre îmbucăturile unei tocane simple pe care o gătesc din memorie, Patrick o întreabă despre progresul pe care l-a făcut în economia gospodăriei, educaţie fizică şi cursul nou de contabilitate simplă pentru gospodării. Îşi ascultă profesorii? Va avea note bune semestrul acesta? El ştie exact ce întrebări să pună: cu un răspuns simplu, închis, care necesită doar o încuviinţare sau o clătinare din cap.

Privesc şi ascult, apăsând cu unghiile atât de tare în carnea palmelor, încât las urme. Sonia încuviinţează atunci când se cuvine şi îşi încreţeşte nasul de fiecare dată când micii mei gemeni, neînţelegând importanţa întrebărilor cu „da” sau „nu” şi a seturilor cu răspuns

finit, o roagă pe sora lor să le povestească şi lor cum sunt profesorii, cum sunt cursurile, ce materie îi place cel mai mult. Atâtea întrebări cu răspuns deschis... Refuz să cred că ei nu înţeleg, că o provoacă, tachinând-o cu ajutorul cuvintelor. Dar la unsprezece ani sunt destul de mari încât să priceapă. Şi au văzut ce se întâmplă atunci când folosim prea multe cuvinte.

Buzele Soniei tremură în timp ce se uită de la unul la altul; rozul limbii tresaltă pe marginea dinţilor sau poate buza de jos e umflată, o parte a corpului cu o minte proprie, unduindu-se. Steven, băiatul cel mare, întinde o mână şi îi atinge gura cu degetul arătător.

Le-aş putea spune ce vor să ştie: toţi bărbaţii în faţa claselor acum. Un sistem unidirecţional. Profesorii vorbesc. Elevii ascultă. M-ar costa treisprezece cuvinte.

Mi-au rămas şapte.

— Cum este vocabularul ei? întreabă Patrick, făcând semn cu bărbia spre mine. Apoi reformulează: învaţă?

Ridic din umeri. Până la şase ani, Sonia ar trebui să aibă o armată de zece mii de lexeme, trupe individuale care se adună şi stau drepte, supunându-se ordinelor pe care creierul ei mic, încă plastic, le emite. Ar trebui să aibă dacă cei trei R nu ar fi acum reduşi la unul: aritmetică simplă. Până la urmă, într-o bună zi, fiica mea va trebui, potrivit aşteptărilor, să facă singură cumpărături şi să conducă o gospodărie, fiind o soţie

devotată şi ascultătoare. Pentru asta ai nevoie de matematică, nu de scris. Nu de literatură. Nu de o voce.

— Tu eşti lingvistul cognitiv, spune Patrick, adunând farfuriile goale şi îndemnându-l pe Steven să facă acelaşi lucru.

— Am fost.

— Eşti.

În ciuda anilor de exerciţiu, cuvintele suplimentare îmi ies înainte să le pot opri:

— *Nu. Mai. Sunt.*

Patrick se uită cum contorul meu adaugă alte trei intrări. Simt presiunea fiecăruia pe pulsul meu, ca o bătaie de tobe prevestitoare.

— E suficient, Jean, spune el.

Băieţii schimbă priviri îngrijorate, genul de grijă care vine atunci când ştii ce se întâmplă când un contor trece de acele trei cifre. Doi, zero, zero. Acum îmi rostesc ultimul cuvânt de luni. Fiicei mele. Şoptesc „noapte bună" şi ochii lui Patrick îi întâlnesc pe ai mei, implorând.

O ridic şi o duc în pat. E mai grea acum, aproape prea grea ca să mai fie ridicată, şi am nevoie de ambele braţe.

Sonia îmi zâmbeşte când o învelesc cu pătura. Ca de obicei, nu există nicio poveste înainte de culcare, nicio Dora exploratoarea, niciun Pooh şi niciun Piglet, niciun

Peter Iepuraşul şi nici aventurile sale în cultura de salată a domnului McGregor. Este înspăimântător ce a ajuns să accepte Sonia drept normalitate.

Îi fredonez şi adoarme pe o melodie despre păsări căutătoare şi iezi, fără versuri şi cu imagini tăcute în ochiul minţii mele.

Patrick priveşte din uşă. Umerii lui, odată laţi şi puternici, se lasă într-un V descendent, iar fruntea îi este traversată de riduri.

Totul la el pare să se îndrepte în jos.

Doi

În dormitorul meu, ca în toate celelalte nopţi, mă înfăşor într-o pătură de cuvinte invizibile, prefăcându-mă că citesc, permiţându-le ochilor mei să danseze peste pagini imaginate din Shakespeare. Dacă mă simt capricioasă, textul meu preferat ar putea fi Dante, în italiana lui originală, statică. Atât de puţin din limba lui Dante s-a schimbat de-a lungul secolelor, şi totuşi în seara asta mă trezesc analizând un lexicon uitat. Mă întreb cum s-ar descurca femeile italiene cu noile obiceiuri dacă eforturile noastre domestice ar deveni vreodată internaţionale.

Poate că ar vorbi mai mult cu mâinile.

Dar şansele ca boala noastră să treacă Oceanul sunt

mici. Înainte ca televiziunea să devină un monopol federalizat, înainte ca pe încheieturi să purtăm contoare, am văzut reportaje la ştiri: Al Jazeera, BBC, cele trei canale RAI ale Italiei şi altele care, din când în când, difuzau talk-show-uri. Patrick, Steven şi cu mine ne uitam la ştiri după ce copiii mergeau la culcare.

— Trebuie? mormăia Steven.

Stătea întins în fotoliul lui obişnuit, cu o mână în bolul de floricele şi cu cealaltă pe telefon, trimiţând mesaje.

Eu dădeam volumul mai tare.

— Nu. Nu trebuie. Dar putem.

Cine ştia cât de mult timp avea să mai fie posibil? Patrick vorbea deja despre privilegiile televiziunii prin cablu, care atârnau de-un fir de păr.

— Nu toată lumea poate să vadă asta, Steven.

Ceea ce nu i-am spus a fost: „Bucură-te cât mai poţi!" Doar că nu prea aveai de ce să te bucuri.

Toate emisiunile erau la fel. Una după alta, râdeau de noi. Al Jazeera ne numea „Noul extremism". Aş fi zâmbit dacă nu aş fi văzut adevărul pe care îl spuneau. Experţii politici britanici dădeau din cap, ca şi când ar fi spus: „O, yankeii ăştia aiuriţi! Ce mai fac acum?" Experţii italieni, prezentaţi de femei sexy, prea puţin îmbrăcate şi excesiv machiate, strigau, arătau şi râdeau.

Râdeau de noi. Ne spuneau că trebuie să ne relaxăm

înainte să ajungem să purtăm baticuri şi fuste lungi, fără formă. Pe unul dintre canalele italiene, o satiră îndrăzneaţă ilustra doi bărbaţi îmbrăcaţi în puritani, angajându-se în sodomie. Chiar aşa vedeau ei Statele Unite?

Nu ştiu. Nu m-am mai întors de când s-a născut Sonia, iar acum nu mai există nicio şansă să o fac.

Paşapoartele ne fuseseră luate înaintea cuvintelor.

Ar trebui să clarific: anumite paşapoarte fuseseră luate.

Am aflat asta într-o circumstanţă cu totul întâmplătoare. În decembrie, mi-am dat seama că paşapoartele lui Steven şi ale gemenilor expiraseră şi am căutat pe internet să descarc trei cereri de reînnoire. Soniei, care nu avea nici un alt document în afară de certificatul de naştere şi un carnet cu vaccinările, îi trebuia un alt formular.

Formularele băieţilor au fost simple, la fel cum fuseseră mereu al lui Patrick şi al meu. Când am apăsat pe linkul aplicaţiei pentru un paşaport nou, am fost condusă pe o pagină pe care nu o mai văzusem înainte, un chestionar cu o singură întrebare: **aplicantul este de sex masculin sau feminin**?

M-am uitat la Sonia, care se juca pe covor cu un set de blocuri colorate, în biroul meu improvizat de acasă, şi am apăsat pe căsuţa pentru **feminin**.

— Roşu! a strigat ea, uitându-se la ecran.

— Da, dragă, am răspuns. Roşu. Foarte bine. Sau?

— Stacojiu.

— Şi mai bine.

Fără să fie întrebată, a continuat:

— Purpuriu! Vişiniu!

— Bravo, mama. Continuă, am spus, mângâind-o şi aruncând un alt set de blocuri pe covor. Încearcă-le pe cele albastre acum.

Din nou la computerul meu, mi-am dat seama că Sonia avusese dreptate de prima oară. Ecranul era pur şi simplu roşu. Roşu ca sângele.

Vă rugăm să contactaţi numărul de mai jos. Alternativ puteţi să ne trimiteţi un e-mail la *aplicatii.stat.gov*. Vă mulţumim!

Am încercat să sun la numărul acela de zeci de ori înainte să recurg la e-mail; apoi am aşteptat douăsprezece zile înainte să primesc un răspuns. Sau un fel de răspuns. O săptămână şi jumătate mai târziu, mesajul din căsuţa poştală mă instruia să merg la centrul local pentru paşapoarte.

— Pot să v-ajut, doamnă? m-a întrebat funcţionarul când am apărut cu certificatul de naştere al Soniei.

— Puteţi, dacă vă ocupaţi de aplicaţii pentru

paşapoarte.

Am împins documentaţia prin fanta ecranului de plexiglas.

Funcţionarul, care părea să aibă vreo nouăsprezece ani, a ridicat actele şi mi-a spus să aştept.

— O, a zis el când a venit înapoi la ghişeu. O să am nevoie de paşaportul dumneavoastră pentru un minut. Doar ca să fac o copie.

Mi s-a spus că eliberarea paşaportului Soniei va dura câteva săptămâni. Nu mi s-a zis însă că paşaportul meu fusese invalidat.

Am aflat asta mult mai târziu. Iar Sonia nu şi-a primit niciodată paşaportul.

La început, câţiva oameni au reuşit să fugă. Unii au trecut graniţa în Canada, alţii au plecat pe bărci spre Cuba, Mexic, diverse insule. Autorităţilor nu le-a luat mult până să stabilească puncte de verificare, iar zidul care despărţea California de Sud, Arizona, New Mexico şi Texas de Mexic fusese deja construit, aşa că plecările s-au oprit destul de repede.

— Nu putem permite ca toţi cetăţenii noştri, familiile noastre, mamele şi taţii noştri să fugă, a spus preşedintele într-una dintre primele lui cuvântări.

Încă mă gândesc că am fi putut să reuşim dacă am fi fost doar eu şi Patrick. Dar cu patru copii – dintre care unul încă nu ştia suficient cât să nu sară în scaunul

maşinii şi să strige „Canada!” spre paznicii de la vamă – în niciun caz.

Aşa că, în seara asta, nu mă simt pretenţioasă, nu după ce mă gândesc cât de uşor ne-au ţinut prizonieri în propria ţară, nu după ce Patrick m-a luat în braţe şi mi-a spus să încerc să nu zăbovesc asupra a ceea ce a fost în trecut.

În trecut.

Uite cum era în trecut: stăteam noaptea treji până târziu, vorbind. Zăboveam în pat în dimineţile de weekend, amânând sarcinile şi citind ziarul de duminică. Organizam petreceri cu cocktailuri, cine şi grătare de vară când se schimba vremea. Jucam diverse jocuri – mai întâi pică şi bridge, iar mai târziu, când băieţii s-au făcut suficient de mari încât să deosebească un şase de un cinci, război şi „mergi la pescuit”.

În ceea ce mă priveşte, aveam prietene. „Petreceri de cotcodăceală” le spunea Patrick serilor mele petrecute în oraş cu fetele, dar ştiu că nu o făcea cu răutate. Era doar unul dintre acele lucruri pe care le zic bărbaţii.

Asta îmi spun, oricum.

Aveam cluburi de carte şi discuţii la cafea, dezbăteam politica în baruri de vin, mai târziu în subsoluri – versiunea noastră de a citi *Lolita* în Teheran. Pe Patrick nu păreau să îl deranjeze escapadele mele săptămânale, deşi glumea despre noi câteodată, înainte

să nu mai rămână nimic de glumit. În cuvintele sale, eram vocile care nu puteau fi reduse la tăcere.

Ei, bine, cam atât cu infailibilitatea lui Patrick.

Trei

Când a început totul, înainte ca oricare dintre noi să vadă ce ne rezervă viitorul, era o femeie anume, una din genul celor mai vocale. Numele ei era Jackie Juarez.

Nu vreau să mă gândesc la Jackie, dar, dintr-odată, parcă sunt cu un an şi jumătate în urmă, nu la mult timp după inaugurare, şi stau în sufragerie alături de copii, atenuându-le râsul pentru ca Sonia să nu se trezească.

— Femeia de la televizor este isterică, spune Steven când se întoarce în sufragerie cu trei castroane de îngheţată.

Isteric. Detest acest cuvânt.

— Ce? întreb.

— Femeile sunt nebune, continuă el. Nu e ca şi cum ar fi vreo noutate, mamă. Ştii ce se spune despre femeile isterice şi crizele mamei.

— Ce? întreb din nou. De unde ai auzit asta?

— Am aflat azi la şcoală. Un tip pe nume Cooke sau aşa ceva.

Steven împarte desertul.

— La naiba! Un castron e mai mic. Mama, îl vrei pe cel mai mic sau pe cel mai mare?

— Pe cel mai mic.

Mă tot străduiesc să slăbesc după ultima sarcină.

El dă ochii peste cap.

— Da. Stai să vezi tu când ajunge şi metabolismul tău la patruzeci şi ceva de ani. Şi de când ai început să citeşti Crooke? Nu credeam că *Descrierea corpului bărbătesc* a ajuns pe lista de lecturi obligatorii la liceu. Iau o primă linguriţă din ceea ce par a fi trei bucăţi de salam de biscuiţi de mărimea unui şoarece. Chiar şi pentru literatură avansată.

— Încearcă studii religioase avansate, mamă, spune Steven. Oricum, Cooke, Crooke... Care-i diferenţa?

— Un „r", puştiule.

Mă întorc spre femeia furioasă de la televizor.

A mai apărut şi înainte, vociferând despre salariile inegale şi despre plafoanele de sticlă impenetrabile, mereu inserând aluzii despre ultima ei carte. Aceasta poartă un titlu înălţător, apocaliptic: *Ne vor închide gura.* Subtitlu: „Ce trebuie să ştii despre patriarhat şi vocea ta". Pe copertă, o serie de păpuşi color – de la Kewpie la Barbie şi la Raggedy Ann – care privesc din fotografie cu gura astupată în Photoshop de un căluş.

— Bizar, îi spun lui Patrick.

— Cam exagerat, nu crezi? El se uită, cam cu jind, la

îngheţata mea care se topeşte. Mănânci toată aia?

Îi dau castronul, nedezlipindu-mi privirea de televizor. Ceva mă deranjează la căluşurile acelea – chiar mai mult decât ar trebui să mă deranjeze o Raggedy Ann cu o bilă roşie legată de faţă. Cred că, de fapt, curelele sunt de vină. „X"-ul negru cu centrul roşu ca sângele ce traversează faţa fiecărei păpuşi. Arată ca nişte văluri, eliminând orice altă trăsătură în afara ochilor. Poate că asta e şi ideea.

Jackie Juarez este autoarea acestei cărţi şi a altor şase, toate cu titluri bombastice precum *Taci şi stai jos, Desculţă şi gravidă: cum vrea dreapta religioasă să fii* sau, preferata lui Patrick şi a lui Steven, *Uterul umblător*. Coperta celei din urmă este macabră.

Femeia ţipă acum la intervievator, care probabil nu ar fi trebuit să spună: „feminazistă".

— Ştii ce obţii dacă scoţi feminista din feminazistă?

Jackie nu aşteaptă un răspuns. Nazist, asta obţii. Asta îţi place mai mult?

Intervievatorul este zăpăcit.

Jackie îl ignoră şi sfredeleşte camera de luat vederi cu ochii ei daţi cu mascara. Are o privire de nebună, aşa că simt că se uită direct la mine.

— Nu aveţi nici cea mai mică idee, doamnelor. Nici cea mai mică idee. Ne aflăm pe o pantă alunecoasă spre preistorie, fetelor. Gândiţi-vă! Gândiţi-vă unde vă veţi

afla – unde vor fi fiicele voastre – atunci când instanţele vor da ceasul înapoi. Gândiţi-vă la cuvinte precum „permisiunea soţului” şi „permisiunea părintelui”. Gândiţi-vă că vă treziţi într-o dimineaţă şi descoperiţi că nu mai aveţi voce în nicio privinţă.

Se opreşte după fiecare câteva cuvinte, cu dinţii încleştaţi.

Patrick mă sărută de noapte bună.

— Trebuie să mă trezesc când se crapă de ziuă, iubito. Şedinţă la micul dejun cu tipul cel mare, ştii tu unde. Noapte bună!

— Noapte bună, dragule.

— Ar trebui să se relaxeze puţin, spune Steven, încă privind ecranul.

Acum are o pungă de Doritos în poală şi le crănţăne câte cinci o dată, lucru ce îmi aminteşte că adolescenţa nu e aşa de rea.

— Salam de biscuiţi şi Doritos, puştiule? îl întreb. O să îţi distrugi faţa.

— Desertul campionilor, mamă. Hei, putem să ne uităm la altceva? Tipa asta mă deprimă.

— Sigur.

Îi dau telecomanda, iar Jackie Juarez se linişteşte, fiind înlocuită de o reluare de la *Duck Dynasty*.

— Serios, Steven? spun, privind un om al muntelui, cu barbă, după o altă filosofare asupra situaţiei politice.

— Da. Sunt al dracului de amuzanţi!

— Sunt nebuni. Şi ai grijă cum vorbeşti.

— E doar o glumă, mamă. Iisuse! Nu există, de fapt, asemenea oameni.

— Ai fost vreodată în Louisiana? îi iau punga de chipsuri. Tatăl tău mi-a mâncat toată îngheţata.

— Mardi Gras, acum doi ani. Mamă, încep să îmi fac griji cu privire la memoria ta.

— New Orléans nu este Louisiana.

Sau poate că este, îmi spun. Dacă stai să te gândeşti, care este diferenţa dintre câţiva nenorociţi de pe gârlă care sfătuiesc bărbaţii să se căsătorească numai cu fete adolescente şi nişte beţivi costumaţi care aruncă cu mărgele în oricine îşi arată ţâţele pe St. Charles Avenue?

Probabil nu e niciuna.

Şi asta este situaţia ţării în reprize de câte cinci minute: Jackie Juarez în costumul ei de oraş şi cu machiaj de Bobbi Brown predicând frica, oamenii raţelor predicând ura. Sau poate că este invers. Oamenii raţelor, cel puţin, nu se uită la mine din ecran şi nu lansează acuzaţii.

Steven, acum la a doua cutie de Cola şi la al doilea castron de îngheţată – o imagine imprecisă, pentru că a lăsat castronul şi mănâncă ultimele bucăţi de îngheţată cu lingura, direct din cutie –, anunţă că se duce la

culcare.

— Test mâine la studii religioase avansate.

De când au început bobocii să aibă cursuri avansate? Şi de ce nu se face ceva mai util, precum biologia sau istoria? îi pun ambele întrebări.

— Cursul de studii religioase este nou. Le este oferit tuturor, chiar şi celor de gimnaziu. Cred că anul viitor îl vor trece în programa obişnuită. Oricum, spune el din bucătărie, asta înseamnă că anul acesta nu am timp pentru biologie sau istorie.

— Şi ce este, mai exact? Teologie comparată? Bănuiesc că pot tolera asta – chiar şi într-o şcoală publică.

El se întoarce în sufragerie cu o negresă. Gustarea lui de culcare.

— Nu. Mai degrabă... nu ştiu, filosofia creştinismului. Oricum, noapte bună, mamă! Te iubesc!

Mă sărută pe obraz şi dispare pe hol.

Dau înapoi la Jackie Juarez.

În realitate era mult mai drăguţă şi este imposibil să îţi dai seama dacă a luat în greutate după absolvirea facultăţii sau dacă, într-adevăr, camera video adaugă cinci kilograme.

Sub machiajul profesional şi coafura elegantă, Jackie arată obosită, ca şi când douăzeci de ani de furie i s-au aşternut pe faţă rid cu rid.

Mănânc încă un Dorito şi ling chimicalele sărate de pe degete înainte să strâng punga şi să o pun la păstrare. Jackie se uită la mine cu acei ochi reci care nu s-au schimbat, acuzându-mă.

Nu am nevoie de acuzaţiile ei. Nu am avut nevoie de ele cu douăzeci de ani în urmă şi nu am nici acum, dar încă îmi amintesc ziua în care au început. Ziua în care prietenia mea cu Jackie a început să degenereze.

— Vii la marş, Jean, nu?

Jackie era în uşa camerei mele, fără sutien şi fără machiaj, iar eu stăteam întinsă peste jumătate din colecţia bibliotecii de neurolingvistică.

— Nu pot. Sunt ocupată.

— La dracu', Jean, lucrul ăsta e mai important decât un studiu idiot despre afazie. Ce-ar fi să te concentrezi asupra oamenilor care încă sunt aici?

M-am uitat la ea şi am lăsat capul spre dreapta, într-o întrebare silenţioasă.

— Bine. Bine, zice ea ridicând mâinile. Ei încă sunt aici. Scuze. Spun doar că ceea ce se întâmplă cu chestia de la Curtea Supremă este... ei, bine, este acum.

Jackie numea mereu situaţiile politice – alegerile, nominalizările, confirmările, discursurile, orice – „chestii". Chestia aia din sala de judecată. Chestia aia cu discursul. Chestia cu alegerile. Mă înnebunea. Ai fi tentat să crezi că un sociolingvist ar investi ceva mai

mult timp în vocabularul său.

— Oricum, a continuat ea, eu mă duc acolo. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu, când Senatul va confirma locul lui Grace Murray în funcţie. Singura femeie acum, în caz că te interesează.

Apoi a început din nou să vorbească despre „idioţii aceia misogini din şedinţa de audiere de acum doi ani".

— Mulţumesc, Jackie.

Nu-mi puteam ascunde zâmbetul din voce.

Ea însă nu zâmbea.

— Da. Am împins un caiet într-o parte şi mi-am înfipt creionul în părul strâns în coadă. Poţi să nu te mai iei de mine? Cursul de neuroştiinţe mă omoară. Profesoara Wu e cea care predă semestrul acesta şi ea nu ia prizonieri. Joe a renunţat. Mark a renunţat. Hannah a renunţat. Tipele alea două din New Delhi, cele care merg mereu braţ la braţ şi şi-au lăsat amprenta fundului pe locurile din sala de lectură, au renunţat. Nu este ca şi cum am sta pe-aici în fiecare marţi ca să facem schimb de anecdote despre soţi furioşi şi neveste triste, împărtăşindu-ne părerea despre cum schimbă viitorul mesajele adolescenţilor.

Jackie a luat una dintre cărţile împrumutate de la bibliotecă de pe patul meu şi a deschis-o, privind titlul din capul paginii.

— *Etiologia atacului cerebral la pacienţii cu afazia*

Wernicke. Fascinant, Jean.

Apoi a aruncat pe pat cartea, care a aterizat cu o bufnitură înfundată.

— Este.

— Bine. Tu stai aici, în mica ta bulă de laborator, în timp ce noi, ceilalţi, mergem. Jackie a luat cartea, a mâzgălit două rânduri pe spatele copertei şi a lăsat-o jos din nou. În caz că vei găsi un minut liber ca să îţi suni senatorii, Fată din Bulă.

— Îmi place bula mea, am spus. Iar aia e o carte de la bibliotecă.

Lui Jackie nu părea să îi pese nici dacă ar fi vopsit piatra Rosetta cu o cutie de spray.

— Da. Sigur că da, tu şi restul feministelor albe. Sper să nu vină nimeni vreodată să ţi-o spargă.

Şi cu asta a ieşit pe uşă, cu un munte de semne colorate în braţe.

Când contractul de închiriere ne-a expirat, Jackie n-a mai vrut să îl înnoiască. Ea şi alte câteva fete s-au hotărât să opteze pentru un alt loc din Adams Morgan.

— Îmi place mai mult atmosfera de acolo, mi-a spus ea. La mulţi ani, apropo! Anul viitor vei împlini un sfert de secol. Cum a spus Marilyn Monroe, asta pune pe gânduri o fată. Rămâi tare acum. Şi gândeşte-te la ce trebuie să faci ca să rămâi liberă.

Cadoul pe care mi l-a lăsat a fost un amestec de

fleacuri diverse, un pachet tematic. Într-o folie cu bule erau ambalate un pachet de gumă de mestecat (genul conţinând desene idioate în fiecare bucată împachetată individual), o sticlă roz de săpun cu o baghetă din plastic ataşată de capac, un spumant de baie – e uşor de ghicit ce marcă –, o sticlă de vin spumant californian şi un pachet de douăzeci şi cinci de baloane.

În noaptea aceea am băut vinul direct din sticlă şi am spart fiecare balon din pachet. Toate celelalte au ajuns la gunoi.

N-am mai vorbit niciodată cu Jackie. În seri ca aceasta, îmi doresc să o fi făcut. Poate că toate aceste chestii – chestia alegerilor, chestia nominalizării, chestia confirmării, chestia ordinului executiv – nu ar fi ajuns aşa cum sunt acum.

Patru

Uneori, desenez litere invizibile în palmă. În timp ce Patrick şi băieţii vorbesc cu limbile pe-afară, eu vorbesc cu degetele. Ţip, blestem şi deplâng „cum erau lucrurile pe vremuri", după cum ar spune Patrick.

Aşa sunt lucrurile acum: avem alocate o sută de cuvinte pe zi. Cărţile mele, chiar şi vechile mele exemplare din Julia Child şi – aici este ironia – revistele franjurate şi uzate cu roşu şi alb, *Case şi grădini la*

superlativ, care mi-au fost dăruite drept cadou de nuntă în glumă de către o prietenă, sunt încuiate în dulapuri, pentru ca Sonia să nu ajungă la ele. Ceea ce înseamnă că nici eu nu am acces la ele. Patrick poartă cheile ca pe o greutate şi uneori cred că apăsarea acestei poveri îl face să pară mai bătrân.

De lucrurile mărunte mi-e dor cel mai mult: cutiile cu pixuri şi creioane din colţurile fiecărei camere, carnetele de notiţe înfipte între cărţile de bucate, listele de cumpărături de pe perete, lângă dulapul cu condimente. Până şi vechii mei magneţi de frigider cu poezii, cei cu care Steven forma propoziţii ridicole aranjându-i în diverse poziţii şi distrându-se la maximum. S-au dus, s-au dus, s-au dus. Ca şi contul meu de e-mail.

Ca tot restul.

Unele dintre micile banalităţi ale vieţii rămân însă la fel. Încă mai conduc maşina; merg marţea şi vinerea la magazin, îmi cumpăr rochii şi poşete noi, îmi coafez părul o dată pe lună la Iannuzzi. Nu că mi-aş fi schimbat coafura – aş avea nevoie de prea multe cuvinte preţioase ca să îi spun lui Stefano cât să taie aici şi cât de lung să lase dincolo. Cititul meu de plăcere se limitează la panouri publicitare care promovează cea mai recentă băutură energizantă, liste de ingrediente de pe sticlele de ketchup, instrucţiuni de spălat de pe

etichetele hainelor: *nu înălbiţi.*

Totul, un material răvăşitor.

Duminica ducem copiii la un film şi cumpărăm floricele şi suc, precum şi cutii dreptunghiulare de bomboane de ciocolată cu glazură albă pe deasupra, în genul acelora pe care le găseşti numai la cinema, niciodată în magazine. Sonia râde mereu la desenele care rulează în timp ce publicul îşi ocupă locurile. Filmele sunt o distracţie, singura dată când aud voci feminine neconstrânse şi nelimitate. Actriţelor li se permite o dispensă specială în timp ce lucrează. Replicile lor sunt, desigur, scrise de către bărbaţi.

În primele luni, mai trăgeam cu ochiul la o carte din când în când, scriam o notă rapidă pe spatele unei cutii de cereale sau pe un carton de ouă, îi scriam un bilet de dragoste lui Patrick, cu ruj, pe oglinda de la baie. Aveam motive bune, foarte bune – *nu te gândi la ele. Jean, nu te gândi la femeile pe care le-ai văzut la magazin* – să continui să scriu notiţe prin casă. Apoi Sonia a intrat într-o dimineaţă, a prins mesajul scris cu ruj pe care nu îl putea citi şi a strigat:

— Litere! Rău!

De atunci am păstrat comunicarea în interiorul meu, scriindu-i lui Patrick doar câteva cuvinte, seara, după ce copiii se duceau la culcare, arzând apoi bucăţelele de hârtie într-o cutie de metal. Cu Steven, care este aşa

cum este acum, nu mai risc nici măcar atât.

Patrick şi băieţii sunt afară, pe veranda din spate, aproape de fereastra mea; schimbă poveşti despre şcoală, politică, ştiri, iar greierii bâzâie în întuneric în jurul casei noastre. Fac toţi atâta zgomot... băieţii şi greierii. Asurzitor.

Toate cuvintele îmi ricoşează în minte în timp ce ascult şi ies din gâtul meu într-un oftat greoi, fără sens. Şi nu mă pot gândi decât la ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat Jackie.

Gândeşte-te la ce trebuie să faci ca să rămâi liberă.

Ei, bine, ar fi fost un bun punct de plecare să fi făcut dracului ceva, orice.

Cinci

Nimic din toate astea nu este din vina lui Patrick. E ceea ce îmi spun în seara asta.

El a încercat să se opună când conceptul a fost propus prima oară în interiorul pereţilor concavi ai unui birou albastru dintr-o clădire albă de pe Pennsylvania Avenue. Ştiu că aşa a făcut. Scuzele din ochii lui sunt greu de ignorat, dar să ia atitudine a fost întotdeauna dificil pentru Patrick.

Iar Patrick nu a fost nici cel care a aruncat cu voturi deasupra lui Sam Myers înaintea ultimei sale alegeri,

acelaşi bărbat care a promis chiar şi mai multe voturi la a doua candidatură a lui Myers. Bărbatul pe care, cu ani în urmă, Jackie îl poreclise Sfântul Carl.

Tot ce a trebuit să facă preşedintele a fost să asculte, să urmeze instrucţiunile şi să semneze rahaturi – un preţ mic de plătit pentru cei opt ani în rolul celui mai puternic om de pe pământ. Totuşi, când a fost ales, nu mai rămăsese prea mult de semnat. Fiecare detaliu diavolesc fusese deja aranjat.

Undeva de-a lungul drumului, în zona cunoscută drept Centura Bibliei, o brazdă de state sudice unde conducea religia, a început să se extindă. Dintr-o curea s-a transformat într-un corset, acoperind toată ţara – utopiile democratice din California, New England, Pacific Northwest, D.C., jurisdicţiile sudice din Texas şi Florida –, locuri aflate atât de departe la capătul albastru al spectrului, încât păreau de neatins. Apoi corsetul s-a transformat într-un costum întreg şi, în cele din urmă, a ajuns până în Hawaii.

Şi nu am văzut nici atunci ce avea să urmeze.

Dar femeile precum Jackie au văzut. Ea chiar a condus un marş prin campus al grupului de zece membri „Atei pentru Anarhie", strigând profeţii amuzante precum *Acum Alabama, urmează Vermont!* şi *Nu trupul tău – un trup PUR!*

Nu îi păsa deloc că oamenii râdeau de ea.

— O să vezi tu, Jeanie, îmi spunea ea. Anul trecut erau în Senat douăzeci şi una de femei. Acum, avem cincisprezece de-ale noastre în acea nenorocită gură de iad. A ridicat o mână şi a început să numere pe degete, unul câte unul. West Virginia. Nerealeasă. Bun. Iowa. Nerealeasă. Bun. Dakota de Nord. Nerealeasă. Bun. Missouri, Minnesota şi Arkansas au renunţat din „motive necunoscute". Bun, bun, bun. Asta înseamnă o reprezentare de douăzeci şi unu la sută redusă la cincisprezece la sută într-un timp foarte scurt. Şi se aude că Nebraska şi Wisconsin se îndreaptă spre candidaţi cu – şi citez – cele mai bune interese ale ţării în minte.

Înainte să o pot opri, a trecut prin cifrele Camerei Reprezentanţilor.

— De la nouăsprezece la sută s-a ajuns la zece la sută, şi asta din cauza Californiei, New Yorkului şi Floridei. S-a oprit să se asigure că încă o ascultam. Texas? S-a dus. Ohio? S-a dus. Toate statele sudice? S-au dus şi ele dracului pe aripile vântului, asta e. Şi crezi că totul este întâmplător? Adică o să ne întoarcem la începutul anilor '90 după următoarele alegeri interimare. Dacă reprezentarea se taie la jumătate din nou, ne îndreptăm spre Evul Mediu din anii *'70.*

— Serios, Jacko, devii isterică de-a dreptul...

Cuvintele ei au zburat spre mine ca nişte săgeţi

otrăvite.

— Ei, bine, cineva trebuie să fie isteric pe aici.

Cel mai rău lucru a fost că Jackie s-a înşelat. Nu am scăzut de la douăzeci la sută reprezentare feminină în Congres la cinci la sută. În următorii cincisprezece ani, nu ne-a mai rămas aproape nimic.

Până la aceste ultime alegeri, am atins chiar şi acel prag incredibil, iar previziunea lui Jackie, cum că aveam să ne întoarcem la începutul anilor ’90, a început să pară exactă – asta dacă se referea la anii 1890. Congresul avea aceeaşi diversitate ca un castron cu îngheţată de vanilie, iar cele două femei care încă aveau poziţii în cabinet au fost repede înlocuite cu bărbaţi care, după cum spunea Jackie, „aveau în minte cele mai bune interese ale ţării”.

Centura Bibliei se extinsese şi se întinsese, transformându-se într-o fecioară de oţel.

Totuşi, avea nevoie de un pumn de fier, de un braţ aplicator. Din nou, Jackie părea clarvăzătoare.

— Stai să vezi, Jeanie, spunea ea în timp ce fumam ţigări ieftine la fereastra apartamentului nostru.

A arătat apoi spre cinci şiruri de liceeni care mărşăluiau în pas strâns.

— Îi vezi pe puştii aceia din ROTC[1]?

— Da, am răspuns suflând fumul pe fereastră, cu tubul de Lysol la îndemână în caz că apărea proprietara. Şi?

— Cincisprezece la sută sunt un fel de baptişti, douăzeci la sută, catolici – varietatea romană. Aproape alte cinci procente susţin că sunt creştini fără denominaţie – orice ar însemna asta.

A încercat apoi să facă nişte inele de fum, privindu-le cum dansează pe geam.

— Şi? Asta ce înseamnă? Aproape jumătate fac dansul agnostic.

Jackie a râs.

— Ai rămas fără creier, Jeanie? Nici nu i-am menţionat pe cei din LDS[2], sau pe metodişti, sau pe luterani, sau Conferinţa Creştină de pe râul Tioga.

— Tioga, ce? câţi sunt?

— Unul. Cred că este în forţele aeriene.

A fost rândul meu să râd acum. M-am înecat cu un fuior lung de fum, apoi am stins ţigara şi m-am dat cu Lysol.

— Deci nu e o mare problemă.

— El nu este. Dar ceilalţi sunt, da. Este o organizaţie

---

[1] Reserve Officers' Training Corps - Corpul de antrenament al ofiţerilor în rezervă (n. tr.).

[2] Biserica lui Iisus Hristos a Sfinţilor din Zilele din Urmă (mormoni) (n. tr.).

puternic religioasă, a zis Jackie aplecându-se pe geam să vadă mai bine. Şi este formată în mare parte din bărbaţi. Bărbaţi conservatori care îşi iubesc Dumnezeul şi ţara. A oftat. Femei, nu prea.

— E ridicol, am spus, lăsând-o să îşi ardă şi celălalt plămân cu o a doua ţigară. Ei nu urăsc femeile.

— Puştoaico, chiar trebuie să ieşi mai des. Ce state crezi că au cele mai mari procente de înrolare? Indiciu: nu e New England. Ei sunt vechii băieţi buni.

— Şi ce dacă?

O exasperam şi ştiam asta, dar nu puteam să văd conexiunea pe care Jackie încerca să o facă.

— Şi sunt conservatori, asta e. Majoritatea sunt albi. Majoritatea sunt hetero. Jackie şi-a stins ţigara fumată pe jumătate, a împachetat-o într-o pungă de plastic şi s-a întors spre mine, cu braţele încrucişate. Cine crezi că este cel mai furios acum? în ţara noastră, vreau să zic.

Am ridicat din umeri.

— Afro-americanii?

A scos un sunet ca un bâzâit, un fel de ai-pierdut-dar-avem-nişte-premii-de-consolare-în-spatele-scenei.

— Ghiceşte din nou.

— Homosexualii?

— Nu, fraiero. Bărbatul alb şi hetero. E furios ca dracu'. Se simte emasculat.

— Sincer, Jacko...

— Sigur că da. Jackie a îndreptat spre mine o unghie mov. Aşteaptă doar. În câţiva ani va fi o altă lume dacă nu facem ceva ca să schimbăm asta. Extinderea Centurii Bibliei, reprezentare de rahat în Congres şi o haită de băieţei ahtiaţi după putere care s-au săturat să li se spună că trebuie să fie mai sensibili. A râs atunci, un râs şmecher care i-a cutremurat tot trupul. Şi să nu crezi că toţi vor fi bărbaţi. Fetele de Casă vor fi de partea lor.

— Cine?

Jackie s-a uitat la treningul şi la părut meu ciufulit, la grămada de vase murdare din urmă cu o zi din chiuvetă şi, în cele din urmă, la propria sa îmbrăcăminte. Era una dintre cele mai interesante creaţii de modă pe care o văzusem pe ea de multă vreme – pantaloni mulaţi verzi, un pulover tricotat supradimensionat, care fusese odată bej, dar care căpătase acum culoarea altor piese vestimentare, şi cizme mov cu toc.

— Femeile Casnice. Acele fete care poartă fuste cu pulovere asortate şi pantofi comozi şi care se luptă pentru titlul de „doamnă". Crezi că lor le plac fetele de genul nostru? Mai gândeşte-te.

— Ei, haide, Jackie, am spus eu.

— Aşteaptă şi-ai să vezi, Jeanie.

Şi aşa am făcut. Totul s-a derulat în mare parte aşa cum prevăzuse Jackie. Şi chiar mai rău. Ne-au atacat din atâtea unghiuri şi atât de şiret, încât nici nu am avut ocazia să strângem rândurile.

Un lucru am învăţat de la Jackie: nu poţi protesta faţă de ceva ce nu vezi că se întâmplă.

Am învăţat şi alte lucruri cu un an în urmă. Am învăţat cât de greu este să îi scriu o scrisoare reprezentantului meu în Congres fără un pix sau să trimit o scrisoare fără un timbru. Am învăţat cât de uşor este pentru bărbatul de la magazinul de rechizite să spună:

— Îmi pare rău, doamnă, nu pot să vă vând asta.

Sau pentru ca operatorul poştal să clatine din cap de fiecare dată când cineva fără un cromozom Y îi cere timbre. Am învăţat cât de repede poate fi anulat un abonament la telefon şi cât de eficienţi pot fi tinerii bărbaţi înrolaţi în armată la instalarea camerelor de luat vederi.

Am învăţat că, odată ce un plan este pus la punct şi activat, totul se poate întâmpla peste noapte.

Şase

Patrick se simte nebunatic în seara asta, eu însă, nu. Fie asta, fie caută o modalitate de a se elibera de stres

înaintea unei alte zile dintr-o altă săptămână, petrecută la serviciul care ne permite să cumpărăm benzină pentru maşină şi să plătim facturile de la dentist ale copiilor. Nici măcar un serviciu bun la stat nu mai pare suficient, nu acum, când eu nu mai lucrez.

Luminile de pe verandă se sting, băieţii se duc la culcare, iar Patrick se trânteşte în patul nostru.

— Te iubesc, scumpo, şopteşte el.

Mâinile lui neliniştite îmi spun că nu e gata să adoarmă. Nu încă. Şi a trecut ceva timp. Câteva luni, bănuiesc. S-ar putea să fie chiar mai mult decât atât.

Aşa că trecem la treabă.

Nu am fost niciodată genul de femeie care vorbeşte mult în timp ce face dragoste. Cuvintele păreau neîndemânatice, întreruperi ascuţite ale unui ritm natural, ale unei cuplări de bază. Şi nici nu poate fi vorba de mantrele idioate în stil porno: *Dă-mi-o. Acum îmi vine. Fute-mă mai tare. O, iubitule, o, iubitule, o, iubitule.* Îşi aveau un loc în flirturile din bucătărie sau în glumele deocheate cu prietenele, dar nu în pat. Nu cu Patrick.

Totuşi, existase un dialog între noi. Înainte şi după. În timpul. Un *te iubesc,* patru sunete, diftonguri, glisări şi lichide cu un singur *v* turbulent, o consoană moale în atâtea feluri, potrivită cadrului. Numele noastre, şoptite. *Patrick. Jean.*

În seara asta, cu cei patru copii în paturile lor şi cu Patrick în mine, cu respiraţia lui constantă, aproape greoaie în urechea mea, închid ochii din pricina strălucirii lunii ce se reflectă dinspre oglinda dulapului de haine şi mă gândesc la ce aş prefera.

Aş fi mai fericită dacă el mi-ar împărtăşi tăcerea? Ar fi mai uşor? Sau am nevoie de cuvintele soţului meu ca să umplu spaţiul gol din cameră şi din mine?

El se opreşte.

— Ce s-a întâmplat, iubito?

În vocea lui se simte îngrijorarea, dar cred că aud şi o urmă de altceva, un ton pe care nu aş vrea să-l mai aud vreodată. Sună a milă.

Ridic mâinile, îi iau chipul în palme şi îi trag gura spre a mea. Sărutându-l, îi vorbesc, fac promisiuni, dau asigurări şi îi spun că totul va fi bine. Este o minciună, dar una potrivită momentului, iar el tace.

În seara asta, să fie totul în linişte. O linişte totală. Un vid.

Acum sunt simultan în două locuri. Sunt aici, sub Patrick, cu greutatea lui suspendată deasupra pielii mele. Şi sunt în celălalt sine al meu, descheindu-mi nasturii de la rochia de bal pe bancheta din spate a Grand Nationalului lui Jimmy Reed, o maşină construită cu adevărat pentru sex. Gâfâi, râd şi sunt euforică din cauza unui punci cu mult alcool, în timp ce

Jimmy pipăie şi apucă. Apoi cânt în clubul de canto, încurajez echipa noastră de fotbal, ţin discursul de premiantă la absolvirea facultăţii, strig obscenităţi către Patrick când îmi spune „împinge încă o dată, iubito", înainte să iasă capul copilului. Sunt într-o cabană închiriată, acum două luni, stând sub trupul unui bărbat pe care vreau cu disperare să îl revăd, un bărbat ale cărui mâini încă le mai simt pe toată carnea.

Lorenzo, şoptesc în sinea mea, apoi alung cele trei silabe delicioase înainte să mă doară prea tare. Sinele meu devine din ce în ce mai separat.

În astfel de vremuri, mă gândesc la celelalte femei. La doctoriţa Claudia, de exemplu. Odată, în biroul ei, am întrebat-o dacă ginecologii se bucură de sex mai mult decât noi, restul, sau dacă s-au pierdut în natura clinică a actului. Oare ele stau pe spate şi se gândesc: „O, acum vaginul meu se lăţeşte şi se lungeşte, acum clitorisul meu se retrage sub gluga lui, acum prima treime (dar numai prima treime) a pereţilor mei vaginali se contractă într-un ritm de pulsaţii la fiecare optime de secundă"?

Doctoriţa Claudia a retras speculul într-o mişcare lină şi a spus:

— De fapt, la începutul Facultăţii de medicină, exact asta am făcut. Nu mă puteam abţine. Slavă Domnului că, pe atunci, partenerul meu era un alt student la

medicină, pentru că altfel cred că şi-ar fi tras fermoarul şi ar fi plecat, lăsându-mă să râd isteric sub cearşafuri.

M-a bătut uşor pe genunchi şi mi-a scos un picior, apoi şi pe celălalt, de pe suportul special acoperit de puf roz.

— Acum doar mă bucur de el. La fel ca toţi ceilalţi.

În timp ce mă gândesc la doctoriţa Claudia şi la speculul ei lucios de oţel, Patrick are orgasm şi se prăbuşeşte peste mine, sărutându-mi urechile şi gâtul.

Mă întreb ce fac celelalte femei. Cum rezistă? Mai găsesc ceva de care să se bucure? îşi iubesc soţii la fel?

Îi urăsc, fie şi puţin?

Şapte

Prima oară când o aud că urlă, cred că visez. Patrick sforăie lângă mine – el mereu a dormit profund, iar programul lui din ultima lună l-a consumat foarte tare. Aşa că sforăie, sforăie, sforăie.

Înţelegerea mea deja s-a consumat. Lăsaţi-i să lucreze câte douăsprezece ore pe zi, ca să recupereze volumul de muncă ce s-a adunat inevitabil după eliminarea a jumătate din forţa de muncă. Să se îngroape în birocraţie şi în aiureli administrative şi apoi să se târască până acasă doar ca să doarmă buştean şi să o ia de la capăt a doua zi. La ce se aşteptau?

Nu este vina lui Patrick. Recunosc asta atât în inimă, cât şi în minte. Cu patru copii, avem nevoie de venitul pe care îl câştigă la serviciul lui. Oricum, nu mai am deloc înţelegere.

Ea urlă din nou, nu un urlet fără cuvinte, ci o cascadă tulburătoare de cuvinte.

Mami, nu-l lăsa să mă prindă, nu-l lăsa să mă prindă, nu-l lăsa să mă prindă, nu-l lăsa să mă prindă...

Cobor din pat într-un vârtej de cearşafuri şi pături, având cămaşa de noapte încurcată încă în jurul picioarelor. Mă lovesc cu tibia de colţul dur al noptierei, direct în os. Rana o să sângereze, o să lase o cicatrice, dar nu mă gândesc la asta. Mă gândesc la cicatricea pe care o voi avea dacă nu ajung la timp în dormitorul Soniei ca să o liniştesc.

Cuvintele continuă să iasă, zboară prin hol spre mine, ca nişte săgeţi otrăvite dintr-un milion de ţevi ostile. Fiecare înţeapă, fiecare îmi pătrunde prin pielea odinioară tare cu precizia unui bisturiu de chirurg, înfigându-se direct în burtă. Câte cuvinte a spus? Cincizeci, şaizeci? Mai multe?

Mai multe.

O, Doamne...

Patrick s-a trezit acum, are ochii mari şi e palid, o imagine a unui erou de pe ecrane, speriat la descoperirea monstrului din debara. Îi aud paşii rapizi

în spatele meu, păşind în ritmul sângelui care pulsează în venele mele, apoi îmi strigă:

— Fugi, Jean! Fugi!

Dar nu mă întorc. Uşile se deschid când trec pe lângă ele, mai întâi a lui Steven, apoi şi a gemenilor. Cineva – poate Patrick, poate eu – aprinde lumina din hol şi trei feţe înceţoşate, palide ca fantomele, apar la periferia câmpului meu vizual. Desigur, camera Soniei este cea mai îndepărtată de a mea.

Mami, nu-l lăsa să mă prindă, nu-l lăsa să mă prindă...

Sam şi Leo încep să plângă. Pentru o clipă, prin minte îmi trece un singur gând: sunt o mamă rea. Băieţii mei suferă, iar eu trec pe lângă ei nepăsătoare şi neafectuoasă. Mă voi îngrijora mai târziu în privinţa asta, dacă voi fi în stare să îmi mai fac griji pentru ceva.

Fac doi paşi în camera Soniei, sar pe patul ei, cu o mână îi caut gura, apoi i-o astup. Mâna mea liberă caută pe sub cearşafuri metalul dur al contorului de la mână.

Sonia geme prin palma mea, iar eu mă uit la ceasul de pe noptieră cu coada ochiului. Unsprezece treizeci.

Nu mi-au mai rămas cuvinte, nu pentru următoarea jumătate de oră.

— Patrick...

Îi fac semn când el aprinde lumina. Patru perechi de ochi se uită la scena din patul Soniei. Trebuie să arate a

violenţă, o sculptură grotescă – copilul meu zvârcolindu-se, cu cămaşa de noapte transparentă de sudoare, eu, trântită peste ea, sufocându-i ţipetele şi lipind-o de saltea. Ce tablou oribil trebuie să alcătuim! Infanticid în carne şi oase.

Contorul meu, deasupra gurii Soniei, arată 100. Mă întorc spre Patrick, implorându-l muteşte, ştiind că, dacă vorbesc, dacă ledul arată 101, va primi şi ea şocul inevitabil.

Patrick vine lângă mine pe pat, îmi dezlipeşte mâna de pe gura Soniei şi o înlocuieşte cu a lui.

— Şşşt, fetiţă. Şşşt... Tati e aici. Tati nu va permite să păţeşti nimic.

Sam, Leo şi Steven intră în cameră. Îşi caută fiecare câte un loc şi brusc eu nu mai încap. Mama cea rea devine mama inutilă, două cuvinte care mi se agită în minte. Mulţumesc, Patrick. Mulţumesc, băieţi.

Nu-i urăsc. Îmi spun că nu îi urăsc.

Dar uneori aşa e.

Detest faptul că bărbaţii din familia mea îi spun Soniei cât de frumoasă este. Detest faptul că ei sunt cei care o alină atunci când cade de pe bicicletă, că ei inventează poveşti despre prinţese şi despre sirene pe care să i le spună. Urăsc că eu trebuie să privesc şi să ascult.

Este un întreg proces să îmi aduc aminte că nu ei sunt

cei care mi-au făcut asta.

La dracu'!

Sonia s-a liniştit acum, pericolul imediat a trecut. Dar observ când ies din cameră că fraţii ei au grijă să nu o atingă. În caz că va mai avea o altă criză.

În colţul sufrageriei este barul nostru, un căruţ de lemn rezistent, cu diverse anestezice lichide îmbuteliate. Votcă, gin, scotch caramel, coniac şi puţin cobalt rămas în sticla de curaçao pe care am cumpărat-o cu ani în urmă pentru un picnic cu tematică polineziană. În spate de tot este ceea ce caut eu: grappa, cunoscut şi sub numele de ţuică italiană. Iau sticla şi un pahar cu picior scurt şi ies pe veranda din spate, unde aştept să se facă miezul nopţii.

Nu mai beau des. E prea deprimant să sorb un gin tonic cu gheaţă şi să mă gândesc la verile în care stăteam umăr lângă umăr cu Patrick pe balconul minuscul din primul nostru apartament, vorbind despre granturile mele de cercetare şi lucrările de calificare sau despre programul lui nebunesc ca rezident la spitalul universitar din Georgetown. În plus, mă tem să mă îmbăt, mă tem că voi căpăta prea mult curaj şi voi uita regulile. Sau că le voi încălca.

Prima înghiţitură de grappa e ca focul, a doua este mai moale, paliativă. Sunt la a treia când ceasul anunţă finalul zilei şi un sunet tern dinspre încheietura mea

stângă îmi oferă încă o sută de cuvinte.

Ce voi face cu ele?

Deschid uşa cu plasă pentru insecte şi intru în casă, păşind pe covorul din sufragerie, apoi pun sticla la loc în bar. Sonia stă ridicată când intru în camera ei, ţinând în mâini un pahar cu lapte, sprijinit de palma lui Patrick. Băieţii s-au întors în camerele lor, iar eu mă aşez lângă Patrick.

— Totul e bine, draga mea. Mami e aici.

Sonia ridică privirea spre mine şi zâmbeşte.

Dar lucrurile nu se întâmplă aşa.

Îmi iau băutura şi ies afară în întuneric, pe peluză, dincolo de trandafirii aleşi cu grijă şi plantaţi de doamna Ray, într-un petic de iarbă cu miros dulceag unde înfloreşte liliacul. Se spune că trebuie să vorbeşti cu plantele ca să fie mai sănătoase. Dacă lucrul ăsta e adevărat, grădina mea e muribundă. În noaptea asta însă, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de liliac, de trandafiri sau de orice altceva. Mintea mea are alte planuri.

— Nenorociţii dracului! urlu.

Apoi o fac din nou.

În casa familiei King se aprinde o lumină şi jaluzelele verticale se mişcă şi se deschid. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă nici dacă trezesc întregul cartier, dacă mă aud până pe colina Capitoliului. Ţip, şi ţip, şi ţip până mi se

usucă gâtul. Apoi trag o altă înghiţitură din sticla de grappa, vărsând puţin pe cămaşa de noapte.

— Jean! Vocea vine din spatele meu, urmată de sunetul unei uşi trântite. Jean!

— Dispari, spun. Sau voi continua să vorbesc.

Brusc, nu-mi mai pasă de şoc sau de durere. Dacă pot să continui să urlu, să îmi menţin furia, să înec senzaţia în băutură şi cuvinte, electricitatea încă va continua să vină? O să mă doboare?

Probabil că nu. Nu ne omoară din acelaşi motiv pentru care nu sancţionează avorturile. Ne-am transformat într-un rău necesar, obiecte ce trebuie constrânse, nicidecum auzite.

Patrick strigă acum.

— Jean! Iubito, opreşte-te! Te rog, opreşte-te!

Încă o lumină se aprinde din casa familiei King. Se deschide o uşă scârţâind. Paşi.

— Ce dracului se întâmplă acolo, McClellan? Oamenii încearcă să doarmă.

Este soţul, desigur. Evan. Olivia încă priveşte printre jaluzele spectacolul de la miezul nopţii.

— Du-te dracului, Evan, spun eu.

Evan ne anunţă că va chema poliţia, deşi nu chiar atât de politicos. Apoi lumina de la fereastra Oliviei se stinge.

Aud urlete – o parte ale mele – şi îl simt pe Patrick

peste mine, înfruntându-mă în iarba umedă, implorându-mă şi convingându-mă, apoi simt gustul lacrimilor pe buzele lui când mă sărută ca să tac. Mă întreb dacă pe bărbaţi îi învaţă tehnicile astea, dacă soţilor, fiilor, taţilor şi fraţilor li s-au dat pliante în zilele în care am ajuns să fim legate prin aceste brăţări de oţel strălucitor. Apoi mă decid că nu se poate să îmi pese de asta atât de mult.

— Dă-mi drumul.

Sunt în iarbă, iar cămaşa de noapte e lipită de mine ca o piele de şarpe. Apoi îmi dau seama că sâsâi. Şi, imediat, că pulsaţiile sunt tot mai dese.

Patrick îmi apucă încheietura stângă şi verifică numărul.

— Le-ai consumat, Jean.

Încerc să mă îndepărtez de el, un act la fel de lipsit de speranţă precum inima mea. Simt iarba amară în gură, apoi îmi dau seama că mestec o gură de pământ. Ştiu ce face Patrick, ştiu că vrea să absoarbă şocul împreună cu mine.

Aşa că tac şi îl las să mă conducă înapoi în casă, în timp ce urletul sirenelor se aude mai tare.

Patrick poate să vorbească cu ei. Eu nu mai am cuvinte.

Opt

Proastă, proastă, proastă.

Privirea goală a Soniei în timp ce o conduc prin ploaie spre staţia de autobuz este cel mai aspru reproş, pedeapsa mea pentru tirada indusă de grappa de noaptea trecută, din curte. În mod sigur, cu mult mai rău decât predica ofiţerilor Cutare-şi-Cutare cu privire la tulburarea liniştii cartierului.

E pentru prima oară când nu i-am spus că o iubesc înainte să o trimit la şcoală. Îi suflu un sărut şi regret imediat când ea îşi ridică mâna mică la buze şi îmi suflă unul înapoi.

Ochiul negru al unei camere de luat vederi se holbează la mine de pe uşa autobuzului.

Acum, camerele de luat vederi sunt peste tot. În supermarketuri şi în şcoli, în saloane şi în restaurante, gata să surprindă orice gest ce ar putea fi considerat limbajul semnelor, chiar şi cea mai rudimentară formă de comunicare nonverbală.

Pentru că, până la urmă, niciunul dintre rahaturile cu care ne-au lovit nu are de-a face cu vorbitul. Cred că s-a întâmplat cam la o lună după ce s-au instalat contoarele de mâini. În raionul de legume de la Safeway, dintre toate locurile posibile. Nu le ştiam pe femei, dar le mai văzusem la cumpărături. Ca toate proaspetele mame

din cartier, mergeau mai mereu în perechi sau în grupuri, făcând simultan comisioane şi fiind gata să ajute dacă unul dintre copii avea câte o criză la coada de la casă. Totuşi, cele două femei erau apropiate. Îmi dau seama acum că această apropiere era problema.

Poţi să îi iei multe unei persoane – banii, locul de muncă, stimularea intelectuală, orice. Poţi să îi iei chiar şi cuvintele, fără să îi schimbi totuşi esenţa. Însă dacă îi iei camaraderia, vorbim despre cu totul şi cu totul altceva.

Mă uitam la aceste femei, care îşi priveau pe rând copiii, cu drag, arătând spre inimile şi spre tâmplele lor într-un limbaj tăcut. Le vedeam cum scriu cu degetele lângă o piramidă de portocale, râzând când desenau greşit câte o literă pe care probabil nu o mai formaseră din clasa a şasea, când îşi transmiteau mesaje despre Kevin, Tommy sau Carlo. Le-am urmărit privind îngrozite în timp ce trei bărbaţi în uniformă se apropiau de ele; am văzut piramida de portocale prăbuşindu-se când femeile au încercat să opună rezistenţă, apoi le-am urmărit în timp ce erau scoase afară prin uşile automate, şi ele, şi fetiţele lor, fiecare cu o cătuşă lată de metal pe încheietura mâinii.

Nu am căutat informaţii despre ele, desigur. Dar nici nu trebuia s-o fac. Nu le-am mai văzut pe femeile acelea sau pe copiii lor de atunci.

— Pa, spune Sonia, apoi se urcă în autobuz.

Eu mă îndrept înapoi spre uşă, scutur umbrela pe verandă şi o las la uscat. Căsuţa poştală încuiată, cu fanta ei ca o gură, pare să rânjească la mine. *Vezi ce ai făcut, Jean*?

Camionul poştaşului nostru se opreşte la colţ şi el coboară, înfăşurat într-una dintre acele pelerine de ploaie din plastic pe care poşta le foloseşte pentru vreme rea. Arată de parcă ar purta un prezervativ.

Prietena mea Ann Marie şi cu mine obişnuiam să râdem de poştaşi în zilele ploioase, chicotind când îi vedeam în pantalonii lor scurţi şi căştile lor ridicole vara sau cu galoşii ce pleoscăiau prin zăpada topită în lunile de iarnă. Cel mai des râdeam de pelerinele de ploaie din plastic, pentru că ne aminteau de costumaţiile purtate de femeile în vârstă. Pe care poştaşii încă le mai poartă. Unele lucruri nu s-au schimbat. Deşi nu mai avem poştăriţe. Presupun că asta e o schimbare uriaşă.

— 'Neaţa, doamnă McClellan, spune el, pleoscăind încet pe aleea spre casă. Multă corespondenţă azi.

Nu-l văd aproape niciodată pe poştaşul nostru. Are obiceiul să vină atunci când sunt plecată de acasă cu diverse treburi sau când sunt în casă şi fac duş. Din când în când, dacă sunt în bucătărie, aud zgomotul metalic înfundat al cutiei poştale în timp ce îmi beau a

doua cană de cafea. Mă întreb dacă el planifică acest timp. Îi răspund cu un zâmbet şi întind mâna, doar ca să văd ce o să facă.

— Scuze, doamnă. Trebuie să pun corespondenţa în cutia poştală. Regulile, ştiţi...

Au aceste reguli noi. Dar, dacă Patrick este în preajmă în dimineţile de sâmbătă, poştaşul nostru obedient pune scrisorile în mâna lui. Bănuiesc că îl scuteşte pe soţul meu de neplăcerea de a căuta cheia.

Mă uit la cutia poştală, care înghite un teanc de plicuri, apoi închide gura.

— Să aveţi o zi bună, doamnă McClellan. În măsura în care se poate, pe vremea asta.

Răspunsul automat mi se opreşte în gât în câteva secunde.

Şi apoi se întâmplă: el clipeşte de trei ori, fiecare închidere a ochilor fiind punctată de o pauză absurd de lungă, ca o bătaie mecanică din gene.

— Am o soţie, să ştiţi. Şi trei fetiţe.

Ultima propoziţie se aude ca o şoaptă dinspre poştaş. Cum se numea oare? Domnul Powell? Domnul Ramsey? Domnul Banachee? Mă simt jenată că nu ştiu nici măcar numele acestui om, care ne vizitează casa de şase ori pe săptămână.

El face din nou chestia cu ochiul, nu înainte de a se uita peste umărul meu spre camera de luat vederi de pe

verandă şi de a se aşeza astfel încât poziţia mea să acopere lentila. Eu sunt soarele sau luna? Probabil Pluto, non-planeta.

Şi îl recunosc. Poştaşul este fiul femeii care ar fi trebuit să fie primul om desemnat să primească vaccinul antiafazie, Delilah Ray. Nu e de mirare că a fost atât de îngrijorat anul trecut cu privire la veniturile mele, care ar fi ajuns exact la zero dacă aş fi continuat cu ultima fază experimentală a serului meu Wernicke X-5. Probabil că nu câştiga prea mult ca poştaş.

Îmi plăcea omul. Remarcasem la el o sensibilitate anume când o adusese pe Delilah Ray să mă vadă, dar şi un sentiment de uimire copilărească faţă de poţiunea magică pe care propuneam să i-o injectez în creier. Membrii familiilor altor pacienţi fuseseră uimiţi, însă omul acesta plânsese când îi spusesem estimările mele, explicându-i că, dacă tratamentul mergea bine, bătrâna ar fi putut să vorbească aproximativ coerent după un an de confuzie lingvistică postcomoţie. În ochii acestui om, eu nu eram doar un alt om de ştiinţă sau un logoped dintr-un lung şir de diagnosticieni şi binefăcători. Eram o zeiţă care putea să recupereze vocile pierdute.

Eram.

Acum se uită la mine întrebător, expectativ, aşa că fac singurul lucru pe care pot să îl fac: ridic mâna stângă

spre chipul meu, îndreptând cadranul contorului spre el.

— Îmi pare rău, spune el.

Înainte să plece de pe verandă şi să se îndrepte spre maşina lui de poştă, închid şi deschid ochii de trei ori, aşa cum a făcut şi el.

— Vorbim altădată, spune el.

E doar o şoaptă. Şi apoi pleacă.

În dreapta mea se trânteşte o uşă ce se loveşte de cadru, un mic pocnet dublu de aluminiu. Olivia King, ascunsă de o umbrelă verde, apare de sub adăpostul verandei sale. Eşarfa din jurul capului ei este din mătase roz, simplă, sau din poliester. Îi dă un aer de bunică, deşi Olivia este cu cel puţin zece ani mai tânără decât mine. Se uită spre cer, ridică o mână, apoi închide umbrela.

Nu îşi dă jos eşarfa înainte să iasă de pe verandă şi să se aşeze pe scaunul din faţă al maşinii. Olivia nu mai conduce acum decât miercurea dimineaţa. Dacă biserica ei ar fi mai aproape, ar merge pe jos.

În acest moment, Olivia pare mică, împuţinată, un şoarece de casă ce se furişează dintr-un refugiu în altul, temându-se de pericolele care ar putea s-o pândească pe traiectoria ei. Ea este ceea ce Jackie ar fi numit „un cap de Kool-Aid”, mulţumită cu locul ei în ierarhie: Dumnezeu, bărbatul, femeia. Olivia a băut otrava până

la ultima picătură.

Repertoriul meu de doctrină religioasă este un rahat, şi aşa îmi şi place. Dar când Steven a venit acasă prima oară cu lectura lui de la acel curs avansat – cu un titlu ce părea inocent, *Fundamentele filosofici creştine moderne*, înscris pe copertă cu litere albastre pe un fundal alb –, am frunzărit cartea după cină.

— Destul de jalnic, nu-i aşa? a spus Steven la al doilea drum spre dulapul cu gustări din bucătărie.

— Acesta va fi un curs principal anul viitor? Aşa ai zis, nu? l-am întrebat.

Ochii nu mi s-au desprins de pe pagină, dintr-un capitol numit „în căutarea unei ordini naturale în familia moderna". Capitolul, ca toate celelalte, era precedat de un citat din Biblie; acesta, din Corintieni, anunţa cititorul: „Capul fiecărui bărbat este Hristos, capul fiecărei femei este bărbatul, iar capul lui Hristos este Dumnezeu". Fantastic.

Mai departe, capitolul douăzeci şi şapte începea cu această perlă din cartea lui Titus: „Fiţi învăţătorii lucrurilor bune, învăţaţi-le pe femeile tinere să fie sobre, să îşi iubească soţii, să îşi iubească fiii şi fiicele, să fie discrete, caste, păstrătoare, bune, supuse faţă de soţii lor". Ideea textului era un fel de chemare la arme, un apel la generaţiile de femei mai vârstnice.

Mai erau capitole despre feminism şi despre

deconstrucţia insidioasă a valorilor iudeo-creştine (cât şi a bărbăţiei) de către acesta, sfaturi pentru bărbaţi în rolurile lor de soţi şi de părinţi, îndrumări educative pentru copii în privinţa respectării bătrânilor. Fiecare pagină urla de un pronunţat fundamentalism de extremă dreaptă.

Am închis cartea cu zgomot.

— Spune-mi că asta nu este singura lectură cerută.

— Asta e cartea, mi-a răspuns Steven după ce a dat gata un pahar cu lapte şi l-a umplut din nou până la jumătate.

— Deci care este ideea acestui curs? Sublinierea capcanelor creştinismului conservator?

El s-a uitat la mine fără nicio expresie, de parcă tocmai îi pusesem o întrebare în greacă.

— Nu ştiu. Profesoara e tare. Şi are dreptate cu unele lucruri. Ştii... de exemplu, cât de greu este pentru copii atunci când ambii părinţi lucrează sau cum am ajuns în acest punct, în care oamenii au uitat toate lucrurile simple...

Pun laptele la loc în frigider.

— Ce-ar fi să păstrezi nişte lapte şi pentru micul dejun al fraţilor tăi? Şi care sunt aceste lucruri simple?

În capul meu se derula deja o succesiune de imagini: femei care grădinăresc, femei care fac dulceaţă de piersici, femei care brodează feţe de pernă la lumina

lumânării şi lucruri de genul acesta. Shakeri care se abţin să trăiască.

— Adică... ei, bine, grădinărit, şi gătit, şi lucruri de genul acesta. În loc să alerge de colo până colo la joburile lor idioate.

— Tu crezi că ar trebui să grădinăresc şi să gătesc mai mult? Crezi că munca pe care o fac este mai puţin importantă decât... nu ştiu, meşteşugurile?

— Nu tu, mamă. Alte femei. Cele care vor să iasă din casă şi să aibă un fel de identitate. Şi-a luat cartea şi m-a sărutat de noapte bună. Oricum, e doar un curs idiot.

— Aş vrea să renunţi la el, am spus.

— N-am cum. Am nevoie de credite pentru facultate.

— De ce? Ca să te specializezi în gândirea creştină modernă?

— Nu. Ca să pot intra la facultate.

Şi aşa au reuşit. Strecurând un curs ici, un club dincolo.

Orice pentru a atrage copiii cu promisiuni de creştere a competitivităţii lor.

Un lucru atât de simplu, de fapt.

Nouă

Soţia preşedintelui este alături de el pe ecran, la câţiva paşi în spatele lui şi spre dreapta, cu părul blond

acoperit de o eşarfă de un mov delicat, ce se potriveşte cu rochia şi îi scoate ochii în evidenţă.

Nu ştiu de ce deschid televizorul. Până când mi-am reîncălzit cafeaua, ploaia a început iar, într-un ritm constant, aşa că nu prea am chef să ies în oraş. În plus, e mai sigur aici, acasă, singură. Nu sunt tentată să vorbesc.

Prima-doamnă este o frumuseţe. Aproape o reîncarnare a lui Jackie O, doar că are ochii albaştri şi e blondă în loc să fie brunetă. Mi-o aduc aminte de dinainte să se căsătorească, de când apărea în paginile revistelor *Vogue* şi *Elle*, purtând aproape mereu costume de baie minuscule sau lenjerie decoltată, zâmbind din poze ca şi când ar fi spus: *Haide. Atinge-mă.*

Acum, când o privesc stând calmă în spatele soţului său, sunt uluită de schimbare. O metamorfoză, într-adevăr. Pare mai scundă, dar poate că asta se datorează faptului că poartă pantofi cu talpă mai joasă. Preşedintele nu este foarte înalt şi se presupune că este o chestiune de estetică în joc, de parcă fotografii s-ar fi decis să le echilibreze staturile, netezind extremităţile subiectelor lor.

Dar pe cine păcălesc eu?

Ea nu mai zâmbeşte deloc şi nu mai poartă nimic care să fie mai scurt de şase centimetri deasupra

genunchiului sau care să fie croit mai jos de baza concavităţii gâtului, locul al cărui nume nici nu mi-l mai amintesc. Nodul supra-ceva. Mânecile ei sunt mereu trei sferturi, la fel ca azi, iar contorul de la mână se potriveşte perfect cu rochia pe care o poartă. Arată ca o bijuterie veche, ca un cadou de la o stră-străbunică.

Prima-doamnă ar trebui să fie modelul nostru, o femeie pură, statornică, alături de soţul ei în toate situaţiile, în toate ocaziile.

Desigur, ea este alături de el numai la evenimentele publice. Când se opresc camerele şi microfoanele, Anna Myers, născută Johansson, este escortată rapid acasă de trei agenţi înarmaţi ai Serviciilor Secrete. Acest lucru nu este niciodată filmat, însă Patrick a fost prezent la mai multe dintre apariţiile preşedintelui.

Cei trei stau cu ea noapte şi zi.

În alte vremuri, această supraveghere constantă a primei-doamne ar fi fost acceptată drept o securitate de rutină pentru protecţia ei. Adevărul se află totuşi în ochii albaştri ai Annei Myers. Aceştia sunt goi şi lipsiţi de strălucire, demonstrând că femeia vede acum lumea doar în nuanţe de gri.

În căminul meu, la cinci uşi distanţă spre stânga, era o fată care avea ochii Annei. Părea că muşchii din jurul lor nu se mişcau şi nu se contractau niciodată, întinzându-se astfel încât să se potrivească cu zâmbetul

pe care îl arăta atunci când o întrebam dacă este bine, dacă în dimineaţa aceea se simţea bine, dacă voia să stea de vorbă. Îmi aduc aminte de momentul când i-am găsit cadavrul, cu ochii deschişi şi terni precum fântânile de ţară sau ca băltoacele de cafea vărsată. Dacă vrei să vezi cum arată depresia, nu trebuie decât să te uiţi în ochii unei persoane deprimate.

E ciudat că îmi pot aminti ochii fetei, dar nu şi numele ei.

Anna Myers trăieşte într-o închisoare cu grădini de trandafiri, cu băi de marmură şi cu cearşafuri cu o densitate de două mii de fire pe patul său. Patrick mi-a spus multe despre ea – după una dintre vizitele pe care le-a făcut ca o favoare faţă de preşedintele Myers – şi despre agenţii Serviciilor Secrete care îi cercetează baia de două ori pe zi, îi verifică patul de teama unor obiecte ce ar fi putut migra nevăzute din bucătărie, îi păstrează medicamentele pe reţetă şi îi dau pastilele una câte una. În casa Annei nu există sticle de băutură, nici încuietori la uşi, cu excepţia celor de la dulapul în care sunt depozitate materialele de îngrijire a locuinţei. Nimic din casa ei nu e făcut din sticlă.

Schimb canalul.

Încă avem televiziune prin cablu, peste o sută de canale despre sport, emisiuni de grădinărit, demonstraţii de gătit, renovarea caselor, desene pentru

copii, câteva filme. Toate filmele au audienţă generală – fără horror, doar comedii uşoare, filme epice de patru ore despre Moise şi Iisus. Mai sunt şi celelalte canale, dar sunt protejate printr-o parolă şi pot fi accesate numai de capul gospodăriei şi de bărbaţii având peste optsprezece ani. Nimeni nu are nevoie de prea multă imaginaţie ca să îşi dea seama ce fel de emisiuni sunt pe celelalte canale.

Astăzi, aleg golful: plictiseală adevărată cu un băţ de metal şi o minge.

Când cafeaua este deja rece şi jucătorul principal ajunge la a optsprezecea gaură, sună soneria. Este un eveniment neobişnuit în timpul zilei. Adică, ce rost ar avea? Singurii oameni care nu sunt plecaţi la muncă sunt femeile, iar ele ce ar putea face? Ar sta în tăcere şi s-ar uita la golf? Compania doar ne atrage atenţia asupra a tot ce nu mai avem.

Îmi dau seama că încă port halatul când deschid uşa şi o văd pe Olivia, cu eşarfa roz înnodată strâns în jurul capului, fără vreun fir de păr care să îi iasă afară.

Ea mă analizează – o privire lentă, dezaprobatoare de la gât până la picioare –, apoi îmi întinde un pachet de zahăr aproape gol şi o cană de măsurat.

Încuviinţez. Dacă nu ar ploua încă, aş lăsa-o să aştepte pe verandă până când aş duce cana în bucătărie şi aş turna zahăr în ea. În schimb, îi fac semn să intre în

casă, la adăpost de ploaie.

Olivia mă urmează în bucătărie, iar teancul de vase murdare de la micul dejun beneficiază de aceeaşi încruntare pe care a primit-o şi halatul meu de baie la intrare. Aş vrea să-i trag o palmă sau cel puţin să îi spun ce cred despre atitudinea ei ipocrită. Când îi iau din mână cana de măsurat, ea mă apucă de încheietură. Mâinile Oliviei sunt reci şi umede de la ploaie.

Mă aştept la un sunet, un mic „hm" superior, dar ea nu spune nimic, ci doar se uită la contorul meu, care clipeşte neîncetat numărul de trei cifre.

Ea chiar zâmbeşte, iar zâmbetul îmi aduce aminte de o altă zi, de o altă sonerie neaşteptată, de o altă solicitare: o cană de zahăr, o jumătate de litru de lapte, un ou.

— Pot să mă aşez un minut? m-a întrebat Olivia cu doi ani în urmă şi, fără să aştepte vreo încuviinţare, şi-a aşezat dosul amplu pe canapeaua din sufragerie.

Lăsasem televizorul pornit, la un talk-show sau ceva asemănător, în timp ce eu parcurgeam cărţile albastre pentru examenul final. Jackie Juarez se confrunta cu trei femei, fiecare dintre ele fiind îmbrăcată într-o combinaţie de Donna Reed şi soţia astronautului din epoca Apollo.

— O, nu-i aşa că e deosebită? a spus ea.

Nu era o întrebare.

— Care dintre ele? am întrebat-o, întinzând cutia de lapte Rubbermaid.

— Cea în costum roşu. Cea care arată ca Satana.

Jackie era cam exagerată – chiar şi pentru Jackie. Roşul ieşea în evidenţă ca o rană supurândă în prezenţa celorlalte femei, îmbrăcate în taiorurile lor pastelate, terne. Fiecare dintre ele purta câte un şirag de perle, suficient de sus pe gât încât să arate ca un guler, în timp ce pandantivul lui Jackie – o bufniţă – atârna între sânii ei, ridicaţi perfect de sutienul modern cu sârme şi căptuşeală.

— O cunosc, am spus. O cunoşteam. Am fost la facultate împreună.

— Facultate, a repetat Olivia. Ce a făcut?

— Sociolingvistică.

Olivia a pufnit, dar nu mi-a cerut să explic nimic şi s-a întors din nou spre cvartetul de femei şi spre moderator.

Ca de obicei, Jackie vorbea cu emfază.

— Chiar credeţi că femeile ar trebui să li se supună soţilor lor? în secolul douăzeci şi unu?

Femeia din dreapta ei, cea în puloverul bleu, a zâmbit. Era genul de zâmbet adresat de o educatoare de grădiniţă ameţită unui copil care face scandal, un zâmbet plin de milă şi de înţelegere. *O să îţi treacă,* spunea zâmbetul.

— Hai să îţi zic câteva lucruri despre secolul douăzeci şi unu, dragă, a răspuns doamna Pulover Bleu. Nu mai ştim care sunt bărbaţii şi care sunt femeile. Copiii noştri cresc confuzi. Cultura familiei a fost distrusă. Avem creşteri de trafic, poluare, autism, consum de droguri, părinţi singuri, obezitate, datorii ale consumatorilor, nenumărate femei în închisoare, împuşcături în şcoli, disfuncţii erectile... Asta ca să menţionez doar câteva.

A fluturat un teanc de dosare în faţa lui Jackie, iar celelalte două păpuşi Barbie din anii ’70 – Femei Pure, aşa îşi spuneau – încuviinţau, aprobând grav.

Jackie a ignorat dosarele şi a continuat:

— Presupun că urmează să îmi spui că feminismul e de vină pentru violuri.

— Mă bucur că aţi menţionat asta, doamnă Juarez, a răspuns Puloverul Bleu.

— Domnişoară.

— Mă rog. Ştiţi câte cazuri de viol violent au fost raportate în 1960? în Statele Unite.

— Este interesant că aţi folosit cuvântul „raportate”, a început Jackie.

— Şaptesprezece mii. Aproximativ. Anul acesta avem de cinci ori mai multe.

Jackie a dat ochii peste cap, iar celelalte două Femei Pure i-au dat lovitura de graţie. Ele aveau cifrele.

Aveau diagrame şi sondaje. Una dintre ele a prezentat o selecţie de grafice simple – trebuie să fi fost pregătite dinainte, m-am gândit eu –, în timp ce Jackie se lupta pentru timpul de dezbatere.

Pe canapea, lângă mine, Olivia îşi muşca buza de jos.

— N-am ştiut, a spus ea.

— Ce n-ai ştiut?

— Numerele acestea.

A făcut semn spre unul dintre grafice, care era afişat alături de un voice-over al vocii lui Bleu. Aceasta trecuse mai departe de la viol şi recita acum statistici despre utilizarea antidepresivelor.

— Iisuse. Unu din şase? E groaznic.

Publicul din studio nu mai era atent la Jackie, care încerca să sublinieze că statisticile erau false, relaţia corelaţie-cauză, faptul că nimeni nu lua inhibitori selectivi de serotonină în 1960, pentru că nu existau.

Şi aşa a început. Trei femei cu un teanc de grafice şi oameni ca Olivia.

Zece

A durat o veşnicie până s-o scot pe Olivia din casă, pe ea şi nenorocita ei de cană de zahăr. Probabil că nici nu avea nevoie de ea, ci venise doar ca să-şi bage nasul, să vadă ce fac. Olivia devenise cea mai pură dintre

Femeile Pure, stând mereu pe verandă cu Biblia ei prescurtată şi adnotată, acoperindu-şi mereu buclele, zâmbind mereu şi făcându-i plecăciuni – plecăciuni adevărate – lui Evan atunci când intra cu Buickul lor pe alee.

Bibliile sunt încă permise, dacă sunt tipul potrivit.

A Oliviei este roz, a lui Evan este albastră. Nu îi vezi niciodată făcând schimb, deci nu vezi niciodată cartea albastră în mâinile Oliviei atunci când stă la umbră cu paharul ei de ceai dulce sau când pleacă la slujbă în cea de-a doua lor maşină. Este o maşină compactă, mult mai mică decât cea cu care merge Evan la serviciu.

Până la ora două, aproape că îmi doresc ca Olivia să fie încă aici.

Iau două pachete de hamburgeri din frigider şi le pun pe bufet la dezgheţat. Nu sunt destui cartofi pentru noi toţi, dar pentru cei trei băieţi în creştere care par să găzduiască mii de tenii rezistente sper că orezul va fi suficient. Sau aş putea să fac biscuiţi dacă mi-aş aminti proporţiile. Mă întorc automat spre raftul de lângă ceea ce a fost odată biroul meu din bucătărie şi caut exemplarul pătat din *Bucuria gătitului,* de parcă m-aş aştepta să fie acolo. În locul acestuia – şi în locul tuturor celorlalte cărţi – sunt câteva fotografii cu copiii, una cu părinţii mei, una cu Patrick şi cu mine în ultima noastră vacanţă. Sam sau Leo ne-a făcut poza aceea, iar

eu sunt tăiată pe jumătate, cu partea dreaptă a feţei ascunsă de rama din beţe de îngheţată pe care Sonia a făcut-o la şcoală. Se pare că încă n-au renunţat la lucrul manual.

Dacă mut pozele, raftul nu mai pare atât de abandonat, aşa că schimb ramele între ele, pun cronometrul şi cântarul de bucătărie în spaţiile goale şi fac un pas înapoi ca să admir această realizare a zilei. Cu puţină imaginaţie, pot să mă conving că tocmai am sculptat nenorocitul de munte Rushmore. Începeţi parada!

Mama şi papa sunt mult mai remarcabili acum decât au fost înainte de această aventură în designul interior. Nu sunt sigură unde vreau să îi pun. Ei ne sună din Italia sau îl sună pe Patrick pe Skype pe laptopul pe care îl ţine încuiat în biroul lui, cel cu parolă şi cameră şi o mie de alte alarme şi fluiere particularizate ataşate de el. De obicei, asta se întâmplă duminica, atunci când copiii sunt acasă, iar diferenţa de fus orar le permite să poată saluta toată familia. Ar trebui să fie momente de bucurie, dar mama termină fiecare apel în lacrimi sau îi dă telefonul tatei înainte să cedeze.

Deci, cina.

Copiilor le-ar plăcea biscuiţii, aşa că îmi trag jeanşii şi o bluză veche de in, gata să risc o excursie până la supermarket, când aud maşina lui Patrick pe stradă.

Ştiu că este a lui – dacă am ajuns să deprind ceva la superlativ în acest ultim an, este distincţia sunetelor. Mustang, Corvette, Prius, Mini Cooper. Numeşte maşina, eu îi ştiu sunetul.

Ce mă deranjează cel mai tare atunci când mă uit printre jaluzele nu este că Patrick a venit acasă mai devreme, ci că văd trei SUV-uri negre, aliniate în spatele lui. Am mai văzut aceste vehicule cu ceva timp în urmă.

Am văzut şi interiorul lor.

Unsprezece

La dracu'.

Trei maşini înseamnă cel puţin trei bărbaţi. Ceva îmi spune să las jaluzelele la locul lor şi mă întorc în bucătărie, gata să arborez cel mai nimerit chip de Donna Reed (un şorţ e suficient) şi să devin imaginea binecuvântării domestice. Pe drum, iau telecomanda televizorului şi schimb canalul de la golf la CNN.

CNN nu mai este ce-a fost – nimic nu mai este –, dar slujba lui Patrick are mai multe şanse de supravieţuire dacă pare că am luat o supradoză de propagandă prezidenţială în loc să mă uit cum zboară mingile peste terenuri de golf îngrijite. *Ştire de ultimă oră: Preşedintele anunţă...*

Asta e tot ce aud înainte să îl văd pe Patrick împreună cu escortele sale – m-am înşelat, erau şase – invadându-mi spaţiul.

— Jean McClellan? mă întreabă un bărbat bronzat, în costum, care e tot numai colţuri.

L-am mai văzut, desigur. Toată lumea l-a mai văzut, doar că obişnuia să poarte un guler de cleric cu alb şi negru în loc de cravată în timpul apariţiilor publice. În dimineţile de duminică, pe când eu şi Jackie ne beam cafeaua ca să alungăm mahmureala din weekend, el era la televizor, starul propriei emisiuni. La un moment dat, Jackie a dat mai tare, de parcă ar fi făcut parte din turmă. Pretindea că asta o făcea mai furioasă.

— Ascultă, Sfântul Carl urmează să îşi facă iar numărul, spunea ea.

Şi iată-l acolo, în uniforma lui de preot, predicând într-o săptămână despre decăderea familiei americane şi în următoarea despre bucuria predării în faţa lui Dumnezeu. Asculta cu bucurie anecdote şi experienţe reale de viaţă, iar pe burtiera ecranului de televizor apărea mereu acelaşi număr de telefon gratuit. După câţiva ani, s-a adăugat şi un al doilea număr. În anii mai recenţi apăreau şi linkuri de Facebook, apoi şi un cont de Twitter. Dumnezeu îi trimisese trafic, spunea el, şi avea să se descurce cu orice îi oferea Domnul.

La vremea aceea, Jackie şi cu mine nu ne puteam

imagina mai mult de câteva sute de baptişti din sud, din Mississippi, care îl urmăreau pe reverendul Carl Corbin. E dureros să te înşeli atât de tare.

— Doctor Jean McClellan?

Ei, asta e ceva nou. Nu mi s-a mai spus „doctor" din primăvara trecută. Iar Patrick zâmbeşte. Încuviinţez, pentru că nu pot spune nimic.

În sufragerie, la televizor, unul dintre vorbitori rosteşte două cuvinte magice: *traumă cerebrală.*

Aceste şapte silabe ar fi suficiente ca să-mi ciulesc urechile, însă cuvintele care le înconjoară mă lovesc ca un tren în mişcare. *Preşedinte. Accident de schi. Frate.*

— Doctore McClellan, avem o problemă.

Este reverendul Carl din nou, deşi pare mai puţin palid în persoană decât atunci când era în faţa camerei, vorbind pentru preşedinte.

— Grozav. Rezolvaţi, rostesc. Ce sunt eu, Houston?

Nu, nu spun asta, nu spun nimic.

— Jean, zice Patrick.

Nu spune „iubito", nici „dragă", nici vreo altă drăgălăşenie rostită între soţi. E pus pe treabă acum.

— Jean, s-a întâmplat ceva.

La televizor, CNN urlă. Între imaginile transmise în direct de pe un munte acoperit de zăpadă, Cel care Conduce Lumea Liberă apare şi dispare, o imagine a solemnităţii. Anna stă lângă el, cu un aer adorabil în

costumul ei albastru şi bej. Pare că zâmbeşte, chiar dacă numai cu privirea.

Reverendul Carl arată spre unul dintre ceilalţi bărbaţi, care înaintează în bucătăria mea. Nu-mi place intruziunea lor; dacă e să fiu doar o casnică tăcută, lăsaţi-mă cel puţin să îmi păstrez un sanctuar domestic de care să mă bucur doar eu.

— Haide, Thomas, spune bărbatul care conduce.

Şi apoi începe.

Thomas, în costumul lui negru şi cu o mină întunecată, dă să mă apuce de mâna stângă. Mă retrag instinctiv, ca un câine sălbatic speriat, ce recunoaşte durerea unei capcane, dar Patrick vine spre mine.

— E în regulă, iubito. Lasă-i să facă asta.

Cu mâna liberă, Thomas scoate o cheie mică. Pare o cheie de lift, unul dintre acele mici dispozitive rotunde cu un singur scop, ce mă duce cu gândul la toate celelalte invenţii prosteşti: deschizătoare de conserve, cuţite de lămâi, tăietoare de pepene.

Lucruri care fac un singur lucru. Avem atât de multe...

De unde facem rost de toate rahaturile astea? Petreceri de mirese şi cadouri de nuntă, cadouri de Crăciun, cumpărături impulsive de la IKEA. Sunt toate atât de inutile! Rămân ascunse în spatele sertarelor de la bucătărie, luate de bune şi nefolosite niciodată. Asta

îmi trece prin minte când Thomas mă eliberează cu echivalentul tehnologic al unui desfăcător de conserve.

— Puteţi vorbi acum, doamnă McClellan.

Reverendul Carl întinde o mână spre sufrageria mea, de parcă tocmai s-a transformat într-o gazdă mărinimoasă.

Nu este singura inversare de roluri de azi. Tot ce vor ei este transmis la CNN, pe măsură ce este prezentată povestea accidentului de schi al fratelui preşedintelui. În timp ce sunt transmise şi alte detalii – emisfera stângă posterioară, conştient, dar necomunicativ, se bâlbâie –, ştiu ce doresc reverendul Carl şi echipa lui.

Mă vor pe mine.

Dacă Anna Myers ar fi fost cea care ieşise de pe pârtia de schi şi se lovise de un copac, aş fi ieşit pe uşă într-o secundă. Deşi mă îndoiesc că ar fi existat aici câţiva bărbaţi veniţi cu SUV-urile dacă soţia preşedintelui ar fi fost cea internată la terapie intensivă.

— Ce vreţi să vă spun?

Cuvintele mele ies încet, precaut, în timp ce părăsesc bucătăria, trec de televizor – pe care îl stâng – şi mă aşez pe un fotoliu. Nu vreau să fiu nevoită să împart spaţiul cu aceşti oameni.

— E cald aici, spune reverendul Carl privind spre frigider şi spre dozatorul încorporat de apă şi gheaţă.

— Da, zic eu.

Unul dintre ceilalţi bărbaţi – nu Thomas – tuşeşte.

Prind ideea.

— Patrick, poţi să le oferi oaspeţilor noştri un pahar cu apă, dragule? Dacă tot eşti acolo.

El face asta şi fiecare dintre noi observă uşoara clătinare din cap a reverendului Carl. Eu sunt soţia. Eu sunt cea care ar fi trebuit să servească.

— Deci? întreb. Se pare că Bobby Myers ar putea avea leziuni cerebrale. Poziţie?

Reverendul Carl se aşază mai bine pe canapeaua mică din faţa fotoliului meu.

— Patrick, tu eşti medicul. Arată-i rapoartele medicale trimise prin fax în dimineaţa asta.

Soţul meu, care vorbeşte de la egal la egal cu individul care mi-a pus cătuşa aceea de metal, intră în cameră cu o tavă de pahare cu apă şi un dosar subţire. Se opreşte în faţa mea, apoi împarte paharele.

— Cred că te va interesa asta, Jean.

Şi aşa se întâmplă.

Prima pagină conţine doar text, iar pe al doilea rând ochii mei descoperă motivul vizitei neaşteptate a reverendului Carl: leziune în secţiunea posterioară a GTS. Girusul temporal superior. Emisfera stângă. Pacientul este dreptaci, deci emisfera stângă este dominantă.

— Zona Wernicke, spun eu, neadresându-mă cuiva

anume.

Pe măsură ce citesc mai departe, braţul meu stâng devine tot mai uşor; în jurul încheieturii am o porţiune de piele mai palidă, de parcă mi-aş fi dat jos un ceas înainte să mă scufund în piscină. Unul dintre oamenii de la Serviciile Secrete – presupun că de acolo sunt, dată fiind prezenţa lui Carl Corbin – îşi masează propria încheietură. Poartă un inel simplu de aur pe al patrulea deget de la mâna stângă. Deci ştie. Nu e clar în ce tabără este; asemenea lui Patrick, cu toţii sunt antrenaţi să urmeze comenzile, ca nişte căţeluşi.

Reverendul Carl încuviinţează.

— Preşedintele este foarte îngrijorat.

Sigur că este. Mă gândesc că domnul preşedinte se bazează destul de mult pe fratele lui mai mare şi că o să îi fie extrem de greu să obţină informaţii de la Bobby sau să i le transmită. În mintea mea se derulează secvenţe de conversaţii:

E o criză în Argentina, Bobby, ar spune preşedintele.

Răspunsul lui Bobby ar suna cam aşa: *Doar câteva scântei drăguţe* în comparaţie cu *flăcările tale.* Discursul lui ar fi precis şi fluid, fiecare silabă fiind articulată perfect şi fără ezitare. Ce va rezulta însă va fi un nonsens: nu un cod, nu un vorbit imperfect, ci doar pălăvrăgelile unui idiot – în sensul clinic al cuvântului.

E tot ce pot să fac ca să nu zâmbesc. Trebuie să îmi

muşc interiorul obrazului – tare – ca să menţin aparenţa unei femei serioase şi îngrijorate, la datorie.

Răsfoiesc celelalte pagini. RMN-urile – sau imaginile de rezonanţă magnetică – arată o leziune masivă exact acolo unde mă aşteptam: în zona Brodmann 22.

— Asta a apărut din cauza accidentului la schi? întreb. Nu există leziuni anterioare?

Bineînţeles că ei nu ştiu. Bărbaţii de cincizeci şi patru de ani nu obişnuiesc să-şi scaneze creierul fără să existe vreun motiv.

— Suferea de dureri de cap?

Reverendul Carl ridică din umeri.

— E un da sau un nu, domnule reverend? întreb.

— Nu am informaţia aceasta.

Apoi mă întorc spre Patrick, dar el clatină din cap.

— Jean, trebuie să înţelegi că nu putem publica istoria medicală a familiei preşedintelui.

— Dar vreţi să ajut.

— Eşti cel mai bun expert din ţară, doctore McClellan.

Reverendul Carl a intervenit, aplecându-se peste măsuţa de cafea. Chipul lui, cu toate liniile sale ascuţite, este la doar câţiva centimetri distanţă de al meu. Are ceva de desen animat în el, dar tot chipeş e. Încă poartă sacou, în ciuda căldurii, iar sub ţesătură se ghiceşte un trup ferm. Mă întreb dacă femeile precum

Olivia King sunt îndrăgostite în secret de el.

Şansa de a-i corecta timpul verbal este prea bun ca să o ratez.

— Am fost, răspund. Nu trebuie să îţi mai spun că în ultimul an nu am lucrat.

Reverendul Carl nu reacţionează, ci doar se lasă pe spate şi îşi împreunează mâinile, degetele lui lungi formând un triunghi isoscel perfect. Poate că exersează asta în faţa unei oglinzi.

— Ei, bine, de aceea suntem azi aici.

Se opreşte, cum făcea în timpul slujbelor sale televizate, un efect spectaculos menit să crească suspansul.

Dar ştiu deja ce urmează să spună. Ochii mei se mută de la el şi Patrick la ceilalţi bărbaţi din încăpere.

— Doctore McClellan, vrem să faceţi parte din echipa noastră.

Doisprezece

Din echipa noastră.

În mine se adună o sută de răspunsuri, dintre care nouăzeci şi nouă ar însemna demisie forţată – sau chiar mai rău – pentru Patrick. Dar nimic ce poate aduce cu o încuviinţare sau cu un oarecare entuziasm nu îşi croieşte drum de la creier la gură. În loc de încântare,

simt o durere în stomac, de parcă reverendul Carl tocmai a înfipt o gheară în mine, în loc de cuvinte. S-ar putea să aibă într-adevăr nevoie să-l ajut, dar nevoia este diferită de dorinţă. Şi nu am încredere în niciunul dintre aceşti bărbaţi.

— Am de ales? întreb.

Pare sigur să rostesc aceste cuvinte.

Reverendul Carl îşi desprinde mâinile, separându-le cu un gest evlavios, ca de rugăciune. L-am mai văzut făcând asta la televizor, atunci când cere ajutorul, când invită tot mai multe Femei Pure şi Bărbaţi Puri să i se alăture, când cere bani. Acum, mâinile acelea par să semene cu o menghină gata să mă strângă până explodez.

— Desigur, spune el, cu o voce exagerat de generoasă şi o falsă blândeţe. Ştiu cum trebuie să te simţi la gândul că îţi vei părăsi casa şi copiii şi te vei întoarce la munca grea, zilnică.

Pare să caute un cuvânt şi ochii lui îmi cercetează casa. Peste tot e dezordine şi se văd lucruri aruncate: trei perechi de pantofi de-ai mei lăsaţi în acelaşi loc de săptămâna trecută, praf pe pervazuri şi o pată veche de cafea pe covor, exact lângă pantofii lui.

N-am fost niciodată prea pricepută la curăţenie.

El continuă:

— Am mai vorbit şi cu un alt om de ştiinţă, doctoriţa

Kwan, în caz că avem nevoie de o rezervă. O cunoşti, cred.

— Da.

Lin Kwan este preşedinta vechiului meu departament. Sau era, până să fi fost înlocuită cu primul bărbat pe care l-au găsit. Nu trebuie să întreb de ce nu l-au abordat pe acesta pentru proiectul nostru – dacă ar fi fost după Lin, finanţarea tipului ar fi fost tăiată imediat după primul experiment, care fusese un dezastru. Era atât de stupid...

— Deci, reia reverendul Carl. Mâinile lui sunt jos acum şi nu se mai uită la mine, ci la cătuşa de oţel pe care Thomas o ţine de douăzeci de minute. Este alegerea ta. Poţi să pui bazele unui nou laborator, să îţi reiei cercetarea şi să mergi mai departe. Sau...

— Sau? întreb.

Îl privesc pe Patrick în ochi.

— Sau totul poate reveni la normal. Sunt sigur că familiei tale i-ar plăcea asta.

Nu se uită la mine în timp ce vorbeşte, ci la Patrick, de parcă ar studia reacţia soţului meu.

Ca şi cum în ultimul an ar fi fost ceva normal în vieţile noastre. Apoi înţeleg – Carl Corbin crede cu adevărat ceea ce predică. La început, am crezut că deviase din Mişcarea Pură, că motivele sale de a reînvia cultul victorian al ataşamentului faţă de familie şi de a

ţine femeile departe de sfera publică erau pur şi simplu misogine. Într-un fel, îmi doresc ca lucrul ăsta să fi fost adevărat, ar fi mai puţin ciudat decât alternativa.

Steven a fost primul care mi-a explicat totul, acum doi ani, într-o dimineaţă de duminică.

— E într-un fel tradiţional, mamă. Ca pe vremuri.

— Pe vremuri? Cum adică? Grecia? Sumer? Babilon?

El şi-a turnat din nou cereale într-un castron, a amestecat două banane, apoi a pus lapte deasupra. Când Sam şi Leo vor împlini cincisprezece ani, va trebui să cumpăr acţiuni la Cheerios.

— Păi, da. A fost acolo cu grecii – ideea de sfere publice şi sfere private –, dar merge chiar mai departe de atât. Gândeşte-te la comunităţile de vânători-culegători. Biologic, noi suntem făcuţi pentru lucruri diferite.

— Noi?

— Bărbaţii şi femeile, mamă. S-a oprit din mestecat şi şi-a flexat braţul drept. Vezi asta? Ai putea să mergi la sala de gimnastică în fiecare zi timp de un an şi tot nu ai avea muşchi ca ai mei. Trebuie să fi văzut privirea neîncrezătoare de pe chipul meu, pentru că a dat imediat înapoi. Asta nu înseamnă că eşti slabă. Doar diferită.

Hristoase.

Am făcut semn spre tâmpla mea.

— Vezi asta, puştiule? încă zece ani de şcoală şi s-ar putea să ai unul la fel. Sau poate nu. Şi asta n-are nici pe dracu' vreo legătură cu genul, am spus pe un ton ridicat.

— Calmează-te, mamă.

— Nu-mi spune tu mie să mă calmez.

— Devii cam isterică. Tot ce spun e că, biologic, are mai mult sens ca femeile să facă unele lucruri şi bărbaţii, alte lucruri. De exemplu, eşti o profesoară tare bună, dar probabil că nu ai rezista mai mult de o oră dacă ar trebui... nu ştiu, dacă ar trebui să sapi şanţuri.

Asta a pus capac.

— Sunt om de ştiinţă, Steven, nu educatoare de grădiniţă. Şi nu sunt isterică.

Ei, bine, cam eram.

Mi-am turnat a doua cană de cafea cu mâinile tremurând. Steven nu s-a lăsat. Şi-a deschis manualul de la nenorocitul acela de curs avansat – *Nebunie religioasă de la* A *la Z* sau cum s-o fi numit – şi a început să citească.

— „Femeia nu are nicio chemare spre urna de vot, însă are o sferă a ei, de o importanţă şi o responsabilitate uimitoare. Este numită în mod divin gardianul casei... Ea ar trebui să realizeze mai mult că poziţia ei de soţie, de mamă şi de înger al casei este cea mai sfântă, cea mai responsabilă şi cea mai regală

dintre toate atribuite muritorilor şi să renunţe la toate ambiţiile pentru ceva superior, pentru că, pentru muritori, nu există nimic mai înălţător." Asta spune reverendul John Milton Williams. Vezi? Eşti ca o regină.

— Superb.

Aveam nevoie disperată de cafea, dar nu voiam ca Steven să vadă cât de nervoasă eram, aşa că am lăsat-o pe bufet.

— Cred că ar trebui să renunţi la cursul acesta.

— Nici pomeneală. Chiar îmi place. Adică, sunt o groază de lucruri care dau de gândit. Chiar şi câteva fete cred asta.

— Mi se pare greu de crezut, spun eu, fără să elimin sarcasmul din voce.

— Julia King, de exemplu.

— Julia King nu este tocmai reprezentativă pentru întreaga populaţie feminină.

Bietul copil, m-am gândit, întrebându-mă ce făcuseră vecinii mei ca să spele creierul fiicei lor.

— Serios, Steven. Renunţă la curs.

— Nu.

Cincisprezece ani. Vârsta sfidării. Ştiam asta prea bine, pentru că trecusem prin asta.

Apoi Patrick a intrat în bucătărie, a golit ibricul de cafea într-o cană şi a amestecat ultimul strop de lapte.

— Ce se întâmplă? a întrebat, ciufulind părul lui Steven şi apoi sărutându-mă pe obraz. E cam devreme pentru o ceartă domestică.

— Mama vrea să renunţ la cursul avansat de religie.

— De ce? a întrebat Patrick.

— Nu ştiu. Întreab-o. Şi cred că nu îi place manualul.

— Manualul e un rahat, am spus.

Patrick l-a luat şi a frunzărit câteva pagini, de parcă ar fi fost o carte veche de benzi desenate.

— Mie nu mi se pare chiar atât de rău.

— Poate dacă ai încerca să îl citeşti...

— Haide, iubito. Lasă-l să opteze pentru ce curs vrea. N-are ce să strice.

Cred că în acel moment am început să îmi urăsc soţul.

Acum sunt din nou în sufrageria mea, detestându-i pe cei şapte bărbaţi care stau aşezaţi sau în picioare în jurul meu, aşteptând să mă alătur lor.

— Am nevoie de câteva detalii, spun.

Poate nu vor observa că trag de timp.

Poate crezi că sunt nebună fiindcă nu am profitat imediat de şansa de a mă întoarce la muncă. Pot să înţeleg asta. Ne-ar prinde bine un venit suplimentar. Mai e şi asta. Şi mi-e dor de cercetarea mea, de cărţi, de colaborarea cu Lin şi de asistenţii mei absolvenţi. Mi-e dor de vorbit.

Cel mai mult, mi-e dor de speranţă.

Eram atât de al dracului de aproape.

Fusese ideea lui Lin să abandonăm cercetarea noastră inovatoare pe marginea afaziei lui Broca şi să ne mutăm pe zona Wernicke. Îi înţelegeam raţionamentul: pacienţii cu Broca se luptau şi se bâlbâiau cu o frustrare palpabilă, dar reuşeau să scoată cuvinte. În mare parte, limbajul lor era intact. Doar abilitatea de a-l transfera în vorbire fusese afectată, fie de un atac vascular cerebral, fie de o cădere pe scări sau de o rană la cap în timp ce se aventurau printr-un deşert în uniformele ţării libere. Puteau încă să înţeleagă, îşi auzeau încă soţiile, şi fiicele, şi taţii încurajându-i. Celelalte victime însă, cele cu leziuni mult mai profunde pe creier, asemenea lui Bobby Myers, suferiseră o pierdere mai sinistră. Pentru ei, limbajul devenise un labirint de nonsensuri fără ieşire. Îmi imaginez că trebuie să fie ca şi cum te-ai fi rătăcit pe mare.

Deci, da, vreau să mă întorc. Vreau să continui să realizez serul şi – când voi fi gata – să injectez acea poţiune în venele bătrânei doamne Ray. Vreau să o aud cum îmi povesteşte despre *Quercus virginiana,* şi *Magnolia stellata,* şi *Syringa vulgaris,* aşa cum făcea atunci când venise pentru prima oară la mine acasă, identificând stejarii vii şi arborii uriaşi, înstelaţi, precum şi liliecii al căror miros n-ar putea fi egalat de

niciun parfumier. Ea îi considera darurile lui Dumnezeu, iar eu toleram asta. Oricine s-ar afla acolo sus a făcut o treabă grozavă cu florile şi copacii.

Dar nu dau doi bani pe preşedinte sau pe fratele lui mai mare şi, de fapt, pe niciun bărbat.

— Ei, bine, doctore McClellan? întreabă reverendul Carl.

Aş vrea să îi spun nu.

Treisprezece

Iisuse, ce cald e aici! Trebuie să existe din nou o scurgere la compresorul aerului condiţionat. Ce noroc pe noi! Mă ridic, cu pantalonii lipindu-mi-se de spatele gambelor, şi mă duc în bucătărie să îmi umplu din nou paharul cu apă.

— Patrick, poţi să mă ajuţi puţin? îi strig.

El se plimbă prin sufragerie, apoi adună paharele de apă şi mi se alătură.

În timp ce pun pahar după pahar sub dozatorul de gheaţă, el mă apucă de încheietura stângă.

— Nu mai vrei aia din nou, nu?

Clatin din cap, din obişnuinţă.

— Ar trebui să consideri asta un schimb, iubito. Ei primesc ce vor, tu primeşti ce vrei.

— Ar trebui să consider totul ceea ce este de fapt,

spun eu. Un nenorocit de şantaj.

El oftează de parcă ar fi ţinut până atunci tot universul în plămâni.

— Atunci, fă-o de dragul copiilor.

Copiii.

Lui Steven nu îi pasă. Este ocupat să trimită scrisori pentru facultate, să scrie eseuri de admitere şi să se pregătească pentru examene, care vor veni în curând. În plus, i-a făcut ochi dulci Juliei King aproape tot semestrul acesta. Gemenii, care au doar unsprezece ani, au fotbalul şi Liga de Juniori. Dar mai este Sonia. Dacă îmi voi da la schimb creierul pentru cuvinte, o voi face pentru ea.

Rotiţa din capul meu trebuie să fi făcut zgomot, pentru că Patrick se opreşte cu paharele de apă şi mă întoarce către el.

— Fă-o pentru Sonia.

— Vreau mai multe detalii mai întâi.

Când mă întorc în sufragerie, le primesc.

Reverendul Carl s-a transformat din politician într-un om de vânzări.

— Contorul de la mână va rămâne scos pe durata proiectului, doctore McClellan. Dacă sunteţi de acord, desigur. Veţi avea la dispoziţie un laborator de ultimă generaţie şi toată finanţarea şi asistenţa de care aveţi nevoie. Verifică documentaţia dintr-un alt dosar, apoi

continuă: Vă putem oferi o bursă frumoasă, plus un bonus dacă găsiţi un tratament viabil în următoarele nouăzeci de zile.

— Şi după aceea? întreb, din nou în fotoliu cu jeanşii lipiţi de mine.

— Ei, bine...

Se întoarce spre unul dintre agenţii Serviciilor Secrete, iar bărbatul încuviinţează.

— Înapoi la o sută de cuvinte pe zi? întreb.

— De fapt, doctore McClellan – şi ceea ce vă spun este strict confidenţial, înţelegeţi? –, de fapt, vom creşte cota la un moment dat în viitor. Odată ce totul revine la normal.

Ei, bine, asta e o noutate. Aştept să văd ce alte informaţii confidenţiale are la dispoziţie.

— Noi sperăm – reverendul Carl este acum cu totul în poziţia de preot – ca oamenii să se aşeze, să se stabilizeze în noul ritm, astfel încât să nu mai avem nevoie de aceste brăţări prosteşti.

Face un gest fin de desconsiderare cu mâna, de parcă ar vorbi despre un banal accesoriu la modă, şi nu despre un instrument de tortură.

Desigur, simţim durerea numai dacă încălcăm regulile.

Îmi aduc aminte de ziua în care am aflat despre aceste reguli.

A durat doar cinci minute, în clădirea albă guvernamentală. Bărbaţii păreau să vorbească spre mine, niciodată cu mine. Patrick urma să fie notificat şi să primească instrucţiuni; un echipaj avea să sosească acasă, să ne ia cărţile – chiar şi cartea Soniei, *Copilul învaţă alfabetul*. Jocurile de societate au fost ambalate şi au ajuns în cutii de carton, iar cutiile de carton, într-un dulap din biroul lui Patrick. Eu aveam să o aduc pe Sonia, care ieşise din trupul meu abia de cinci ani, în acelaşi loc, în acea după-amiază, ca să i se fixeze şi ei pe încheietură un contor. Mi-au arătat o selecţie, un curcubeu de culori din care puteam alege.

— Roz ar fi cel mai potrivit pentru o fetiţă, au spus ei.

Am ales argintiu pentru mine şi un roşu sângeriu pentru Sonia. Un simplu act de sfidare.

Unul dintre bărbaţi a plecat şi s-a întors cu brăţara care avea să îmi înlocuiască ceasul Apple, cel pe care mi-l dăruise Patrick cu un an în urmă, ca surpriză de Crăciun. Metalul era uşor, neted, un fel de aliaj, nefamiliar pe pielea mea.

Bărbatul a potrivit contorul cu vocea mea, apoi l-a fixat la zero şi m-a trimis acasă.

Bineînţeles, nu am crezut niciun cuvânt. Nici schiţele pe care mi le-au arătat în cartea lor cu poze, nici avertismentele pe care Patrick mi le-a citit cu voce tare la ceai, la masa din bucătărie. Când Steven şi fraţii lui

au venit acasă de la şcoală, plini de noutăţi despre antrenamentul la fotbal şi rezultatele la teste, iar Sonia, uimită de noua ei brăţară roşie şi strălucitoare, îşi ignora păpuşile, am deschis barajul. Cuvintele mele au zburat afară nestăvilite, automat. Camera s-a umplut cu sute de cuvinte, de toate culorile şi formele. În cea mai mare parte albastre şi ascuţite.

Durerea m-a doborât pe loc.

Trupurile noastre au un mecanism, un mod propriu de a uita traumele fizice. La fel cum procedasem şi cu nonamintirile mele despre durerea naşterii, am blocat tot ce se asocia cu după-amiaza aceea, totul, mai puţin lacrimile din ochii lui Patrick, şocul – ce termen potrivit – de pe chipurile fiilor mei şi chiţăielile încântate ale Soniei, care se juca cu dispozitivul roşu. Acesta este încă un lucru pe care mi-l amintesc, felul în care ridica fetiţa mea acel monstru roşu, de culoarea cireşelor, la buze.

Era ca şi când îl săruta.

Paisprezece

În sfârşit, pleacă.

Reverendul Carl se urcă în Range Roverul lui, iar bărbaţii de la Serviciile Secrete şi Thomas se suie în celelalte maşini. Patrick şi cu mine rămânem în

sufragerie cu opt pahare de apă goale, care lasă urme circulare pe suporturile de sub ele.

Nu s-a decis nimic încă.

El se plimbă în susul şi în josul camerei, sudoarea făcându-i părul dat de obicei cu gel să-i cadă în onduleuri blonde în jurul feţei. În momentul acesta arată mai puţin ca soţul meu şi mai mult ca o felină încolţită. Sau, poate, o alegere mai bună ar fi un câine sălbatic; un animal de haită.

— Ei nu îi vor scoate Soniei contorul, spun eu.

— Ba da. În cele din urmă... Gândeşte-te cum o să pară dacă merge la şcoală fără acea...

— Să nu îndrăzneşti să îi spui brăţară.

— Bine. Contor.

Încarc tava cu pahare, folosindu-mă numai de degetul mare şi de cel arătător, ca să nu le ating mai mult decât este nevoie. După ce am dat mâna cu reverendul Carl, am simţit nevoia să mă frec cu leşie.

— Nu poţi să faci nimic? Tu ai spus că acesta este un schimb – deci hai să facem schimb! Eu mă duc să lucrez pentru ticăloşi; ei trebuie să îmi lase fata să vorbească.

— O să văd ce pot să fac.

— Patrick, la dracu', eşti consultantul ştiinţific al preşedintelui. Ai face bine să poţi face ceva.

— Jean...

— Nu mă lua cu „Jean".

Trântesc atât de tare paharul pe care îl ţin, încât se sparge.

Patrick vine spre mine imediat, încercând să oprească sângele care mi se scurge din mână.

— Nu mă atinge, îi spun.

În carnea moale a degetului mare este înfipt un ciob. Şi e sânge. Destul de mult sânge.

În timp ce apa curge deasupra rănii mele, mă întorc în urmă cu treizeci de minute, când reverendul Carl ţinea o prelegere în sufrageria mea, educându-mă cu privire la planurile pentru viitor.

Ceva mi se păruse ciudat. Poate că erau ochii lui, care nu zâmbeau odată cu gura, sau cadenţa propoziţiilor pe care le rostea. Toate erau prea bine repetate, aproape prea exersate în cadenţa lor egală şi în intonaţie. Chiar şi aşa, ezitarea i se simţea în glas – prea multe ăăă-uri şi aaa-uri scăpate în recitalul lui despre schimbările, modificările şi dispensele intenţionate de preşedinte.

Nu-mi dau seama exact care a fost momentul în care mi-am dat seama că nu am încredere în el.

— Dacă e totul un fel de joc, Patrick? i-am strigat peste apa care curgea, în timp ce el aduna bucăţile de sticlă spartă şi le arunca la coşul de gunoi.

Nu m-am întors să mă uit – cioburile acelea aduceau prea mult cu căsnicia noastră.

Nu a fost mereu aşa. Nu faci patru copii din greşeală.

El mi se alătură la chiuvetă şi îşi spală mâinile până sus, la coate, aşa cum doar un medic o face. Se uită la mine întrebător şi mă apucă de încheietură. Încă are acea atingere blândă.

— Ce vrei să auzi mai întâi, veştile bune sau veştile proaste?

— Veştile bune.

— Bine. Vestea bună este că nu o să mori.

— Şi cea rea?

— Mă duc să-mi iau trusa de cusut.

Copci. Rahat.

— Câte?

— Două sau trei. Nu-ţi face griji, arată mai rău decât e.

Când se întoarce cu geanta lui neagră, îmi toarnă coniac într-un pahar scund.

— Uite! Bea asta. O să atenueze durerea înţepăturii.

Apoi mă aşază lângă blatul din bucătărie şi îşi scoate echipamentul, gata să se joace de-a doctorul.

Iau o înghiţitură zdravănă din pahar, apoi acul intră în pielea mea dezinfectată fără să simt prea multă durere. Oricum, nu mă uit, ci doar îi dau lui Patrick materiale când mi le cere.

— Ce bine că nu te-ai făcut asistentă, iubito, zice el şi între noi apare din nou un fel de tandreţe.

Preţ de un moment.

El face un nod perfect, apoi taie firul şi mă mângâie pe mână.

— Gata, doctore Frankenstein. Eşti ca nouă.

— Doctorul Frankenstein nu era cel cu fermoar la gât? întreb apoi. Oricum, ce crezi? Ne păcălesc sau au vorbit serios?

— Nu ştiu, Jean.

„Jean" din nou. E supărat.

— Uite, dacă accept postul acesta, de unde ştiu că ei nu vor... nu ştiu, că nu vor folosi cercetările mele ca să promoveze răul mondial?

— Cu un ser antiafazie? Haide!

Sângele pierdut şi cocktailul cu coniac m-au ameţit.

— Pur şi simplu nu am încredere în oamenii ăştia.

— Bine, atunci. Îşi toarnă şi el un pahar, apoi trânteşte sticla pe bufet cu suficientă forţă încât să mă doară urechile. Nu accepta postul. Vom repara aerul condiţionat când voi fi plătit săptămâna viitoare; poţi să îţi pui nenorocita aia de brăţară la loc şi totul va fi la fel ca azi-dimineaţă.

— Du-te dracului!

E furios, rănit şi frustrat. Totuşi, nimic din toate acestea nu justifică cuvintele pe care le rosteşte mai departe, cuvintele pe care nu şi le va mai putea retrage niciodată, care taie mai adânc decât orice ciob de sticlă spartă şi care mă fac să sângerez peste tot.

— Ştii ceva, iubito, mă întreb dacă nu cumva era mai bine când nu vorbeai.

Cincisprezece

Chiar şi fără aparatul de metal de la încheietura mea, cina din seara asta se desfăşoară în tăcere. Steven, de obicei vorbăreţ între două furculiţe cu mâncare, nu a povestit nimic despre şcoală sau despre Julia King, nici despre fotbal. Gemenii par confuzi şi se fâţâie puţin pe scaunele lor. Sonia ezită între a se uita în farfurie şi a se holba la încheietura mea, dar a tăcut încă de când s-a întors de la şcoală. În plus, nu s-a schiţat nici măcar un salut între ea şi Steven.

Patrick însă îşi duce farfuria în bucătărie după ce termină de mâncat, apoi pleacă în biroul său cu un pahar de coniac şi ne adresează câteva cuvinte despre faptul că trebuie să termine ceva la timp. E imposibil să îmi dau seama pe cine este mai furios – pe mine sau pe el însuşi.

— Explică-le tu, Jean, spune el, înainte să închidă uşa sanctuarului său plin cu cărţi.

Ei, bine, ce stânjenitor...

Nu am mai avut o conversaţie adevărată cu toţi copiii mei de peste un an. Ceea ce odată ar fi fost o dezbatere animată despre pierderea timpului cu Pokémon Go sau

despre cea mai deşteaptă inovaţie de la Xbox încoace se transformă acum într-o tăcere apăsătoare, ce cuprinde patru tinere chipuri care se holbează la mine. Iar eu sunt evenimentul principal.

Aş putea foarte bine să o spun repede şi gata.

— Deci, Steven, ce mai e pe la şcoală zilele astea?

— Am două examene mâine.

Este ca şi când el s-ar confrunta cu o cotă zilnică de cuvinte.

— Vrei să te ajut să înveţi?

— Nu. E în ordine. Apoi se gândeşte mai bine şi adaugă: Mulţumesc, oricum.

Sam şi Leo sunt puţin mai dornici, povestindu-mi despre noul lor antrenor de fotbal şi despre cum au pus la cale o farsă la antrenamentul de dimineaţă, pretinzând fiecare că este celălalt. Ei doi vorbesc cel mai mult. Bănuiesc că aşa s-au obişnuit.

Numai Sonia se uită la mine cu ochii mari, genul de privire ce mă face să mă simt de parcă aş fi o persoană nouă. Sau căreia tocmai i-a crescut blană. Sau care s-a transformat în dragon. Nu şi-a mâncat friptura din farfurie, ci doar câţiva dintre cartofii pe care i-am cumpărat de la magazin după cearta cu Patrick din după-amiaza asta.

— O să mai am alt coşmar? întreabă ea.

Automat, răspund cu o întrebare nepotrivită:

— Ce te face să crezi asta, draga mea? apoi reformulez: Nu. Nu voi permite să mai ai alte vise urâte. Şi o să îţi spun o poveste la culcare, bine?

Ea încuviinţează. Numărul de pe încheietura ei străluceşte la 40.

— Speriată, spune ea.

— N-ai motive să fii.

Sam şi Leo fac un schimb nervos de priviri, iar eu clatin din cap spre ei. Steven ridică un deget la buze, semnul lui de tăcere adresat surorii mai mici, ceva normal.

Apoi Sonia încuviinţează din nou. Ochii ei – de culoarea alunei, ca ai lui Patrick – se scaldă în lacrimi care stau să se scurgă.

— Încă te temi? o întreb eu.

O altă încuviinţare.

— De visele rele?

Acum scutură din cap.

Sonia nu ştie ce rol au contoarele de pe mâini în afară de a străluci, de a-i arăta numere şi de a pulsa pe încheietura ei de fiecare dată când rosteşte câte un cuvânt. Am fost foarte atenţi să păstrăm acest secret. Poate că este un lucru prostesc, dar nu am putut niciodată să îmi dau seama exact cum să-i descriu un şoc electric dureros unei fetiţe de şase ani. Ar fi ca şi cum i-aş povesti unui copil despre ororile scaunului

electric doar pentru a-i demonstra sensul binelui şi răului. Macabru şi inutil. Ce părinte ar explica exact cum funcţionează scaunul electric doar pentru a-şi face copilul să nu mintă sau să nu fure?

Când contoarele ne-au fost montate pe încheieturi – fără nicio perioadă de acomodare, nici măcar pentru copii m-am decis să procedez în felul meu. O cupă de îngheţată, un biscuit în plus înainte de culcare, o ciocolată fierbinte cu cât de multe bezele încăpeau într-o cană, ori de câte ori Sonia încuviinţa, sau clătina din cap, sau mă trăgea de mânecă în loc să vorbească. Răsplată pozitivă în loc de pedeapsă. Nu am vrut să înveţe regulile printr-o metodă dură. Nu ca mine.

În plus, mai ştiam câte ceva despre contoare. Durerea creşte cu fiecare abatere. Pentru mine nu a fost timp, în acea primă zi, să procesez creşterea constantă a şocului. Patrick mi-a explicat mai târziu, în timp ce aplica o cremă calmantă pe cicatricea de pe încheietura mea.

— La primul cuvânt după o sută, vei primi un mic şoc, Jean. Nimic destabilizator, doar o mică zgâlţâitură. Un avertisment. O vei percepe, dar nu te va durea.

Superb, m-am gândit.

— Pentru fiecare zece cuvinte de după aceea, şocul creşte cu o zecime de microcoulomb. La jumătate de microcoulomb, chiar simţi durerea. La un microcoulomb întreg – s-a oprit şi a privit în altă parte –

, durerea devine de nesuportat. Mi-a luat apoi mâna stângă într-a lui şi a verificat numărul de pe contor. Ah! O sută nouăzeci şi şase. Slavă Cerului că nu ai continuat să vorbeşti! Câteva cuvinte în plus şi ai fi ajuns la un microcoulomb.

Însă Patrick şi cu mine avem idei diferite despre ce înseamnă o „durere de nesuportat".

El a continuat în timp ce eu ţineam o pungă de mazăre congelată peste arsura circulară, nescăpând din ochi uşa închisă a dormitorului Soniei. Băieţii erau acolo, cu ea, la insistenţa lui Patrick, fără îndoială ca să se asigure că nu vorbeşte. Nimeni nu voia încă un spectacol de Femelă Electrocutată, nici măcar atunci când în rolul principal este o fetiţă atât de mică.

— Asta cred că s-a întâmplat, iubito. Cred că ai vorbit atât de repede, încât dispozitivul nu a putut să ţină pasul. Avea acum lacrimi în ochi. O să vorbesc cu cineva despre asta mâine-dimineaţă. Promit. Iisuse! îmi pare atât de rău!

Mi-a trebuit doar o secundă ca să mi-o imaginez pe fetiţa mea aruncată de pe scaun, fără să ştie de ce o doare, şi să mi se întoarcă stomacul pe dos. Aşa că am adoptat metoda pavloviană, concentrându-mă pe recompensă ca şi când aş fi dresat un câine, pentru binele suprem, mă gândeam pe atunci.

Acum, în mijlocul acestei nonconversaţii de la cină,

îmi dau seama că nu ar fi trebuit să mă deranjez.

Sonia a început să plângă, iar lacrimile îi cad ca nişte picături grele de ploaie în farfuria cu friptură şi cartofi de care abia s-a atins.

— S-a întâmplat ceva rău la şcoală azi?

O singură încuviinţare. O dată în sus, o dată în jos, ca o exagerare. Pot să aflu de la ea secretul pe care îl ţine.

— Bine, iubita mea. Gata, gata... îi mângâi buclele, încercând să o calmez în timp ce tot ce îmi doresc este să urlu. Ţi-a zis cineva ceva?

Un mic geamăt îi scapă de pe buze.

— Una dintre celelalte fete?

Capul ei se mişcă acum spre dreapta, apoi spre stânga, sub mâna mea. Deci nu unul dintre elevi.

— Profesoara? îi prind privirea – doar o scânteie mutându-se de la mine la Steven. Şi înţeleg. Steven, e rândul tău să speli vasele, da? spun apoi.

El mă priveşte în felul acela.

— Te rog, spun.

Nu mă aştept să funcţioneze, dar în ochii fiului meu apare un fel de blândeţe, iar el începe să adune farfuriile, atent să nu le pună una peste alta înainte de a fi curăţate. Face o mică plecăciune, ceva nesemnificativ, dar eu nu-l văd decât pe reverendul Carl Corbin, întinzându-mi mâna în după-amiaza asta şi oferindu-mi un loc în propria-mi sufragerie.

Oferind, mă gândesc apoi, iar cuvintele îmi joacă prin cap ca piesele de Scrabble. Oficios. Oficial. Ofensiv. Ofrandă. *Capul ei drept ofrandă.*

Gemenii se alătură tentativei de curăţenie a lui Steven fără prea multe obiecţii, iar eu şi Sonia rămânem la masă.

— Eşti bine, draga mea? o întreb, apoi pun o mână pe fruntea ei.

Cu o clipă în urmă, fetiţa mea transpira ca un pahar de gin tonic uitat pe o verandă în iulie; acum s-a mai liniştit puţin. Nu mai transpiră, dar nu este deloc relaxată.

Iar lucrul ăsta este cel mai rău. Tot ce se întâmplă acum, în timp ce o privesc pe Sonia urmărindu-l pe Steven şi devenind din ce în ce mai calmă cu fiecare pas pe care el îl face spre bucătărie. Este cel mai rău lucru, pentru că acum ştiu de ce se teme Sonia de fapt.

Nu vorbesc, ci doar înclin capul spre locul unde Steven curăţă bucăţile de carne tocată şi de cartofi de pe farfurii, fredonând o melodie veche. Iar ea încuviinţează.

Steven avea unsprezece ani când a venit pe lume singura lui soră – aproape că era suficient de mare încât să devină el însuşi tată, doar în sens biologic. Avea un fel al lui de a proceda cu ea, ţinând-o distrasă şi fericită şi schimbându-i scutecele murdare fără mai mult de un

„Hei, mama, ce scutec murdar!” Puţini adolescenţi învaţă limbajul semnelor bebeluşilor, dar fiul meu cel mare e unul dintre ei. La puţin după un an, Sonia stăpânea perfect semnele întregii sale lumi: mâncat, băut, somn, jucărie şi – preferatul ei – caca. Steven a perfecţionat acest gest particular, adesea însoţit de rostirea cuvintelor, o traducere a unui limbaj primitiv, un sistem atât de vechi, încât nimeni, nici măcar doctoriţa Jean McClellan, nu l-ar fi putut pune cap la cap.

A început să cânte o melodie atât de grotesc modificată, încât nu am ştiut ce să cred. Patrick aproape că şi-a vărsat cafeaua într-o dimineaţă când l-a auzit pe Steven cântând.

Era formaţia Police şi cântecul lor doo-doo-doo-da-da-da – sau cum o fi fost; era melodia lui Lou Reed despre „fetele colorate” care cântă „do-do-do” – ultrarasist acum, dar era vorba de Lou Reed, iar lui i se puteau permite tot felul de rahaturi pe atunci; erau formaţiile Motown şi albii care voiau să sune ca şi când ar fi fost într-o formaţie Motown; şi mai erau compozitorii din lumea modernă care dădeau peste câte un vers şi ajungeau să umple spaţiul gol cu un cuvânt care rima cu termenul copilăresc pentru defecare. Şi, în cele din urmă, era propriul meu fiu, cântând tot canonul muzical de la Brahms la Beyoncé şi

înlocuind fiecare cuvânt cu „caca”.

Amintirile fac prezentul de două ori mai greu, dar, în cele din urmă, o spun:

— Steven a venit la tine la şcoală azi?

O încuviinţare.

— Vrei să îmi spui despre asta?

Nu. Nu vrea.

— O poveste, atunci? continui.

O las să plece în camera ei şi îi amintesc pe drum să se spele pe dinţi, iar ea trece prin sufragerie şi prin hol, spre baia pe care o are acum doar pentru ea, căci gemenii sunt la acea vârstă când devin importante locurile separate pentru urinat. Uşa lui Patrick nici măcar nu se clatină când Sonia fuge pe lângă ea.

Mă îndrept cu totul spre Steven. Poate că nu e cea mai bună tactică de parenting, dar sunt furioasă.

— Steven, ce s-a întâmplat azi la şcoala Soniei? îl întreb după ce îi trimit pe Sam şi pe Leo în camera cu televizor.

Ei sunt dornici să meargă, în mare parte pentru că, fără fratele lor mai mare, beneficiază de câteva minute singuri cu telecomanda.

Steven ridică din umeri, dar nu se întoarce de la chiuvetă.

— Aş vrea un răspuns, puştiule, spun eu şi îl apăs pe umăr, forţându-l să se întoarcă.

Abia acum văd mica insignă de pe gulerul lui, lată cam cât degetul mic de la mână. În cercul argintiu, pe un fundal alb, este litera P, scrisă cu un albastru strălucitor. Am mai văzut asta.

Prima oară a apărut la televizor, în timpul acelei emisiuni ridicole în care femeile pipăitoare de Biblii, în taioare asortate, au făcut-o bucăţi pe Jackie Juarez. O săptămână mai târziu, am remarcat că decora una dintre rochiile de biserică ale Oliviei King când a bătut la uşa mea ca să întrebe dacă am cumva un ou în plus.

Ar trebui ca acest P purtat atât de bărbaţi, cât şi de femei să fie un simbol al solidarităţii, bănuiesc. Julia, fiica Oliviei, are şi ea unul, iar uneori îl văd când merg la magazin sau la curăţătorie, ca să iau cămăşile lui Patrick. M-am întâlnit cu doctoriţa Claudia, fostul meu medic ginecolog, la poştă şi am observat că până şi ea purta unul, deşi am bănuit că soţul ei avea mai mult de-a face cu alegerea Claudiei în materie de accesorii decât ea. Ştiu că P vine de la „Pur" – Bărbatul Pur, Femeia Pură, Copilul Pur.

Ceea ce nu ştiu este de ce propriul meu fiu poartă această insignă.

— De când ai asta? îl întreb, punând mâna pe gulerul lui.

Steven îmi dă mâna la o parte de parcă ar fi o muscă enervantă şi se întoarce la clătitul vaselor şi la

încărcatul maşinii de spălat veselă.

— Am primit-o alaltăieri. Nu e mare chestie.

— Ai primit-o? Cum adică? A căzut din cer? Ai găsit-o la canal? Niciun răspuns. Insignele astea nu se dau pur şi simplu, Steven.

El trece pe lângă mine, îşi toarnă un pahar cu lapte din frigider şi îl dă pe gât.

— Sigur că nu se dau pur şi simplu, mamă. Trebuie să le câştigi.

— Înţeleg. Şi cum se întâmplă asta?

Încă un pahar cu lapte dispare pe gâtul lui Steven.

— Păstrează ceva lapte pentru cerealele de mâine, îi spun. Nu eşti singurul om din casa asta.

— Poate că ar trebui să mergi să mai cumperi o cutie, atunci. E treaba ta, nu?

Mâna îmi zboară cu o voinţă proprie şi o urmă de palmă înfloreşte pe obrazul drept al lui Steven.

El nu tresare, nici nu ridică mâna; fără să reacţioneze deloc, spune doar atât:

— Bravo, mamă! Foarte bine. Într-o zi, asta o să fie o infracţiune.

— Rahat mic ce eşti!

Este îngâmfat acum, ceea ce face ca totul să fie mult mai rău.

— O să îţi spun cum am câştigat insigna. Am fost recrutat. Recrutat, mamă. Aveau nevoie de voluntari

de la şcoala de băieţi care să facă ture la şcolile de fete şi să explice anumite lucruri. Am acceptat. Şi, în ultimele trei zile, am fost pe teren şi am demonstrat cum funcţionează brăţările. Uite. Ridică o mânecă şi îmi arată semnul de arsură din jurul încheieturii sale. Mergem câte doi şi facem cu rândul. Totul pentru ca fetele ca Sonia să ştie ce se va întâmpla. Ca pentru a mă sfida şi mai tare, bea paharul cu lapte şi se linge pe buze. Apropo, nu aş încuraja-o să reia limbajul semnelor din nou.

— De ce dracului nu?

Încă încerc să asimilez ideea că fiul meu şi-a administrat şocuri voluntar „pentru ca fetele ca Sonia să ştie ce se va întâmpla".

— Mamă! Serios... Dintre toţi oamenii, tu ar trebui să înţelegi. Vocea lui capătă timbrul cuiva mult mai în vârstă, cineva obosit să tot explice cum stau lucrurile. Vorbitul prin semne este opusul a ceea ce încercăm să facem aici.

Sigur că aşa este.

— Uite, nu pot să îţi spun detaliile, dar sunt oameni care cercetează noile... ştii tu, dispozitive. Vor fi ca nişte mănuşi. Serios, doar atât pot să îţi spun. Se îndreaptă de spate, zâmbind. Doar că eu m-am oferit să le testez.

— Ce ai făcut?

— Se cheamă leadership, mamă. Şi asta fac Bărbaţii

Puri.

Nu ştiu ce să spun, aşa că rostesc primul lucru care îmi trece prin minte:

— Ticălos nenorocit ce eşti!

Steven ridică din umeri.

— Cum zici tu.

Apoi iese din bucătărie, lăsând paharul pe bufet alături de un bilet pe care scrie: „Cumpără lapte".

Sam şi Leo sunt în cadrul uşii de la bucătărie, holbându-se la mine, aşa că nu îndrăznesc să plâng.

Şaisprezece

După ce îi citesc Soniei povestea de culcare şi stau un timp întinsă lângă ea, aşteptând respiraţia calmă care îmi spune că a adormit, mă duc în dormitorul meu. Dormitorul nostru. În seara asta îl am pe tot numai pentru mine, pentru că Patrick este încă în biroul lui, chiar dacă se apropie miezul nopţii.

Rareori stă atât de târziu.

În seara asta mă gândesc la bărbaţi.

Când i-am culcat pe gemeni, Steven era în camera cu televizorul, mâncând îngheţată şi uitându-se la un episod dintr-o serie de prelegeri ale reverendului Carl, despre care cred acum că ar putea fi eroul fiului meu. Ei doi fac o pereche pe cinste, fiind la fel de

încăpăţânaţi cu privire la ideile lor de a ne întoarce la un timp de demult, o epocă în care bărbaţii erau bărbaţi şi femeile erau femei şi glorie, glorie, aleluia, la dracu', *lucrurile erau cu mult mai simple pe când fiecare îşi ştia locul.* Nu pot să-l urăsc pe Steven pentru convingerea cu care crede în ceva atât de greşit, chiar dacă urăsc ceea ce crede el.

Totuşi, alţi bărbaţi sunt diferiţi.

Nu la mult timp după cea de-a cincea zi de naştere a Soniei, după ce am primit contoarele, i-am telefonat medicului meu acasă, pregătită cu un set de întrebări precis formulate. Am combinat propoziţiile, eliminând cuvintele de legătură şi prepoziţiile şi ajungând cât de eficient posibil la esenţă. Microfonul ar fi captat fiecare cuvânt, chiar şi o şoaptă.

Cine ştie la ce mă puteam aştepta de la ea, ce mi-ar fi putut spune medicul meu de peste zece ani? Poate că aveam nevoie de un partener tăcut. Poate că voiam să aud doar cât de supărată era ea.

Doctoriţa Claudia mi-a răspuns, a ascultat, apoi un geamăt uşor a scăpat înainte ca soţul ei să intre pe fir.

— A cui vină crezi tu că a fost? a rostit el.

Stăteam în bucătărie, dorind să-i explic, dar atentă să nu o fac, în timp ce el îmi spunea că mărşăluisem de prea multe ori, că scrisesem prea multe scrisori şi că urlasem prea multe cuvinte.

— Voi, femeile! Trebuie să vă învăţaţi lecţia, a zis el, apoi a închis.

Nu am mai sunat-o ca să o întreb cum o reduseseră la tăcere, dacă dăduseră buzna în cabinetul ei sau dacă îi invadaseră bucătăria, dacă o băgaseră într-o dubă împreună cu fiicele ei şi li se povestise despre viitorul lor într-o cameră slab luminată înainte să li se monteze brăţări strălucitoare la mâini, dacă fuseseră apoi trimise acasă ca să gătească, să deretice şi să fie Femei Pure fidele. Să ne învăţăm lecţia!

Doctoriţa Claudia nu şi-ar fi pus niciodată insigna aceea la guler, nu fără o luptă; dar ştiu că încă o poartă. Probabil că şi fiicele ei, asemenea Juliei King, de peste drum. O ştiu pe Julia de când purta jeanşi tăiaţi şi maiouri şi mergea cu bicicleta pe stradă cu un player MP3 dat la maximum, cântând alături de Dixie Chicks. Odată m-a prins în grădină şi mi-a povestit despre cât de ciudat se purta mama ei, dându-şi ochii peste cap la toată aiureala asta cu oamenii puri. Când tatăl ei a prins-o că vorbeşte cu mine – cred că în urmă cu un an şi jumătate –, a luat-o de braţ şi a împins-o prin uşa din spate.

Încă îmi amintesc plânsul ei în timp ce Evan o bătea.

Uşa de la biroul lui Patrick scârţâie şi se deschide, iar paşii lui se aud înaintând pe hol, departe de dormitorul nostru, spre bucătărie. Aş putea să mă duc la el, să ne

turnăm câte o băutură tare şi să îi povestesc despre ce s-a întâmplat cu Steven după cină. Ar trebui, ştiu asta.

Dar nu o fac.

Patrick face parte din a treia categorie de bărbaţi. Nu este credincios şi nici nu este vreun nenorocit care urăşte femeile; este doar slab. Şi aş prefera să mă gândesc la bărbaţi care nu sunt genul ăsta.

Aşa că, în seara asta, când Patrick vine în sfârşit în pat, chiar şi după ce îşi cere scuze, mă hotărăsc să visez din nou la Lorenzo.

Nu ştiu niciodată ce declanşează asta, ce anume mă face să îmi imaginez că, în jurul taliei mele, este strâns braţul lui, şi nu al soţului meu, în timpul nopţii. Nu am mai vorbit cu Lorenzo din ultima mea zi la universitate. Ei, bine, a mai fost o dată după aceea, când n-au fost implicate prea multe vociferări.

Îmi schimb poziţia sub strânsoarea grea care mă ţine nemişcată. Gestul acesta aduce prea mult cu o posesie. E prea exagerat. În plus, moliciunea pielii lui Patrick, mâna lui delicată de doctor şi părul fin, toate stau în calea amintirilor mele, acoperindu-le.

Se poate ca Lorenzo să se fi întors în Italia deja. Nu sunt sigură. Au trecut două luni de când mi-am urmat inima şi libidoul şi m-am dus cu el.

Două luni de când am riscat totul pentru o tăvăleală de după-amiază.

Nu tăvăleală, Jean, iubire, îmi amintesc singură.

Planul lui, de la bun început, fusese să se întoarcă în ceea ce numeam Cizmă, odată ce bursa lui profesorală se termina. Îi era dor de gătit şi de mare, de portocale şi de piersici îngrăşate de solul bogat, vulcanic, crescând mari cât soarele. Şi de limba lui. Limba noastră.

Patrick se foieşte lângă mine, iar eu mă dau jos din pat. În bucătărie, scot vechea *macchinetta* dintr-un dulap, pun cafea espresso măcinată în cana sa mică, perforată, apoi umplu containerul de jos cu apă şi îl aşez pe o flacără mică. Este aproape cinci dimineaţa şi nu o să mai adorm.

Oare cafeaua a fost cea care a pus lucrurile pe traiectoria lor? Sau a fost italiana? Dintr-odată, mi se face frig şi cald în acelaşi timp.

În biroul lui avea o plită, un aparat electric cu un singur arzător în genul celor pe care le găseşti în apartamentele mici şi în motelurile ieftine. Între aceasta şi textele lui de semantică era o cutie de cafea, cafea adevărată, nu praful măcinat pe care îl aveam în bucătăria facultăţii. Ne-am întâlnit ca să evaluăm progresul amintirii lexicale la pacienţii mei cu anomie. Dintr-un motiv sau altul, anomicii mă blocaseră. Incapacitatea lor de a-şi aminti numele unor obiecte comune – deşi ştiau exact cum să le descrie – însemna că cercetarea mea trebuia luată de la zero. Dacă nu

reuşeam să realizez un raport pozitiv până la finalul lunii, îmi luam la revedere de la finanţare şi îi spuneam adio postului meu.

Lorenzo a pus cafeaua la fiert şi am parcurs împreună cele mai recente tomografii. Acolo a început, printre RMN-uri, EEG-uri şi cafea italiană.

Primul lucru pe care l-am observat a fost mâna lui în timp ce turna cafeaua neagră, groasă, într-o ceaşcă mică. Pielea lui era închisă, neavând nimic în comun cu rozul bine frecat al mâinii lui Patrick. Una dintre unghiile lui era ciobită şi avea bătături în vârful degetelor, care erau lungi şi subţiri.

— Cânţi la chitară? l-am întrebat.

— La mandolină, a spus el. Şi puţin la chitară.

— Tata cânta la mandolină. Mama cânta cu el; toţi cântam. Nimic special, doar cântecele folk cunoscute. *Torna a Surriento, Core 'ngrato,* cântece de genul ăsta.

El a râs.

— Ce e aşa amuzant?

— O familie americană care cântă *Core 'ngrato.*

A fost rândul meu să râd.

— Ce te face să crezi că sunt americancă?

Doar că nu am spus-o aşa. Am spus-o în italiană.

Ne întâlneam astfel, în biroul lui, unde se aflau plita electrică şi micul ibric de cafea. După ce am terminat cu proiectul de anomie, asigurându-mi astfel viitorul

oarecum instabil pentru încă un semestru, am continuat să ne întâlnim.

— Ţi-am adus puţin din Italia, a spus el într-o zi, nu la mult timp după ce se întorsese din vacanţa de primăvară, când îşi vizitase familia.

Discursul nostru migra cu viteză maximă de la jumătate engleză, jumătate italiană, până la napolitană, astfel că biroul lui Lorenzo a devenit o oază de continentalisme: cafea, muzică şi prăjiturelele crocante *taralli* pe care le aducea lunea după ce muncea tot weekendul la reţeta bunicii sale.

A împins peste birou un obiect împachetat în hârtie de ziar.

— Ce este? l-am întrebat.

— Nişte muzică pentru tine, Gianna. Deschide pachetul.

Şi l-am deschis. În hârtie era o cutie din lemn lustruită, decorată cu o margine din trandafiri cu cinci petale. Nu mi s-a părut ceva muzical până când Lorenzo n-a deschis capacul cu un deget. Încă îmi amintesc foarte bine cum a ridicat capacul cu balama, cu grija unui mire care îi scoate noii sale soţii jartiera de deasupra genunchiului, pregătindu-se să îşi prindă degetul în aceasta. Un gest lasciv, tandru şi blând.

Atunci a fost prima oară când mi-am imaginat mâna lui Lorenzo pe pielea mea goală, o zi obişnuită de luni

în biroul lui plin de cărţi, alături de cutia muzicală care ciripea *Torna a Surriento* şi cafetiera în care bolborosea cafeaua dulce şi densă.

Lorenzo nu este nici excesiv de credincios, nici stăpânit de furie, nici vreun laş. El aparţine propriei sale categorii, fiind plăcut adăpostit într-un colţ întunecat şi plăcut din mintea mea.

Şaptesprezece

Steven este primul care se trezeşte şi pleacă de acasă înainte ca eu şi Patrick să ne începem rutina de dimineaţă. Gemenii, într-un efort rar de autosuficienţă, s-au îmbrăcat singuri şi îşi toarnă acum laptele în castroanele pline cu pufuleţi de zahăr multicolori, atât de dăunători pentru dinţi. Leo are puloverul pus pe dos şi Sam i-l aranjează. Niciunul dintre ei nu spune prea multe în timp ce îşi mănâncă cerealele.

— Ce s-a întâmplat aseară a fost doar o ceartă, spun eu.

— E ciudat când vorbeşti, mamă, zice Leo.

Presupun că este, după un an.

Când coboară Patrick, arătând de parcă ar fi dormit cel mai puţin dintre noi, gemenii sunt în drum spre staţia de autobuz, iar eu o îmbrac pe Sonia, băgându-i fiecare braţ pe mâneca jachetei. Mâna mea zăboveşte pe

brăţara ei roşie, dar ea îşi trage încheietura; mâna ei mică se eliberează din strânsoarea mea.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi asta ieri. Cu Steven. Ea încuviinţează, de parcă şi ei i-ar părea rău că a trebuit să vadă. Mergem împreună până la staţia de autobuz, în tăcere, la fel ca în celelalte zile ale anului şcolar. Acum am cuvinte, însă nu ştiu cum să le folosesc; nu ştiu cum să fac viaţa fiicei mele mai bună, fie chiar şi pentru o scurtă perioadă.

— Gata cu visele urâte, da?

Sonia încuviinţează din nou. Desigur, nu a avut niciun coşmar noaptea trecută, nu după mica doză de Sominex pe care i-am amestecat-o în cacao.

Patrick nu ştie nimic despre asta şi nu sunt sigură că o să îi spun.

— Să fii cuminte la şcoală, îi zic apoi şi o ajut să se urce în autobuz.

Să fii cuminte la şcoală. Ce rahat!

Mi-o imaginez pe fiica mea într-o bancă, una dintre cele care au un dulap sub scaun, în care stau cărţile şi cutiile de creioane colorate Hello Kitty şi, mai târziu, biletele secrete pe care scrie *îţi place de Tommy*? *Cred că Tommy te place!* Suprafeţe din lemn laminat pe care mâzgăleşti inimioare şi iniţiale sau unde scrijeleşti numele vreunui băiat sau al unei fete din alt an, întrebându-te dacă BL s-a măritat vreodată cu KT sau

dacă domnul Pondergrass, profesorul de algebră, chiar era un porc monstruos cu ochii încrucişaţi.

Cărţi alb-negru de compoziţie, mai târziu tot mai subţiri şi mai albastre, cu teme care ajung de la „Ce am făcut în timpul vacanţei de vară" la „Comparaţi şi descrieţi contrastul dintre Hamlet şi Macbeth de Shakespeare". Toate acele lucruri simple şi obişnuite pe care am presupus că nu le vom pierde niciodată.

Ce studiază acum fetele noastre? Adunări şi scăderi, cum să citească timpul, cum să facă rost de mărunt...

Număratul, desigur. Mai întâi învaţă să numere. Până la o sută.

Când Sonia a intrat în clasa întâi toamna trecută, şcoala a organizat o zi a porţilor deschise. Am fost şi noi, alături de restul părinţilor. Nu am văzut niciodată anunţul care le-a fost trimis taţilor – sau bunicilor, în cazul în care vreuna dintre fete era o Heather cu două mămici. Desigur, nu mai există familii cu două mămici sau cu doi tătici. Copiii din parteneriatele de acelaşi sex au fost mutaţi şi trimişi să trăiască alături de cea mai apropiată rudă de sex masculin – un unchi, un bunic, un frate mai mare – până când părintele biologic se recăsătoreşte corespunzător. E amuzant că, în ciuda discuţiilor dinainte de terapia de transformare şi de vindecare a homosexualităţii, nu s-a gândit nimeni niciodată la această modalitate infailibilă de a-i

converti pe homosexuali: luându-li-se copiii.

Bănuiam că prezenţa la şcoală din seara aceea era obligatorie, deşi Patrick nu-mi spusese că este; m-a trimis în schimb să verific facilităţile, despre care se presupunea că sunt de ultimă generaţie.

— Ultimă generaţie din ce punct de vedere? am întrebat, verificându-mi contorul înainte să vorbesc.

O oră mai târziu, am aflat.

Existau încă săli de clasă echipate cu bănci şi cu ecrane de proiecţie. Avizierele erau tapetate cu desene: un picnic în familie, un bărbat în costum care ţine o servietă, o femeie cu o pălărie de paie care plantează un strat de flori mov în alt colţ. Copii într-un autobuz şcolar, fetiţe jucându-se cu păpuşi, băieţi aranjaţi într-un triunghi de baseball. Nu văd nicio carte, dar, desigur, nici nu mă aşteptam la asta.

Nu am petrecut prea mult timp în clase până ca profesorii, purtând cu toţii câte o insignă mică cu P pe guler, să înceapă să mărşăluiască pe coridoare pentru tur.

— Aici este sala de cusut, ne spune liderul grupului nostru, deschizând câteva uşi duble şi îndemnându-ne să intrăm.

— Fiecare fată – odată ce ajunge suficient de mare încât să lucreze la aparate fără să se transforme în Frumoasa Adormită – va avea propriul Singer digital,

zice el râzând de propria glumă. Echipament cu adevărat uimitor. A mângâiat apoi una dintre maşinile de cusut de parcă ar fi fost un animal de casă. Acum, dacă mă urmaţi, vom arunca o privire la bucătării înainte să ieşim afară, în zona de grădinărit.

Era cursul de economia gospodăriei, şi nimic mai mult.

Îi fac semn Soniei cu mâna în timp ce autobuzul se îndepărtează de trotuar. Azi va fi într-o cameră cu alte douăzeci şi cinci de eleve de clasa întâi, numai fete. Va asculta poveşti, va exersa scrierea numerelor şi va ajuta celelalte eleve în bucătărie când îşi vor tăia prăjiturile şi vor frământa aluatul pentru plăcinte. Aşa este şcoala acum şi aşa va fi pentru o vreme. Poate pentru totdeauna.

Memoria este o capacitate condamnabilă.

Îmi invidiez singura fiică: ea nu îşi aminteşte viaţa de dinainte de cota de cuvinte sau zilele de şcoală dinainte ca Mişcarea Pură să avanseze. Este o luptă să îmi aduc aminte când am văzut ultima oară un număr mai mare de patruzeci pe încheietura ei fragilă, cu excepţia momentului din urmă cu două nopţi, când am observat acel număr urcând până la o sută. Pentru noi, restul, pentru fostele mele colege şi studente, pentru Lin, pentru doamnele de la clubul de carte, pentru femeia care mi-a fost ginecolog şi pentru doamna Ray, care nu

va mai proiecta niciodată o altă grădină, memoria este tot ce avem.

Nu am cum să câştig, dar există o cale prin care mă pot simţi o învingătoare.

În cele zece minute care îmi sunt necesare ca să traversez strada şi să urc treptele de la veranda noastră, mă decid.

Patrick are televizorul aprins, iar reverendul Carl ţine o conferinţă de presă. Camera de la Casa Albă arată cam la fel ca întotdeauna, doar că nu sunt deloc femei, ci doar o mare de costume negre şi de cravate impunătoare. Toţi reporterii încuviinţează în timp ce ascultă noutăţile reverendului Carl cu privire la starea lui Bobby Myers.

— Avem pe cineva care ne poate ajuta, spune Carl.

Un cor de „Cine?", de „Unde l-aţi găsit?" şi de „Ce veste minunată!" se ridică din sala de presă. Patrick îşi îndreaptă privirea spre mine.

— Asta eşti tu, iubito. Din nou la treabă!

Dar nu vreau să mă întorc la treabă, nici de dragul lui Bobby Myers, nici de dragul preşedintelui sau al oricărui bărbat din camera aceea.

Reverendul Carl face gestul lui obişnuit, apăsând cu ambele mâini aerul din faţa lui, de parcă ar dezumfla o saltea. Sau de parcă ar strivi un obiect.

— Acum, ascultaţi cu toţii! Ceea ce facem este

oarecum neconvenţional, poate chiar şi puţin radical, dar sunt sigur că doctoriţa Jean McClellan este persoana potrivită pentru această misiune. Aşa cum ştiţi deja, munca ei în inversarea... îşi verifică notiţele, ca să rostească termenul tehnic corect – ... afaziei fluente, cunoscută şi sub numele de afazia lui Wernicke, a fost inovatoare. Desigur, munca aceea a fost suspendată temporar până când lucrurile se aşază, dar ce vreau să spun e...

Opresc televizorul. Nu-mi pasă ce vrea să spună reverendul Carl. Nu-mi va păsa niciodată.

— N-o s-o fac, îi zic lui Patrick. Aşa că sună-l pe reverendul Carl înainte să pleci la serviciu.

— Ce ar trebui să îi spun?

Mă uit la încheietura mea, lipsită de arsura electrică şi de gulerul ei argintiu.

— Spune-i că răspunsul meu e nu.

— Jean... Te rog. Ştii ce se va întâmpla dacă nu vei accepta.

Poate că este felul în care spune asta. Poate că este privirea din ochii lui, o privire obosită, de căţel bătut. Poate că este mirosul acru de lapte şi de cafea din respiraţia lui atunci când vorbeşte. Ar putea fi o combinaţie a tuturor acestor lucruri, cert e că, în clipa asta, în casa în care am conceput patru copii, îmi dau seama că nu îl mai iubesc.

Mă întreb dacă l-am iubit vreodată.

Optsprezece

De data asta, reverendul Carl vine acasă singur. Poartă acelaşi costum scump de lână gri de ieri, dar cu o vestă peste cămaşă. Îi număr nasturii: trei pe dreapta, trei pe stânga, patru pe fiecare mânecă. Nasturii de la mânecă sunt genul care se suprapun câţiva milimetri, nasturi care se sărută, după cum spunea tatăl meu pe când avea merceria, semnul unui costum făcut la comandă. Presupun că vrea ca toată lumea să ştie ce gust deosebit are.

Lorenzo nu epata niciodată aşa.

Într-o după-amiază, la cafea – cu două ierni în urmă, cred, în timp ce depăşeam un alt obstacol în proiectul Wernicke –, i-am murdărit din greşeală mâneca de la sacou cu pixul, lăsând o urmă mică, dar urâtă, pe materialul gri.

— Las-o, a spus el.

— Mă întorc imediat.

Pe atunci ţineam un spray fixativ în biroul meu. Când spun „pe atunci” mă refer la zilele de după ce Lorenzo şi cu mine am început să lucrăm împreună. Nu obişnuiam să mă deranjez înainte; de obicei, eram mulţumită să îmi las buclele negre moştenite de la

mama să stea în felul lor propriu, oarecum ciufulit. Dar în după-amiaza aceea, aveam într-un sertar un tub de Paul Mitchell Freeze and Shine, alături de o pilă de unghii, o pensetă şi o trusă de machiaj de urgenţă. În caz că Lin anunţa vreo şedinţă-surpriză de proiect.

Genul de lucruri pe care le facem noi, fetele.

După ce am pulverizat şi am şters urma de cerneală, mi-am trecut o unghie în jos, pe cascada celor patru nasturi. În timp ce îi atingeam, făceau un zgomot.

— Nasturi care se sărută, am spus apoi. N-am mai văzut de ceva vreme nasturi ca ăştia. Tatăl meu mi-a spus că numai în Italia se cos astfel nasturii de la mânecă.

Şi aşa a început. Un comentariu stupid, nepotrivit, despre o amintire din copilărie, iar Lorenzo a închis uşa cu piciorul şi m-a sărutat pe gură.

Un loc plăcut în care să te afli, dar acum mă întorc din nou în sufrageria mea, cu Patrick şi cu reverendul Carl, dar şi cu nasturii de la mânecă ai lui Carl, ultimul de la fiecare mânecă fiind desfăcut.

— Doctore McClellan, speram că veţi... începe reverendul Carl.

Se holbează prelung la cana mea de cafea.

Nu îi ofer nimic de băut şi nici nu îl las să termine.

— Ei, bine, nu o voi face.

— Am putea creşte plata.

Ochii lui Patrick lucesc, în timp ce priveşte mai întâi spre reverendul Carl, apoi spre mine.

— Ne vom descurca, spun eu, sorbind din cafea.

M-am obişnuit cu aceste mici expresii de sfidare, ca atunci când am ales pentru Sonia un contor de culoare sângerie.

În vocea lui nu se simte disperarea, nici nu imploră, ci doar ridică puţin colţurile gurii când rosteşte:

— Dacă v-am spune că avem şi alte stimulente?

Acum mă imaginez într-o cameră, undeva, într-un loc murdar şi searbăd, cu pereţi capitonaţi şi fără ferestre, unde câţiva bărbaţi transpiraţi, cu ochii holbaţi, urmează comenzi precum „Dă-i mai tare", „Dă-i un moment să se mai gândească" şi „Hai să începem din nou". Încerc să nu tresar, să menţin o privire calmă.

— Precum?

Zâmbetul lui se lăţeşte.

— Am putea, de exemplu, să creştem cota fiicei tale. Să spunem... o sută cincizeci? Nu. Două sute.

— Puteţi s-o creşteţi la zece mii, domnule reverend. Ea oricum nu vorbeşte nici acum.

— Îmi pare rău să aud asta, spune el, dar nimic din tonul lui nu indică vreo părere de rău.

Asta e ce şi-a dorit: femei şi fete docile. Generaţiile mai vârstnice încă trebuie controlate, dar, în cele din

urmă, până când Sonia va avea propriii copii, visul reverendului Carl Corbin cu Femei Pure şi Bărbaţi Puri va deveni o normalitate. Îl urăsc pentru asta.

— Altceva? îl întreb apoi.

Patrick îmi aruncă o privire, dar nu spune nimic.

Reverendul Carl scoate din buzunar o cutie subţire din metal.

— Atunci, va trebui să pun asta la loc.

Când spune „asta", se referă la o banderolă neagră, îngustă, din cutie.

— Nu este a mea, spun eu. A mea e argintie.

Un alt zâmbet, dar acum se alătură şi ochii reverendului Carl.

— Un model nou, spune el. Veţi vedea că funcţionează exact la fel ca şi cealaltă brăţară, doar că aceasta are două caracteristici în plus.

— Ce? Un bici încorporat?

— Jean! spune Patrick, dar eu îl ignor.

— Nimic de genul acesta, doctore McClellan. Prima caracteristică este un tracker de curtoazie.

— Un ce?

— Ne place să îl considerăm un mic impuls, nimic mai mult. Dacă ţinem lucrurile curate, totul va funcţiona normal. Fără cuvinte de patru litere, fără blasfemii. Dacă vă scăpaţi, e în regulă, dar cota se reduce cu zece pentru fiecare încălcare. Vă veţi obişnui

cu asta.

Mă simt precum Cartman în filmul *South Park*, cu un cip implantat în cap, care îl şochează de fiecare dată când spune „la dracu'" şi, pentru că e vorba de *South Park,* se întâmplă practic tot timpul.

— A doua însă necesită puţin efort din partea dumitale. Apasă apoi butonul roşu dintr-o parte a benzii. O dată pe zi, la o oră preferată, veţi apăsa acest buton şi veţi vorbi în brăţară. Aici este un microfon, spune el indicând latura opusă. Sperăm ca această practică îi va ajuta pe oameni să...

— Pe femei, îl întrerup.

— Da. Pe femei. Sperăm că vă va îmbunătăţi dispoziţia, că veţi înţelege fundamentele...

— Cum?

Scoate din buzunarul de la piept o hârtie împăturită şi o netezeşte. Este o listă scrisă.

— Veţi citi asta, o dată pe zi, în microfon. Apăsaţi butonul roşu de două ori înainte să începeţi şi de două ori când aţi terminat. Nu se va pune la socoteală peste cotă.

— Ce nu se va pune la socoteală?

Mi se usucă gura şi mai iau o gură de cafea, acum rece.

El îmi dă foaia.

— De ce nu citiţi acum, în timp ce potrivesc

dispozitivul cu vocea dumitale? Aşa împuşcăm doi iepuri dintr-un foc.

Primele cuvinte pe care le citesc sunt scrise în capul paginii, cu un font gros, albastru.

— „CRED că bărbatul a fost creat după chipul, asemănarea şi gloria lui Dumnezeu şi că femeia slăveşte bărbatul, pentru că bărbatul nu a fost creat din femeie, ci femeia a fost creată din bărbat.” Nu pot să citesc asta, spun.

Reverendul Carl se uită la ceas.

— Doctore McClellan, am o întâlnire în centru într-o oră. Dacă nu putem termina asta, va trebui să sun pe cineva care poate.

Mi-l închipui pe Thomas, în costumul lui negru, cu tenul lui bronzat şi cu ochii chiar şi mai negri, cel care mi-a scos contorul ieri-dimineaţă. Bărbatul pe care l-am mai văzut înainte, cu un an în urmă, când indivizii aceia au venit prima oară după noi.

În ziua în care am anunţat progresul echipei noastre în faţa unei săli pline de seminar, s-au strecurat prin mulţime peste douăzeci de bărbaţi în uniformă, cu braţele stângi însemnate cu sigiliul prezidenţial, cu arme negre în mâna dreaptă. Proiectorul meu s-a stins în timpul în care îmi recăpătăm răsuflarea. În spatele meu, pe ecranul alb, nu au rămas decât fantomele formulelor mele.

Începuse acel lucru oribil şi de neconceput despre care Patrick mă avertizase cu doar câteva zile în urmă. Au separat mulţimea noastră, trimiţând bărbaţii într-o parte, în timp ce cincizeci de studente şi de profesoare, unele titulare, altele noi, au fost aliniate şi conduse prin holurile goale. Lin a fost prima care şi-a exprimat rezistenţa.

Thomas a sărit pe ea ca o pumă asupra prăzii sale, cu băţul său negru de tortură îndreptându-se ameninţător spre silueta minionă a lui Lin Kwan.

Am privit-o aplecându-se şi îndoindu-se, apoi prăbuşindu-se la pământ, fără niciun cuvânt, doar cu urma unui oftat dureros, ascuţit şi încordat, desprinzându-i-se de pe buze. Cinci dintre noi am alergat spre femeia prăbuşită pe podeaua de gresie, doar ca să fim alungate în bătaie. Cele care au rămas au fost şi ele electrocutate sau lovite. Ca animalele care nu ascultă. Vite. Animale de casă.

Ce vreau să spun este că nimic din toate astea nu s-a întâmplat fără o luptă.

— Doctore McClellan?

Reverendul Carl are acum telefonul scos, cu un deget lung deasupra butonului verde de trimitere, gata să îl apese şi să cheme un bărbat care nu are deloc farmec, dar care are din belşug tehnici de persuasiune.

— Bine, citesc, spun apoi, gândindu-mă că pot rosti

acele cuvinte oribile fără să le las să mă invadeze.

Aşa că încep.

Până când ajung la jumătatea paginii, pielea lui Patrick e cu totul albă, ajungând de culoarea unei paste. Reverendul Carl încuviinţează de fiecare dată când rostesc una dintre credinţele, afirmaţiile sau declaraţiile de intenţie în brăţara neagră.

— „Ni se cere, ca femei, să păstrăm tăcerea şi să fim obediente. Dacă trebuie să învăţăm, putem să ne întrebăm soţii în intimitatea căminului nostru, pentru că este ruşinos ca o femeie să pună la îndoială conducerea masculină orânduită de Dumnezeu."

Încuviinţare.

— „Când ne supunem conducerii masculine cu umilinţă, recunoaştem următoarele: capul fiecărui bărbat este Hristos şi capul fiecărei femei este bărbatul."

Încuviinţare.

— „Planul lui Dumnezeu pentru femeie, fie că este căsătorită sau singură, este să se împodobească cu ruşine şi sobrietate şi să afişeze modestie şi feminitate fără a fi capricioasă sau mândră."

Încuviinţare.

— „Voi căuta să mă înfrumuseţez pe interior şi să fiu pură, modestă şi supusă. Aşadar, voi aduce slavă bărbatului, slăvindu-l astfel pe Dumnezeu."

Încuviinţare.

— „Voi onora sanctitatea căsătoriei, atât a mea, cât şi a altora, pentru că Dumnezeu îi va judeca pe cei implicaţi în adulter cu răzbunare.”

Încuviinţare.

Sper că Patrick interpretează pauzele din vocea mea drept un semn de disconfort.

Reverendul Carl mai încuviinţează o dată, când termin toată pagina, apoi apasă de două ori pe butonul roşu.

— Bravo, doamnă McClellan. Spune „doamnă” cu emfază. Patrick, vrei să faci onorurile?

Patrick se mişcă şi îşi lasă cana de cafea, încă plină, pe masă, vărsând-o. Apoi ia brăţara neagră din mâna reverendului Carl, mi-o pune la încheietura mâinii stângi şi o închide.

Deci aşa îmi pierd vocea pentru a doua oară. Cu un clic care sună ca o bombă.

Nouăsprezece

Cred că am dezvoltat un simţ al auzului supraomenesc, în această după-amiază, în timp ce aştept ca autobuzul Soniei să intre pe alee spre casa noastră, aud fiecare sunet. Nu sunetele pe care le auzeam înainte: nu reporterii CNN care discutau

politică la minitelevizorul din bucătărie, nu pe John, pe Paul, pe George şi pe Ringo care îmi spuneau în boxe că vor să mă ţină de mână, nu propria mea voce cântând – fals, recunosc – împreună cu ei. Aud plesnitul ud al aluatului în timp ce îl frământ, murmurul asurzitor al frigiderului, zbârnâitul de frecvenţă înaltă al computerului lui Patrick prin uşa încuiată a biroului său. Îmi aud propria inimă bătând, constant, neîncetat.

Acum se aude motorul; efectul Doppler amplifică frecvenţa pe măsură ce autobuzul se apropie. Deja am cele trei cuvinte planificate pentru atunci când Sonia ajunge: *mami te iubeşte*. Mai târziu poate voi spune mai multe, dar momentan este suficient.

Pun aluatul într-un castron mare de sticlă şi îl las la crescut, apoi şterg cu un prosop făina care mi s-a lipit de degete. Ar fi trebuit să îmi scot inelul, dar am uitat. Apoi zâmbesc forţat – nu prea mult, nu ca un clovn, nu ca un machiaj nereuşit – şi mă îndrept spre uşă.

Sonia sare de pe treptele autobuzului şi îi face cu mâna domnului Benjamin înainte ca el să plece mai departe spre următoarea oprire, apoi parcurge suta de paşi dintre staţie şi verandă ca o felină alimentată de adrenalină.

De obicei are un mers calm şi hotărât, dar în după-amiaza asta observ un salt în paşii ei, un fel de anxietate entuziasmată. Fata mea străluceşte de bucurie

şi îmi sare în braţe; hârtia pe care o ţine în mână îmi zgârie urechea stângă, iar obrazul ei umed este lipicios şi dulce, cu aromă de ciocolată.

— Mami te iubeşte, îi spun.

Puls, puls, puls. Abia îmi înregistrez cuvintele când ea se desprinde din îmbrăţişare.

— Câştigat premiu! chiuie Sonia dându-mi hârtia, apoi arătând spre gura ei şi lingându-şi buzele cu o limbă roz.

Când îmi mijesc ochii spre ea, face trei mişcări spre gură cu degetul arătător, spre urma de îngheţată uscată care i-a rămas în colţul gurii. Îi iau mâna şi i-o îndepărtez de la gură, încuviinţând. Ea uită uneori de camerele de luat vederi.

Şi de Steven.

Sonia arată din nou spre gura ei, disperată să-mi indice urma de ciocolată, şi din nou îi dau mâna jos, ţinându-i degetele în pumn. Câteva secunde de arătat sau de gesticulat acasă poate că nu contează, câtă vreme acesta nu devine un obicei. Prin faţa ochilor îmi apare o imagine dureroasă a Soniei, care face asta în public – sau, mai rău, în faţa nenorocitului de Steven-Copilul Spion. O strâng ceva mai tare de degete, în timp ce cu cealaltă mână întorc plicul pe care l-a adus acasă.

Pe faţă este o etichetă şi văd că plicul îi este adresat

domnului Patrick McClellan. Şi, desigur, este sigilat. Deci, iată-ne. Cele trei cuvinte ale mele pe ziua de azi, dacă nu pun la socoteală şi lista de ingrediente de pe punga de făină sau mesajul cu led verde *Băutura este gata* care strălucea la microunde când mi-am reîncălzit cafeaua.

— De ce? spun apoi, conducând-o înăuntru pe Sonia şi încercând să ignor următoarea pulsaţie de pe încheietură. Fii atentă la cuvinte.

Asta este o conversaţie mai amplă decât de obicei, dar sunt disperată să aflu ce veşti mi-a adus acasă fata mea. Sunt disperată şi să o împiedic să spună mai mult decât ar trebui – nu i-am verificat încă totalul de pe contor.

În bucătărie, în timp ce pregătesc câte o cană de cacao pentru amândouă – ritualul nostru tăcut de după-amiază –, Sonia sare pe un scaun, îşi întinde mâna stângă şi scoate trei cuvinte asurzitoare:

— Cel mai jos!

Ce dracului?

Apoi citesc contorul de pe brăţara ei roşie. Li se spune brăţări la şcoală, la doctor, în reclamele care sunt afişate înaintea filmelor. Mă gândesc la asta în timp ce ud un şerveţel şi şterg urma de ciocolată, care bănuiesc că a fost premiul Soniei. Mă uit cum îşi face o mustaţă nouă în timp ce soarbe ciocolată caldă din cana ei.

Reclame pentru aparate care te reduc la tăcere prin şocuri electrice: alege-ţi culoarea preferată, adaugă eventual nişte sclipici sau dungi. Există modele adaptate dispoziţiei, care se potrivesc cu hainele pe care le porţi dacă eşti obsedată de asortare, precum şi o varietate de sonerii şi modele cu desene animate pentru fetiţe.

Asta e tot ce pot să fac pentru a mă abţine să-i înjur pe bărbaţii responsabili pentru toate acestea sau pe comercianţii ale căror eforturi sinistre vor să ne convingă că avem o oarecare libertate de alegere. Bănuiesc că, dacă lucrurile se vor întoarce vreodată la normal, vor folosi vechea replică: *N-am făcut altceva decât să respect ordinele.*

Unde am mai auzit asta înainte?

Nu pot să stau în bucătăria asta şi nici să mă uit la fata mea care bea ciocolată, studiind plicul alb de pe bufet de parcă ar conţine o nenorocită de Medalie de Onoare din partea Congresului. Aşa că mă duc în altă parte. Încerc să mi-o imaginez pe terenul de joacă, sărind coarda, jucând jocuri cu alfabetul, cântând *Miss Lucy Had a Steamboat* şi chicotind la micile înjurături sugerate. O văd aranjându-se, şoptind câte ceva despre noul băiat din clasă şi scriind bileţele de dragoste şi ghicitori pe hârtie împăturită în diverse forme. O aud vorbind sute de cuvinte inutile, dar preţioase, înainte să

sune primul clopoţel.

Sunetul unui alt motor pătrunde prin plasa de la veranda din spate şi mă trezesc din visul meu cu ochii deschişi. Cel puţin Patrick vine acasă înainte ca băieţii să se întoarcă de la şcoală. Nu am nimic să îi spun, dar am nevoie de el singur. Trebuie să văd ce secrete conţine scrisoarea misterioasă a Soniei.

Dar, de fapt, nu este nevoie. Peste insula din bucătărie, contorul fiicei mele străluceşte, afişând oribilul număr.

Câştigat premiu! spusese ea. *Cel mai jos!*

Ştiu ce vrea şcoala ei. Ştiu, întrucât contorul de pe încheietura ei subţire afişează numărul 5.

Fiica mea a rămas tăcută toată ziua.

Douăzeci

Am avut dreptate, este un concurs.

Scrisoarea pe care o deschide Patrick şi pe care mi-o citeşte anunţă „cu mare plăcere" lansarea unei competiţii lunare pentru toate elevele înscrise la SFP 523 – SFP înseamnă Şcoala pentru Fete Pure. Evident, băieţii frecventează SBP; Steven este la liceu, iar Sam şi Leo sunt la o şcoală pentru clasele de la a cincea până la a opta. Ei nu împart fetele în felul acesta, în ideea de a împlini o promisiune a manifestului – aceea că femeile

mai în vârstă le oferă învăţăminte şi instruire celor mai tinere –, posibil pentru că nu vor să dubleze numărul maşinilor de cusut şi al echipamentelor de grădină.

— Organizează mai întâi concursuri zilnice, spune Patrick, aşezându-se pe scaunul din faţa mea după ce ia o bere din frigider. Este devreme pentru el, dar nu spun nimic. Îi oferă îngheţată fetei din fiecare clasă cu cel mai mic... – ia o înghiţitură zdravănă din sticlă – ... cu cel mai mic număr pe contor.

Deci a fost exact cum m-am aşteptat.

El continuă:

— La finalul lunii, adună toate numerele şi...

— Cuvintele, îl întrerup eu.

Banda neagră de pe încheietura mea stângă pulsează o dată.

— Da. Cuvintele. E un premiu pentru fiecare clasă, care constă în ceea ce numesc ei un cadou potrivit vârstei. O păpuşă pentru fetele mai mici, jocuri pentru cei din clasele mijlocii, machiaj pentru cele de peste şaisprezece ani.

Super. Tot felul de tâmpenii în schimbul vocilor.

Partea cea mai proastă este că Patrick zâmbeşte.

— Suficient cu asta, spune el. Nu contează.

— Pe dracu' nu contează!

Dispozitivul de pe încheietura mea sună de patru ori şi mă uit cum creşte numărul de la 46 la 50. Apoi emite

un sunet ca o broască bolnavă, iar 50 devine 60. Bine. „Dracu'" tocmai a dispărut din vocabularul meu. Cam atât cu lista lui George Carlin de şapte cuvinte murdare. Mi-aş dori să ştiu de ce radiază Patrick în timp ce se uită spre mine.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, el iese din bucătărie, îşi aduce servieta din holul de la intrare şi o aşază pe bufetul dintre noi.

— Cadou de la preşedinte, iubito, spune el în timp ce scoate un plic din caseta de piele.

În colţul de sus, din dreapta, este sigiliul prezidenţial. În stânga, unde ar trebui să fie un timbru, este un *P* mare în relief, argintiu, modelul noii insigne a lui Steven.

Şi, vorbind despre diavol, băieţii ajung acasă.

Leo şi Sam dau buzna în bucătărie primii, mă sărută şi se îndreaptă spre sertarul cu gustări.

Steven, mai stăpân pe sine ca de obicei, se duce spre frigider după ce rosteşte scurt:

— Bună, tată, bună, mamă.

Caută laptele, pe care evident am uitat să-l cumpăr.

— Bun aşa, spune apoi, scurgând ultima linguriţă de lapte din cutie.

Pare surprins când nu răspund, apoi remarcă achiziţia cea mai recentă din garderoba mea.

— Ai primit modelul nou! Super! Şi Julia are una,

doar că a ei este mov cu stele argintii. A primit-o azi. Mi-a arătat-o când veneam spre casă de la autobuz.

Nu-mi urăsc fiul. Nu-mi urăsc fiul. Nu-mi urăsc fiul.

Doar că acum îl urăsc, puţin de tot.

— Citeşte scrisoarea, Jean, spune Patrick.

Azi, preşedintele Myers a fost din nou la televizor. Se pare că e tot timpul la televizor, trâmbiţând mereu câte un nou plan de a transforma ţara, spunându-ne constant cât de bine ne este aşa. Economia creşte – dar nu în gospodăria noastră, după cum îmi aminteşte aerul condiţionat stricat; şomajul a scăzut – atâta vreme cât nu pui la socoteală cele şaptezeci de milioane de femei care şi-au pierdut locurile de muncă. Totul este grozav.

Dar azi nu a fost totul grozav în timp ce s-a confruntat cu întrebările din partea presei.

— Vom găsi pe cineva, spunea el. Indiferent de ce va fi nevoie, vom găsi pe cineva care să îmi vindece singurul frate.

Pe dracu' o să găsiţi, m-am gândit. Zâmbetul subtil de pe chipul Annei Myers mi-a confirmat că şi ea gândea la fel.

Bravo ţie, surioară.

Chiar dacă aş fi acceptat, nu existau garanţii ale succesului. Afazia Wernicke este un diavol alunecos. Poate că aş avea o şansă dacă m-aş putea asigura că Lin

Kwan ar fi în echipa mea, şi nu doar rezerva menţionată de reverendul Carl. Şi chiar mai bine, Lin şi Lorenzo.

Dar nu vreau să mă gândesc acum la Lorenzo. Nu îmi place să mă gândesc la el când Patrick este în preajmă.

— O să-l deschizi? mă întreabă Patrick.

Înfig o unghie sub clapa plicului. Înăuntru se află o singură foaie, împăturită de trei ori. Îmi este adresată mie, doctorului Jean McClellan. Deci momentan am redevenit „doctor".

Scrisoarea are o singură propoziţie.

— Ei, bine? mă întreabă Patrick, dar ochii lui îmi spun că el ştie deja ce are de zis preşedintele.

— Stai aşa.

Îşi ia o altă bere din frigider, dar nu o bea cu aceeaşi dispoziţie de sărbătoare ca mai devreme. Asta este pur medicinală, anestezie lichidă pentru a trece mai uşor aşteptarea, în timp ce eu ies din bucătărie fără să-mi rostesc decizia. Poate că se aştepta ca titlul să mă facă să mă răzgândesc pe loc. Nu ştiu.

Oricum, este prea cald aici ca să mă pot gândi. E mai bine în grădina din spate, sub magnolia doamnei Ray.

Vă rog să mă sunaţi şi să îmi spuneţi preţul, spune preşedintele. Este destul de plăcut să văd cum îşi dă arama pe faţă ticălosul. Preţul meu. Preţul meu este să

dea timpul înapoi, dar asta nu este fezabil. Preţul meu este eradicarea Mişcării Pure din rădăcini, aşa cum ai smulge buruienile din ceea ce a fost odată o grădină înfloritoare. Preţul meu este să îl văd pe reverendul Carl Corbin spânzurat, sau transformat în bucăţi de câini sălbatici, sau ars de viu în iad.

Uşa din spate se deschide scârţâind, apoi se trânteşte, şi mă aştept să îl văd pe Patrick venind spre mine, dar nu este el. Este Sonia. Ţine o foaie de hârtie creponată roz, de aceeaşi culoare precum buzele ei. Când ajunge la mine, mi-o întinde.

Pentru un copil de şase ani, are ceva talent, iar desenul acesta este, într-un fel, printre cele mai bune ale ei. Cele şase siluete chiar seamănă cu noi – Patrick, Steven, gemenii, eu şi Sonia. Stăm toţi în grădină, ţinându-ne de mână sub un arbore care înfloreşte cu stele albe. I-a ilustrat pe gemeni în costume identice şi a desenat ceva care seamănă mai mult cu o valiză decât cu o servietă în mâna liberă a lui Patrick. Steven poartă insigna lui nouă, iar eu am părut prins la spate într-o coadă. În jurul încheieturii mâinilor noastre sunt brăţări: roşie pentru ea şi neagră pentru mine. Zâmbim cu toţii sub un soare pe care ea l-a decorat cu inimi portocalii.

— Frumos, spun eu, luând desenul.

Dar nu cred că este frumos. Cred că este cel mai urât

lucru pe care l-am văzut vreodată.

În loc să stau lângă Patrick sau chiar în capătul îndepărtat al liniei familiei noastre, lângă copiii mei, sunt a cincea. După soţul meu, după Steven, după gemenii de unsprezece ani. Iar Sonia m-a făcut mai mică decât toată lumea, cu excepţia ei. Reuşesc să schiţez un zâmbet şi să o iau în poală, apăsându-i capul de pieptul meu ca să nu îmi vadă lacrimile din ochi, pe care nu le pot reţine.

Mă gândesc la Jackie şi la acele ultime cuvinte pe care mi le-a spus în apartamentul nostru de rahat din Georgetown, la toate acuzaţiile şi admonestările. Jackie a avut dreptate: trăiam într-o bulă. Am umflat-o chiar eu, cu fiecare respiraţie.

Şi iată-ne aici. Eu, fiica mea şi contoarele noastre de la mâini, care ne disciplinează. Mă întreb ce ar avea de spus Jackie. Probabil ceva de genul: *Bună treabă, Jean. Ai făcut plinul la maşină şi ai mers cu ea direct în iad. Ardere plăcută!*

Da. Asta ar spune ea. Şi ar avea dreptate.

Îmi şterg lacrimile cu mâneca şi reuşesc să nu îmi schimonosesc prea tare faţa când întorc căpşorul Soniei spre mine şi o sărut pe obraz. Apoi îmi verific contorul de cuvinte.

Până acum, am rostit cincizeci şi cinci de cuvinte. Mi-au rămas suficiente pentru ce am să îi spun

preşedintelui Myers.

Douăzeci şi unu

Pot să fac asta, mă gândesc. Pot să o fac chiar şi cu mai puţin de cincizeci şi cinci de cuvinte, câte mi-au mai rămas. În capul meu, repet jumătate din conversaţia telefonică:

Domnule preşedinte, vreau trei lucruri. Vreau să fie scos contorul fiicei mele. Vreau să fie scutită de la şcoală, îi voi preda eu acasă de vineri până luni. Vreau ca Lin să fie în proiect cu normă întreagă, nu doar de rezervă.

Nu e nevoie să menţionez alte nume. Oricum Lorenzo este acum în Italia.

Sonia şi băieţii se află în camera de relaxare, unde se uită la un film de desene animate ale cărui efecte sonore se aud până în bucătărie. Este mai răcoare aici, datorită ferestrei, iar eu şi Patrick suntem singuri.

— Haide, iubito, spune el, după ce strigă la Steven să dea volumul mai încet. Sună-l!

Nu am sunat niciodată până acum la Casa Albă. Serviciul lui Patrick acolo a început după ce s-au instalat contoarele de cuvinte, iar eu nu prea am motive să îl sun la muncă, dacă nu vreau să mă angajez în ascultarea unei serii de respiraţii sacadate la telefon. Nu vreau. Nu cu Patrick.

Degetele mele găsesc numerele şi le apasă pe rând, ezitând deasupra ultimului. Aproape că ratez şi apăs pe cinci în loc de patru, atât de tare îmi tremură mâinile. Răspunde o voce – nu a vreunei secretare sau a altui filtru, ci a lui –, iar eu îmi rostesc cele patruzeci de cuvinte ale mele.

— Îmi pare rău, doctore McClellan, dar nu pot să fac aşa ceva.

Doar că nu acestea sunt cuvintele pe care le rosteşte cu vocea lui răguşită, o voce pe care o consider uneori nenaturală în duritatea sa, fiindcă bănuiesc că preşedintele este, în sinea lui, un simulacru de bărbat nesigur şi slab. Probabil că toţi sunt aşa.

Ce spune însă, după o scurtă pauză, este:

— Foarte bine, doctore McClellan.

Apoi închide telefonul.

— Uau, spune Patrick.

Stătea aproape de mine, răsuflând în nările mele un aer cu miros de bere în timp ce asculta conversaţia. Pare şocat.

O clipă mai târziu, sună telefonul. Patrick răspunde vesel:

— Bună! apoi rosteşte câteva cuvinte simple: Da. Bine. În regulă.

Nu ştiu cu ce anume este el de acord.

— Thomas va fi aici în jumătate de oră, spune el. Ca

să scoată... ăăă...

Nu îndrăzni să le spui brăţări.

— Contoarele, rosteşte el.

Încuviinţez şi scot două cutii de paste pentru cină. Mâine, m-am decis deja, voi face friptură. Un munte de friptură. În ultima vreme nu am prea mâncat asta.

În timp ce pasez câteva roşii decojite într-o cratiţă, pentru sos, mă gândesc la Sonia, la faptul că, în mai puţin de treizeci de minute, va fi eliberată de acel guler metaforic, va fi liberă să cânte, să pălăvrăgească şi să răspundă la întrebări care implică mai mult decât o încuviinţare sau un dat din cap. Ceea ce nu ştiu este cum va întâmpina ea această libertate.

În facultate, înainte să-mi schimb priorităţile şi să mă afund cu totul în gaura neagră a neuroştiinţei şi a procesării lingvistice, am studiat psihologia. Comportamentală, a copilului, anormală şi tot ce rezultă de aici. Acum, când privesc în această oală cu roşii tocate şi usturoi, mă gândesc că, din punct de vedere comportamental, am făcut o treabă bună, condiţionând-o pe Sonia cu promisiuni de prăjituri şi bezele ca să îşi ţină cuvintele nerostite. Cineva ar trebui să îmi revoce licenţa de mamă.

Continui să îmi spun că nimic nu este din vina mea. Eu nu am votat pentru Myers.

De fapt, nu am votat deloc.

Şi aud din nou vocea lui Jackie, spunându-mi ce om supus şi de rahat sunt.

— Jean, trebuie să votezi, a rostit ea, aruncând pe jos teancul de pliante electorale cu care alergase prin campusul universitar, în timp ce eu mă pregăteam pentru ceea ce ştiam că va fi un examen oral monstru. Trebuie.

— Singurele lucruri pe care trebuie să le fac sunt să plătesc taxe şi să mor, am răspuns eu, fără să îmi reţin sarcasmul din voce.

Acel semestru avea să fie începutul sfârşitului pentru mine şi Jackie. Începusem să mă văd cu Patrick şi preferam discuţiile noastre nocturne despre procesele cognitive în locul discursurilor lui Jackie despre ultimul lucru la adresa căruia avea să protesteze. Patrick era sigur şi tăcut şi mă lăsa să mă îngrop în munca mea în timp ce tocea pentru câte un examen de la medicină.

Normal, Jackie îl ura.

— E un fătălău, Jean. Un fătălău cerebral.

— E drăguţ, spuneam eu.

— Pun pariu că citează din *Anatomia lui Grey* în timp ce-ţi face un oral.

Mi-am lăsat notiţele deoparte.

— Cartea sau serialul?

De data asta, Jackie a rânjit.

— El nu discută politică, Jacko. Acesta era numele meu de alint pentru ea – sau fusese. Numai asta aud în nenorocitul ăsta de oraş.

— Draga mea, într-o zi, te vei răzgândi. A aruncat o carte pe canapeaua noastră de mâna a doua, pe care stăteam întinsă. Citeşte asta. Toată lumea vorbeşte despre asta. Toată lumea.

Am luat cartea.

— Este un roman. Ştii că eu nu citesc romane.

Era adevărat: cu cinci sute de pagini de articole de specialitate pe săptămână, nu aveam timp de ficţiune.

— Citeşte doar ultima copertă.

Şi am citit-o.

— Asta nu se va întâmpla niciodată. Niciodată. Femeile nu ar accepta aşa ceva.

— Acum e uşor de zis, a spus Jackie.

Era îmbrăcată ca de obicei: jeanşi cu talie joasă, un tricou decoltat care nu îi acoperea burta, pe care nici nu se străduia să o ascundă, chiar dacă era oarecum prea plină, sandale urâte, dar comode, şi trei cercei în urechea dreaptă. În ziua aceea, părul ei tuns scurt şi ţepos avea câteva şuviţe verzi. A doua zi, ar fi putut fi albastre. Sau negre. Sau roşii ca cireşele. Cu Jackie nu ştiai niciodată.

Nu era neatrăgătoare, dar maxilarul ei pătrăţos, nasul ascuţit şi ochii migdalaţi nu prea îi tentau pe tipi să îi

bată la uşă. Lui Jackie nu părea să îi pese şi, într-o noapte de septembrie, am aflat de ce, după ce m-a târât la o petrecere. De fapt, a fost mai puţin o petrecere şi mai mult o reclamă la Planned Parenthood cu gustări şi băutură, iar Jackie a consumat din toate de parcă în dimineaţa următoare avea să vină apocalipsa. Nu aveam prea mulţi bani pentru băutură şi junk food, dar Jackie reuşea mereu să facă rost de câţiva dolari pentru ţigări.

Doamne, era atât de beată! A trebuit să o car înapoi pe străzile pietruite până la apartamentul nostru, un lucru deloc simplu când persoana pe care încerci să o ajuţi fumează ţigară de la ţigară.

— Te iubesc, Jeanie, a spus ea când am intrat, în sfârşit, pe uşă.

— Şi eu te iubesc, Jacko, am răspuns automat. Vrei o cană de cafea sau altceva?

Nu aveam ceai, aşa că am deschis o cutie de Cola şi am încercat să îi dau câteva aspirine.

— Vreau un sărut, a spus ea după ce s-a trântit pe patul ei, luându-mă cu ea.

Mirosea a paciuli şi a vin roşu.

— Vino aici, Jeanie. Sărută-mă.

Dar Jackie nu voia un sărut – a fost un schimb complet de salivă.

A doua zi, la cafea, a râs.

— Scuze dacă am luat-o puţin razna aseară.

Nu i-am spus niciodată lui Patrick despre asta.

— La ce te gândeşti, iubito? mă întreabă Patrick, speriindu-mă şi făcându-mă să scap o roşie cojită pe jos.

La ce mă gândesc? Mă întreb unde a ajuns Jackie Juarez, dacă s-a decis să se convertească sau dacă a ajuns într-una dintre acele tabere împreună cu restul mulţimii LGBTQIA. Pun pariu că într-o tabără.

Reverendul Carl fusese cu ideea, care se bucura de un adevărat succes cu Majoritatea Pură, până când fusese respinsă ideea de a pune bărbaţi homosexuali şi femei lesbiene în aceleaşi celule. Ar fi contraproductiv, susţineau ei, gândiţi-vă la ce ar face. Aşa că reverendul Carl modificase planul şi se decisese să pună în aceeaşi celulă câte o femeie şi un bărbat.

— Vor prinde ideea destul de repede, a spus el atunci.

Desigur, taberele sunt doar ceva temporar, „până când ne îndreptăm”, conform cuvintelor reverendului Carl. Bineînţeles că taberele nu sunt altceva decât închisori. Sau au fost închisori înainte să fie semnate noile ordine executive despre criminalitate. Nu prea mai este nevoie de închisori acum, dar asta nu înseamnă că nu mai există criminalitate. Există, însă criminalii nu trebuie să fie închişi nicăieri, cel puţin nu

pentru prea mult timp.

Îi răspund lui Patrick după ce curăţ roşia căzută pe gresie.

— La nimic.

Puls. Ding. *S-a terminat, puştoaica.* De când a sunat telefonul, limbile ceasului s-au decis să se mişte în ritm de melc.

El mă sărută pe obraz.

— În câteva minute, totul va reveni la normal pe aici. Încuviinţez. Sigur că da. Până voi găsi un leac.

Douăzeci şi doi

Cina e un dezastru, în ciuda eforturilor mele de a pregăti sosul mamei. Sonia nu e aici, ci în camera ei.

Am stat cu ea timp de o oră după ce Thomas – în costumul său negru şi cu atitudinea sa sumbră – a venit şi a scos contoarele. I-a fost greu cu Sonia pentru că se tot zbătea. La a doua încercare chiar l-a muşcat. Nu i-a dat sângele, dar Thomas a ţipat ca un căţel luat prin surprindere şi a înjurat în şoaptă în drum spre maşină.

— E în regulă, iubito. Poţi să vorbeşti acum, i-am spus, alinând-o când am rămas singure în cameră.

Ea a rostit un singur cuvânt:

— Nu.

— Nu mai trebuie să mergi la şcoală, am spus apoi. O

să avem cursurile noastre aici, acasă. Vom citi poveşti. Şi, cât timp sunt la serviciu, poţi să te uiţi la desene animate acasă la doamna King.

Detestam ideea ca Sonia să petreacă fie şi un minut în compania lui Evan şi a Oliviei King, însă o detestam mai puţin decât să o trimit la SEP.

În ultima vreme, totul pare să fie o alegere între diferite grade de ură.

Când am menţionat şcoala, a început din nou să plângă.

— Doar nu îţi place acolo, nu? am întrebat.

Ea a dat din cap.

— Foloseşte-ţi cuvintele, Sonia.

S-a ridicat şi şi-a lipit buzele. La început, am crezut că face pe dura – pe cât de dură poate fi o fetiţă de şase ani atunci când este învelită în cearşafuri roz şi înconjurată de iepuraşi şi unicorni de pluş. Dar doar se pregătea.

— Mâine urma să câştig! a spus ea apoi şi şi-a încleştat gura din nou.

Aproape că am auzit un clinchet de oţel când s-a uitat cu alean la încheietura ei goală.

În cele din urmă, Leo a băgat capul pe uşă şi a spus:

— Mamă, sosul bolboroseşte. Rău.

— Ce-ar fi să opreşti gazul atunci? am răspuns, întrebându-mă cum o să muncesc, cum o să îi predau Soniei şi cum o să mă descurc cu o gospodărie plină de

masculi incompetenţi în următoarele câteva luni. Apoi, întorcându-mă spre Sonia, am spus: Mâine o să ne gândim la un altfel de premiu, bine? Hai să mâncăm!

Ea a încuviinţat şi l-a luat în braţe pe Floppy Iepuraşul.

La masă, Steven este cel care îmi transformă grijile în cuvinte.

— Mamă, cum o să poţi să o înveţi pe Sonia, să munceşti şi să ai grijă şi de casă? întreabă el cu gura plină de paste. Încă nu avem lapte.

În mintea mea, îl apuc de guler şi îl zgudui până ameţeşte. În realitate, spun:

— Ai putea să mergi cu bicicleta până la Rodman şi să-l cumperi chiar tu. Sau ai putea să mergi pe jos până la 7-Eleven.

— Nu e treaba mea, mamă.

Sam şi Leo îşi lasă nasurile în jos, în castroanele cu paste.

Patrick se înroşeşte.

— Steven, încă un cuvânt ca acesta şi poţi să te ridici de la masă.

— Tată, trebuie să respecţi programul, spune Steven. Mai ia o înghiţitură de paste – o lopată, de fapt – şi se apleacă în faţă sprijinindu-se pe coate. Ridică un deget în aer. Vezi, de-asta avem nevoie de noile reguli. Pentru ca totul să meargă aşa cum trebuie.

El nici nu pare să observe că mă uit la el de parcă a venit din spaţiul cosmic.

— De exemplu, eu şi Julia...

— Julia şi cu mine, spun eu.

— Nu contează. Eu şi Julia am planificat totul. Când o să ne căsătorim şi o să avem copii, ea se va ocupa de chestiile din casă în timp ce eu sunt la muncă. Îi place la nebunie. Eu voi lua deciziile, iar Julia se va conforma. Simplu ca bună ziua.

Las jos furculiţa, care se loveşte de marginea farfuriei.

— Eşti prea tânăr ca să te căsătoreşti. Patrick, vorbeşte cu el!

— E adevărat ce a zis mama ta, spune Patrick. Eşti mult prea tânăr.

— Am vorbit despre asta.

— Aţi vorbit despre asta, repet, fără să mănânc. Cum vei face asta cu cele o sută de cuvinte pe zi ale Juliei? Sunt curioasă.

Steven se lasă pe spate, terminând al doilea castron.

— Nu am vorbit despre asta cu Julia, spune el. Am vorbit cu Evan.

Sângele începe să îmi fiarbă.

— Julia are vreun cuvânt de spus?

Din partea fiului meu nu vine niciun răspuns, ci doar o privire uimită, de parcă am început pur şi simplu să

vorbesc într-o limbă străină. Ne uităm unul la altul peste masă ca nişte necunoscuţi, până când Patrick intervine:

— Las-o baltă, Jean. N-are sens să te cerţi în legătură cu asta. Oricum e prea mic. Apoi se uită la Steven şi adaugă: Mult prea mic.

— Te înşeli din nou, tată. Un tip de la Departamentul de Sănătate şi Asistenţă Socială a venit azi la şcoală. Adunare importantă. Ne-a spus că anul viitor vor derula un nou program. Fii atent: zece mii de dolari, taxa de facultate plătită şi un loc de muncă garantat la guvern pentru oricine se căsătoreşte până la optsprezece ani. Băieţii, desigur. Şi alţi zece mii de dolari pentru fiecare copil pe care îl faci. Ca lumea, nu?

La fel de ca lumea ca veninul de şarpe, mă gândesc eu.

— Puştiule, nu te însori la optsprezece ani.

Pe chipul lui Steven se aşterne un zâmbet, doar o schiţă, dar ochii nu îi zâmbesc. De fapt, nu este deloc un zâmbet.

— Mamă, tu nu poţi să te amesteci. Este decizia tatei.

Poate că aşa s-a întâmplat în Germania cu naziştii, în Bosnia cu sârbii, în Rwanda cu etnicii Hutu. M-am întrebat adesea cum se pot transforma copiii în monştri, cum învaţă ei că violenţa este justă şi că opresiunea este corectă, cum, într-o singură generaţie, lumea îşi poate schimba axa, devenind un loc de

nerecunoscut.

Simplu, mă gândesc apoi, ridicându-mă de pe scaun.

— Mă duc să-mi sun părinţii, rostesc.

Am încercat şi ieri, dar nu au răspuns. În dimineaţa asta, niciun răspuns. Înainte de cină, niciun răspuns. Acolo e târziu, e aproape miezul nopţii, dar vreau să vorbesc cu mama.

A trecut mult prea mult timp.

Douăzeci şi trei

Joi dimineaţa m-am îmbrăcat în costum pentru prima oară în ultimul an. A trebuit să mă sui în pod ca să-l iau, după ce am căutat prin cutiile pe care le umplusem cu hainele mele mai bune în zilele de după ce Sonia şi cu mine ne primisem contoarele. Nu îmi amintesc ce făceam atunci, doar că simţeam nevoia să îmi ţin mâinile ocupate cu lucruri mărunte. Altfel şi-ar fi găsit calea prin pereţi sau ferestre.

Am ales un costum de in bej, din cauza căldurii. Nu prea am timp pentru a călca cutele vechi de un an şi pentru a mă aduna înainte să sune soneria. Patrick îi deschide bărbatului şi îl recunosc imediat.

Este Morgan Lebron, din vechiul meu departament, un tip de rahat mult prea tânăr şi complet incapabil care preluase poziţia lui Lin. Nu mă miră că

preşedintele a acceptat atât de repede condiţiile mele. Morgan este un idiot care nu ştie că este idiot. Cel mai rău tip de idiot.

Intră şi îmi întinde o mână îngrijită.

— Doctore McClellan, sunt atât de bucuros să vă am în echipa mea. Atât de bucuros...

Sigur că eşti.

Şi este echipa lui. Nu echipa, nici echipa noastră.

Îi iau mâna. Mereu am avut o strânsoare fermă pentru o femeie, iar cu Morgan este ca şi cum aş da mâna cu un pisoi nou-născut.

— Şi eu mă bucur, spun eu.

Fătălăule!

— Aşadar, zice el, să trecem la treabă! Am o documentaţie pe care trebuie să o semnaţi şi va trebui să stabilim un virament direct în contul soţului dumneavoastră. Pfui... E cald aici.

— Aerul condiţionat este stricat, îi răspund. Putem să mergem în camera din spate. E un aparat de aer condiţionat la fereastra de acolo.

Nu are sens să întreb de ce salariul meu va intra în contul lui Patrick, întrucât, de anul trecut, toţi banii mei sunt acolo. Cuvintele, paşapoartele, banii – chiar şi criminalii rămân cu două din trei. Sau aşa era pe vremuri.

Îl conduc prin casă, oprindu-mă în bucătărie ca să

umplu din nou cănile de cafea pentru mine şi Patrick şi ca să îi torn şi lui una. El o bea cu trei linguri de zahăr şi cu o cantitate generoasă de lapte, pe care l-am cumpărat seara trecută după dezastrul de la cină cu Steven şi după criza Soniei. Mi s-a părut mai veselă puţin când a venit să o ia Olivia King, probabil pentru că i-am spus că doamna King are un canal prin cablu cu desene animate şi că o să facă împreună prăjituri. Sau se poate ca zâmbetul de pe chipul fiicei mele să fi avut de-a face cu contorul de culoarea lavandei de pe mâna vecinei noastre. Ceva normal.

Primul set de documente pe care Morgan îl scoate din servieta lui constă într-un contract, un acord de neconcurenţialitate (de parcă aş avea alte perspective profesionale), un acord de confidenţialitate şi un acord de angajare. Ultimul este un memento de cinci pagini în limbaj juridic, care spune că rezultatul muncii pe care o prestez nu îmi aparţine mie, ci guvernului. Iau pixul pe care mi-l oferă Morgan şi semnez totul fără să citesc, întrebându-mă de ce au nevoie de o semnătură, pentru că oricum vor face tot ce vor. Patrick semnează formularele pentru viramentele bancare şi le predă.

Observ totuşi termenii plăţii: cinci mii de dolari pe săptămână şi un bonus de o sută de mii dacă termin tratamentul până pe 31 august. Bonusul este redus cu zece la sută pentru fiecare lună de după această dată.

Deci există un stimulent ca să lucrez mai repede. Într-un fel. Totuşi, cu cât voi termina mai repede, cu atât mai repede vor reveni contoarele de metal pe încheietura mea şi a Soniei. Ştiu că vor reveni în cele din urmă, este doar o chestiune de timp.

— Perfect, spune Morgan, care scoate apoi un aparat din servieta lui.

Obiectul subţire şi negru arată ca un iPhone, doar că este ceva mai mare. Îl pune pe masa de cafea dintre noi.

— Verificare de securitate.

Apasă un buton, glisează şi îmi introduce numele.

— Degetul mare este unu, degetul arătător este doi şi aşa mai departe. Urmează instrucţiunile şi ţine degetul pe ecran până când auzi un bipăit.

Normal, vor o verificare de amprentă. Fac aşa cum mi se cere şi, după ce aparatul îmi scanează degetul mic de la mâna stângă, Morgan îl ridică şi aşteaptă.

— Va dura doar câteva secunde. Dacă totul e în regulă, putem debloca fişierele şi ne putem îndrepta spre laboratorul meu.

Din nou, al „meu". Mă întreb cât de mult din munca mea – munca mea şi a lui Lin, adică – va ajunge să poarte semnătura lui Morgan.

— Bine, spune Morgan când maşinăria bipăie. Ai trecut. Se întoarce apoi spre Patrick, care a ţinut un set de chei în mână tot timpul acestei petreceri de semnare

şi amprentare. Domnule?

Patrick pleacă şi uşile încep să se deschidă. Mai întâi, biroul lui. Apoi dulapul de metal de lângă fereastră. Apoi dulapul unde ar fi trebuit să se afle laptopul şi fişierele mele în ultimul an. În timp ce el dispare, Morgan caută prin alt set de documente.

— Iată echipa, spune el, înmânându-mi o copie.

Cel puţin, nu a spus din nou „a mea". Dacă ar fi făcut-o, cred că l-aş fi pocnit.

Liderul echipei este, desigur, Morgan Lebron însuşi. După numele lui apare o scurtă biografie, inclusiv o referinţă la cea mai recentă poziţie a lui: Preşedinte, Departamentul de Lingvistică, Universitatea Georgetown. Sub el, restul echipei apare în ordine alfabetică: mai întâi, Lin Kwan şi recomandările ei, care includ cuvântul „fost", apoi eu, tot „fost". Fiecare apariţie a acestui cuvânt este ca o împunsătură în ochi.

Dar nu sunt pregătită pentru lovitura în stomac care urmează.

Al treilea nume de pe listă este Rossi. Prenume, Lorenzo.

Douăzeci şi patru

A trecut atâta vreme de când mi-am folosit ultima oară laptopul, încât sunt îngrijorată că nu se va mai

aprinde, că un an de nefolosinţă îl va fi trimis în aceeaşi tăcere latentă în care am căzut şi eu. Dar este obedient, ca un vechi prieten care aşteaptă un telefon sau ca un animal de companie ce stă răbdător la uşă până când stăpânul său vine acasă. Îmi trec un deget peste tastele sale netede, şterg praful de pe ecranul său şi mă adun.

Un an înseamnă multă vreme. La naiba, când am rămas fără internetul de mare viteză de acasă, mi s-a părut sfârşitul lumii.

Opt mii şapte sute şaizeci de ore este un interval lung, de aceea am nevoie de o clipă înainte să ies pe uşă, să pornesc maşina Honda şi să îl urmez pe Morgan la laborator, unde voi petrece trei zile pe săptămână de acum încolo, până când voi reuşi să-l „repar" pe fratele preşedintelui.

În plus, am nevoie de un moment ca să trec prin fişierele mele, cele pe care le-am copiat şi le-am ţinut acasă pentru a nu trebui să car mereu aceleaşi rahaturi în biroul meu din campus. Sunt rapoarte pe care nu vreau să le vadă Morgan, nu înainte să vorbesc cu Lin.

Vreau ultimul dosar, dosarul cu X-ul roşu pe copertă. Patrick a plecat deja la serviciu, iar Morgan este afară în Mercedesul lui şi dă telefoane, cel mai probabil lăudându-se în faţa reverendului Carl în legătură cu echipa fantastică pe care a adus-o laolaltă. Asta îmi permite să mai stau în camera lambrisată, cu un aparat

de aer condiţionat la fereastră care uruie şi, probabil, cu două milioane de kilograme de cărţi. Nu cântăresc atât de mult, dar grămezile de volume şi de jurnale împrăştiate prin toată camera sunt precum nişte munţi academici.

Nu am mai folosit canapeaua extensibilă de un an şi jumătate, de când a venit ultima oară un oaspete în vizită. Nimeni nu prea mai vine în vizită. Nu are rost. Am încercat odată să organizez o cină pentru nişte vechi prieteni, pe care îi cunoscusem când Steven era încă în scutece, dar după o oră în care bărbaţii au vorbit şi femeile au privit în farfuriile lor cu somon, toată lumea s-a decis să plece acasă.

Trag într-o parte perna din catifea de lângă mine şi ascund acolo dosarul roşu cu X, peste firimituri de biscuiţi, pop-corn şi ceva mărunţiş.

Acest „ceva", închis într-un dosar tern, frecat şi lustruit de propriile mele mâini, este ceea ce, atunci când voi fi gata, va inversa afazia Wernicke. M-am gândit să găsesc o ascunzătoare permanentă pentru el, dar, date fiind rahaturile pe care le găsesc sub pernele canapelelor de un an întreg, nu văd de ce aş face asta.

Nimeni, nici măcar Patrick, nu ştie că am trecut graniţa de la „aproape" la „terminat", deşi cred că Lin şi Lorenzo bănuiau asta.

În ziua dinainte ca Thomas şi oamenii lui cu aparate

cu electroşocuri să vină după mine pentru prima oară, tocmai terminam un curs despre procesarea lingvistică în emisfera stângă posterioară – zona din creier unde se întâlnesc loburile temporal şi parietal. Zona Wernicke şi pierderea limbajului în urma leziunilor din această zonă complexă de materie cenuşie au fost motivul pentru care majoritatea studenţilor mei s-au înscris la acest seminar, iar în ziua aceea încăperea era plină de colegi ai colegilor, inclusiv decanul şi câţiva cercetători veniţi din alte oraşe, intrigaţi de cea mai recentă descoperire a grupului nostru.

Lin şi Lorenzo stăteau în rândul din spate în timp ce eu vorbeam.

Ei trebuie să fi zărit strălucirea din ochii mei în timp ce treceam prin diapozitivele cu imagistică cerebrală de pe proiector, mărind zona ţintită. Serul pe care urma să îl folosim nu era al meu. Reparaţiile urmau să se petreacă în mod natural, cu ajutorul unui receptor antagonist interleukin de tip 1, medicament folosit deja pentru contracararea efectelor artritei reumatoide, şi al celulelor stem de la copii, care creşteau plasticitatea creierului, încurajând repararea şi reconstrucţia rapidă. Una dintre contribuţiile mele – contribuţiile noastre – se referea la descoperirea locului exact al aplicării, fără afectarea zonelor înconjurătoare de ţesut cortical şi fără cauzarea unor leziuni suplimentare.

Mai aveam un as în mânecă. Într-o dimineaţă de miercuri, cu o primăvară în urmă, când cireşii înfloriseră într-o explozie de vată de zahăr şi Washingtonul începuse să fie inundat de valul anual de turişti, Lorenzo m-a chemat în biroul lui.

Mai întâi m-a sărutat, desigur. Încă îi simt gustul amar de espresso pe buze. E ciudat cum un sărut poate transforma ceva amar în ceva dulce.

El o făcea profund şi apăsat, aşa cum fac iubiţii atunci când săruturile sunt furate sau când au un preţ; apoi s-a desprins şi a zâmbit.

— N-am terminat, am spus eu.

Ochii lui se mişcau în sus şi în jos, plimbându-se de la fruntea mea până la pantofii negri cu toc, pe care începusem să îi port la serviciu în locul mocasinilor mult mai comozi.

— Nici eu, a răspuns el. Dar, mai întâi, am o surpriză pentru tine.

Îmi plăceau surprizele lui Lorenzo. Încă îmi plac.

În timp ce îmi reveneam din ameţeala plăcută a sărutului, el a îndepărtat câteva dosare şi articole din jurnale de pe birou până când a găsit ceea ce căuta.

— Uite! Verifică numerele astea pentru mine.

Statisticile arătau bine. Valorile *p* arătau impresionant; era limpede că se pricepea la asta. Am preluat datele de parcă ar fi fost apă şi hrană pentru un

Robinson Crusoe eşuat pe o insulă.

— Eşti sigur? am întrebat apoi, verificând în continuare datele.

— Foarte. De câteva lucruri.

Stătea în spatele meu, cu braţele în jurul taliei, apropiindu-se tot mai mult de sânii mei.

Nu o făcusem niciodată în campus – nu Sfântul Graal al intimităţii fizice –, doar ne sărutasem şi ne pipăisem în spatele uşii încuiate a biroului lui Lorenzo. Sau în al meu. Odată, el m-a urmat în baia profesorilor şi – mă simt ruşinată spunând asta – m-a făcut să am orgasm doar cu un deget. După şaptesprezece ani de căsnicie şi patru copii, nu a durat prea mult.

Probabil că m-a simţit încingându-mă pe dinăuntru, pentru că mi-a dat drumul, lăsându-mă să citesc rapoartele.

— La naiba, am spus eu. Ai izolat proteina?

Căutam acea ultimă piesă, substanţa biochimică despre care ştiam că este prezentă la anumiţi oameni şi absentă la alţii. Lorenzo verificase cifrele pe mai mult de două mii de subiecţi, căutând un indicator care ar fi putut prezice capacitatea lexicală. El l-a numit Proiectul Kissinger, iar pregătirea lui în biochimie şi în semantică l-a ajutat să găsească legătura dintre metaelocvenţă şi chimia creierului.

— Tu ai harta, iar eu am cheia, iubire, mi-a spus el, în

timp ce mâna lui se strecura pe sub fusta mea.

— Ce-ar fi să exersăm deschiderea misterului? am spus. Lorenzo îmi trezea la viaţă cochetăria. Mai târziu?

— Mai târziu. În acelaşi loc.

Aveam o micuţă cabană – Baraca Crabului, cum îi spuneam noi – în comitatul Anne Arundel, lângă golful Chesapeake, suficient de departe de casa mea, aflată în suburbia Marylandului, pentru a asigura discreţia. Acum două luni, contractul de închiriere era încă pe numele lui Lorenzo.

Aş face bine să nu mă duc acolo acum. În plus, e posibil ca el să fi cedat deja locul altcuiva.

Îmi iau laptopul şi dosarele, toate mai puţin unul, şi le bag în servieta pe care o folosesc încă din facultate, când eram cu Jackie, apoi mă îndrept spre uşă cu un zâmbet plăcut pe chip, care sper că ascunde păcăleala mea faţă de Morgan. Vreau să trag de timp cât de mult se poate vara asta, să prelungesc munca suficient de mult încât să o recuperez pe Sonia.

În maşină, în timp ce traversez peisajul de ţară din Maryland şi mă îndrept spre traficul aglomerat din Washington, D.C., mă gândesc la cum am descoperit locul ideal şi la cum a ajutat munca lui Lorenzo în domeniul fluenţei verbale şi semantice la identificarea proteinei. Ştiam asta. Şi Lin, şi Lorenzo o ştiau. Dar Morgan nu trebuie să ştie. Nu încă.

Douăzeci şi cinci

Biroul meu arată cumva între o peşteră şi chilia unui călugăr, dar este mai puţin elegant, având în vedere mesele de lucru şi scaunele îngrămădite înăuntru. În plus, nu are fereastră – asta dacă nu pui la socoteală panoul de sticlă din uşă, care îi conferă spaţiului de lucru intimitatea unui acvariu. O eşarfă şi o poşetă, ambele uzate, se află pe unul dintre birouri. Le recunosc ca fiind ale lui Lin.

Morgan mă conduce înăuntru şi mă lasă să mă instalez. Spune că revine în câteva minute ca să mă conducă prin laborator, să îmi facă legitimaţia şi să îmi arate unde se află camera copiatorului şi zona de imprimare. Ştiu acum că nimic din ceea ce fac aici nu va scăpa neobservat de alţi ochi.

În mod straniu, nu îmi pasă. Ideea de a o revedea pe Lin, de a vorbi şi de a lucra cu ea mă entuziasmează ca pe o şcolăriţă primul ei dans.

— O, Doamne, se aude încet o voce din cadrul uşii.

Lin Kwan este o femeie minionă. Adesea îi spuneam lui Patrick că Lin ar putea încăpea pe jumătatea pantalonilor mei – iar eu nu am decât 155 de centimetri înălţime şi 54 de kilograme, mulţumită dietei bazate pe stres pe care am urmat-o în ultimele câteva luni. Totul

este delicat la Lin: vocea, ochii de culoarea migdalelor, părul tuns bob, neted şi lucios, care cu greu îi ajunge mai jos de urechi. Sânii şi fundul lui Lin mă fac să par un model de-al pictorului Peter Paul Rubens. Însă creierul ei... creierul ei este un leviatan de materie cenuşie. Trebuie să fie, doar MIT nu dă doctorate duble oricui.

Ca şi mine, Lin este neurolingvist. Spre deosebire de mine însă, ea este medic-chirurg, mai precis.

Cu cincisprezece ani în urmă, când avea aproape cincizeci de ani, şi-a părăsit cabinetul de „reparat" creiere şi s-a mutat la Boston. Cinci ani mai târziu, a plecat cu câte o diplomă de doctorat în fiecare mână, unul în ştiinţa cognitivă, altul în lingvistică. Dacă există cineva care mă poate face să mă simt ca proasta clasei, acel cineva este Lin.

Şi o iubesc pentru asta. Ea ridică standardele până la înălţimea Everestului.

Intră şi priveşte în jos, spre încheietura mea stângă.

— Şi tu, nu-i aşa?

Apoi mă îmbrăţişează strâns, ceea ce este oarecum interesant având în vedere că este mai scundă şi mai subţire decât mine. Este ca şi cum aş fi îmbrăţişată de o păpuşă Barbie.

— Şi eu, răspund râzând şi plângând în acelaşi timp.

După un timp care pare cât o oră, ea îmi dă drumul

din strânsoare şi se dă cu un pas înapoi.

— Arăţi exact la fel. Poate chiar mai tânără.

— Ei, bine, este uimitor ce efect a avut asupra ta un an fără muncă, spun la rândul meu.

Umorul nu funcţionează. Ea clatină din cap şi ridică o mână, cu degetul mare şi cel arătător la o distanţă de un centimetru unul de altul.

— Am fost atât de aproape să mă întorc în Malaysia ca să îmi vizitez familia. Atât de aproape. Degetele ei se despart ca o stea-de-mare în timp ce răsuflă. S-a dus. S-a dus într-o singură zi nenorocită.

— Vorbeşti ca regina, spun eu. Mai puţin partea cu înjurătura.

— Nu te păcăli singură. Chiar şi regina Elisabeta a II-a ştie cum să înjure. Că veni vorba, ţi-a spus cineva ceva despre ultimul model de monstru de mână?

Când spune asta, se aude un „mon-stu" fără „r", cât se poate de elegant.

— Nu doar că mi-au povestit despre el. I-am explicat experienţa mea de opt ore cu cel mai nou model. Dacă ar fi trebuit să mai citesc rahatul acela de manifest încă o dată, mi-aş fi tăiat propria limbă.

Ea se urcă pe birou, cu un picior gol legănându-se în aer, apoi coboară vocea după ce verifică uşa:

— Ştii că le vor pune la loc, Jean, da? Imediat ce vom termina.

— Nu trebuie să terminăm imediat, spun eu, cu spatele la uşă. Chiar dacă putem, nu trebuie. Ridic eşarfa roz. Spune-mi că n-ai început să porţi asta pe cap.

— Tu ce crezi?

Cred că asta este – în termenii lui Lin – cam la fel de probabil precum un porc zburător şi îi spun asta, ceea ce o face să râdă.

Apoi redevine serioasă.

— Jean, trebuie să facem ceva. Ceva în afară de a lucra la proiectul Wernicke.

— Ştiu. Ce-ai zice să inversăm serul şi să infectăm rezerva de apă a Casei Albe?

Spun asta ştiind că este chiar şi mai puţin probabil decât ca Lin să meargă pe stradă cu o eşarfă roz pe cap şi o insignă a Mişcării Pure pe guler.

— Ei, asta e o idee, spune ea. Nu-mi dau seama dacă vocea ei exprimă sarcasm sau aprobare. Apoi sare de pe birou şi mă apucă de braţ. Hai să mergem să luăm un espresso înainte ca Morgan Cretinul să se întoarcă.

— Au vreun aparat de espresso aici? o întreb, lăsând-o să mă conducă afară din birou, apoi pe coridorul cenuşiu.

Toate staţiile de lucru şi birourile pe lângă care trecem sunt goale.

— Nu. Dar Lorenzo are micul lui aparat de cafea.

O, *Doamne...*

Douăzeci şi şase

Biroul lui Lorenzo pare copia exactă a celui pe care îl împărţim eu şi Lin, cu excepţia faptului că este de două ori mai mare, este din lemn, în loc de metal, scaunul arată de parcă ar fi desprins din platoul *Star Trek* şi are o fereastră ce dă spre parcul plin cu cireşi în floare. Mârâi în sinea mea.

Lin mă împinge prin cadrul uşii şi iese pe hol înainte să pot protesta.

— Ciao! spune Lorenzo.

Vocea lui este aceeaşi şi totuşi cumva diferită. Încă joasă şi muzicală, cu aceleaşi consoane moi care mă duc cu gândul spre sudul Italiei, spre o viaţă mai aşezată. Dar în acea singură silabă se citeşte o melancolie care se potriveşte cu ridurile de pe chipul său, deja mai adânci după doar două luni. Nu pot decât să mă uit stăruitor în ochii lui negri şi, când o fac, văd fiecare cuvânt captiv în el.

Dintr-odată, simt o gâlmă în gât de mărimea unei mingi de plajă. Încerc să spun „ciao” în ciuda acesteia, dar ceea ce iese are forţa unei şoapte. Genunchii îmi cedează, iar camera începe să se învârtă odată cu mine; mai mulţi Lorenzo, precum şi nenumărate maşini de

cafea şi rafturi de cărţi se rotesc într-un vârtej de culori şi texturi.

El mă prinde la timp şi mă aşază pe scaunul mare de piele din spatele biroului său, apoi se lasă pe scaunul mai mic, destinat vizitatorilor.

— Mă bucur că încă pot să îţi înmoi genunchii, Gianna.

Într-o realitate paralelă, îmi revin complet din ceea ce femeile obişnuiau să numească *la petite mort*, apoi întind gâtul spre chipul lui Lorenzo şi îl cuprind cu ambele braţe. Ne sărutăm, oarecum încet la început, apoi cu furie. După aceea se dezlănţuie totul, iar eu îl împing pe birou sau el mă împinge pe mine; sau suntem amândoi sub birou şi este fantastic. Totul e perfect.

Apoi mai este o altă realitate, cea pe care o trăim de fapt, în care am timp exact cât să scot coşul de gunoi din colţul său, să îl aşez sub mine şi să vomit în el tot micul dejun, cu un pleosc extrem de neatrăgător. Lorenzo spune doar:

— Uau...

— Trebuie să merg la toaletă, zic apoi, ridicându-mă şi sprijinindu-mă de birou.

Cred că adevăratul test al unui bărbat este reacţia sa atunci când o femeie vomită în faţa lui, în biroul lui, în coşul lui de gunoi. Ce a făcut Lorenzo, înainte să mă

conducă la uşa toaletei din capătul opus al holului, a fost să zâmbească. Un „uau” şi un zâmbet, nimic mai mult.

Şi îl iubesc pentru asta.

— O să fiu bine. Am nevoie de un minut doar, îi spun, împingând uşa şi îndreptându-mă spre cea mai apropiată cabină.

Vomit şi restul de covrig şi cafea şi trag apa, apoi mă aşez pe toaletă cu capul între picioare, simţind acidul amar şi bila în gât.

Niciodată nu mi se face rău şi nu am un stomac sensibil, aşa că nu îmi aduc aminte când am vomitat ultima oară.

Ba da.

În dreapta mea se află o cutie de oţel cu capacul în balamale şi căptuşită cu un sac de plastic, vizavi de dozatorul industrial de hârtie igienică ce ar putea să şteargă la fund o ţară mică înainte să se termine. Nu am nimic de pus în ea, nici vreun tampon atent împachetat, nici vreun absorbant rulat şi lipit, nici măcar un miniabsorbant.

Oh, rahat...

Am patruzeci şi trei de ani. Am patru copii, mulţumită lui Patrick şi virilităţii lui irlandeze. Am avut gemeni acum unsprezece ani. Şi ştiu suficient despre biologia reproducerii încât să îmi dau seama că

şansele de a avea o sarcină multiplă sunt mai mari acum decât erau atunci.

Mai ştiu şi că am o şansă din două să fac din nou o fată. Îi vor pune şi ei un contor la mână în secunda în care iese din mine? Sau vor aştepta câteva zile? în orice caz, se va întâmpla repede, iar eu nu voi mai avea nimic de negociat.

Aşa că fac ce ar face orice altă femeie în situaţia mea: vomit iar.

Douăzeci şi şapte

Lin mă aşteaptă afară, lângă uşa toaletei, iar pe chip i se citeşte îngrijorarea.

— Eşti bine, draga mea? mă întreabă.

— Bine. Doar că jumătate din micul dejun este în biroul lui Lorenzo.

Ea îşi trece un braţ în jurul taliei mele şi mă conduce înapoi spre gaura noastră de hobbiţi; curăţă o urmă de rimel cu un şerveţel umed din poşeta ei fără fund şi trece direct la subiect.

— Ai dat o definiţie destul de explicită a răului din dragoste, Jean. Şi să nu te prefaci că nu am idee despre ce vorbesc. Încă ai o slăbiciune pentru colegul nostru italian?

Mă las pe scaunul din spatele biroului meu.

— Este atât de evident? încep acum să mă întreb dacă restul departamentului, inclusiv Morgan, a observat întâlnirile mele regulate cu Lorenzo în biroul lui. Cine mai ştie?

Lin se apropie de mine şi se lasă în coate pe biroul dintre noi.

— Dacă te temi de Morgan, nu e cazul. E un idiot obsedat de sine şi în plus e bărbat. Nu ar recunoaşte bucuria de după sex nici dacă cineva i-ar turna o sticlă în cap. Mă îndoiesc că a observat schimbările din garderoba ta. Zâmbetul ei se preschimbă într-o linie şi linia devine o încruntare. Dar ai grijă. Nu vrei să te ia Carl Corbin cu duba adulterului, nu?

— Nu, spun imediat şi mi se face rău din nou.

În lumea noastră nouă, anormală, surprinzător de multe lucruri sunt la fel ca înainte. Mâncăm, mergem la cumpărături, dormim, ne trimitem copiii la şcoală şi ne-o tragem. Doar că există reguli pentru cea din urmă.

— De când se întâmplă asta? mă întreabă Lin.

— Cam de doi ani, cred.

Nu are sens să îi spun că ştiu exact ziua în care am observat pentru prima oară mâna lui Lorenzo pe lemnul satinat al cutiei muzicale, când am simţit un curent electric plăcut pe şira spinării la gândul acelei mâini pe pielea mea.

— Doar înainte? Sau după?

Mintea mea se îndepărtează acum de ea, de funcţionalitatea sterilă a biroului nostru, ajungând la cabana înghesuită din Maryland, cu pereţii săi acoperiţi până în tavan cu un tapet îndoielnic, cu tematică marină. O plasă de pescuit aici, o corabie într-o sticlă pe pervaz, o ancoră ruginită care se sprijină de perete într-un colţ. Şi un pat; mi-l amintesc cel mai bine, pentru că avea gâlme şi scârţâia şi fiindcă era prea îngust ca să dormim amândoi în el confortabil, fără să ne înghesuim. Adoram acel pat.

L-am împărţit numai o dată după ce Mişcarea Pură s-a răspândit la nivel naţional, iar Lin la asta s-a referit când m-a întrebat: „Doar înainte? Sau după?" Luasem metroul până la Piaţa de Est, la începutul lunii martie, îndreptându-mă apoi spre magazinul de brânzeturi condus de un cuplu în vârstă, dar aflat acum doar în grija soţului. Nu-mi amintesc ce căutam, poate *scamorza* afumată, poate ricotta proaspătă. Sau poate că nu căutam brânză deloc.

El stătea acolo, lângă brutărie, cu un braţ de produse şi de flori, având o privire distantă. Petrecusem zece luni fără să ne vedem nici măcar o dată şi am fi continuat astfel dacă eu nu aş fi ieşit din magazinul de brânzeturi şi nu aş fi mers direct spre hala pieţei.

Am riscat două cuvinte.

— Tot aici?

— Tot aici. Am un bilet spre casă în august, a spus. După ce se termină semestrul de vară. Nu pot să mai rămân în ţara ta.

În timp ce vorbea, îmi evita ochii şi se uita la brăţara argintie.

— N-aş fi rămas peste vară, dar mi-au făcut o ofertă generoasă.

August era peste cinci luni. Când ar fi plecat, ştiam că nu s-ar mai fi întors niciodată în State. Cine ar fi făcut-o?

Şi-a plătit pâinea, apoi mi-a spus:

— Nu pleca. Mă întorc imediat.

A dispărut în piaţa aglomerată până în capătul îndepărtat, unde erau cafeneaua şi magazinul de vinuri. Asta se întâmpla într-o dimineaţă de marţi, neobişnuit de caldă pentru martie, care de obicei lovea Washingtonul cu o pală proaspătă de iarnă, de parcă ar fi vrut să ne amintească într-un fel că anotimpul nu se terminase încă, nu fără o ultimă lovitură. Mintea îmi spunea să fug pe uşa lăturalnică, să uit de brânză şi să iau următorul tren spre casă. Sau spre o altă direcţie. Picioarele nu m-au ascultat şi au rămas pironite în podea. Apoi el s-a întors, cu o pungă nouă adăugată la cumpărăturile pe care le avea deja.

— Ne vedem pe Eighth Street în zece minute, doar atât a zis.

Oficial, sexul premarital şi extramarital era ilegal. Mereu fusese ilegal în multe dintre state, o rămăşiţă a zilelor legilor sodomiei dinainte de Evul Mediu, care interziceau până şi unui cuplu căsătorit să facă orice altceva în afară de penetrare vaginală. Limitele erau la „imoral" şi „nenatural". Totuşi, rareori a fost condamnat cineva pentru felaţie sau sex anal, iar aventurile în afara patului conjugal erau văzute drept acte normale, dacă nu lăudabile.

Cât despre contraceptive... Asta e o glumă bună. Raftul farmaciei rezervat altădată cutiilor de Trojan, Durex şi Lifestyles este plin acum cu mâncare pentru bebeluşi şi scutece. O înlocuire logică.

Reverendul Carl avusese câte ceva de spus despre moralitatea sexuală atunci când îşi ocupase actualul loc în ierarhia puterii.

Nu s-au ţinut alegeri, nici nu au avut loc audieri de confirmare – preşedintele a vrut voturi şi le-a primit. Tot ce a trebuit să facă Sam Myers a fost să asculte de un om aflat în poziţia neoficială de mână dreaptă, un bărbat cu urechile atente la milioanele de oameni care credeau că era de dorit să dăm ceasul cu o sută de ani în urmă.

Binecuvântată fie această scăpare.

Nu ştiu dacă există cu adevărat o dubă ce ia oamenii care au comis adulter, dar ştiu ce s-a întâmplat cu

Annie Wilson de pe strada noastră când soţul ei a reclamat încălcarea. A apărut la televizor, la câteva zile după ce lumea mea s-a schimbat.

Annie Wilson era o târfa în haine de casnică – dar cel puţin se îmbrăca atunci când soţul ei era acasă. Bănuiesc că se repezea la dulap în dimineţile de miercuri, după ce el pleca la serviciu, şi inversa procesul după-amiaza devreme, după ce bărbatul din vechea camionetă albastră îşi pornea motorul şi pleca pentru încă o săptămână. Aveau un aranjament.

N-ar trebui s-o fac târfă. Nici eu nu-s mai bună, iar soţul lui Annie nici nu era vreun Făt-Frumos. Ea voia să îl părăsească de vreo doi ani, iar după ce el i-a anulat cardurile de credit şi nu i-a mai plătit ratele la maşină, Annie ar fi putut la fel de bine să trăiască într-o închisoare de maximă siguranţă. Într-o miercuri, îmi amintesc că o încurajam, dorindu-mi în tăcere să iasă pur şi simplu din casă, să se urce în acea camionetă albastră şi să nu se mai uite niciodată înapoi.

Dacă nu i-ar fi avut pe cei doi băieţi, amândoi sub zece ani, poate că asta ar fi făcut. Iar dacă ar fi fugit în după-amiaza aceea de miercuri, poate că nu ar mai fi trebuit să o văd la televizor în seara respectivă, în timp ce reverendul Carl Corbin le-o preda celor două femei îmbrăcate tern, cu chipurile cenuşii, care se potriveau atât de bine cu veşmintele lor lungi. Poate că nu ar mai

fi trebuit să îl aud povestindu-ne despre mănăstirea din Dakota de Nord, unde Annie Wilson avea să îşi trăiască viaţa cu un contor la mână setat pe un maximum zilnic de zero.

Ceea ce m-a convins să ies din Piaţa de Est şi să mă îndrept spre maşina lui Lorenzo, aflată pe aleea de peste drum, nu a fost doar dorinţa, nici cearta pe care o avusesem cu Patrick în dimineaţa aceea. Furia ardea în mine ca un foc, la început cu o flacără mică, apoi transformându-se într-un infern. Ştiam totul despre standardul dublu, cluburile private care apăruseră în oraşe şi în metropole, unde bărbaţii singuri cu anumite mijloace îşi puteau descărca stresul şi sperma cu ajutorul unor doamne profesioniste în sportul divertismentului. Patrick îmi povestise despre cluburi după ce auzise o conversaţie la serviciu. Acelea erau ultimele locuri unde puteai să capeţi o cutie de prezervative.

Se spune că prostituţia este cea mai veche profesie. Şi nu poţi ucide ceva atât de vechi. În plus, homosexualii fuseseră rezolvaţi în taberele lor de detenţie, iar victimele adulterului, precum Annie Wilson, lucrau la ferme din Dakota de Nord sau pe centura grânelor din Midwest. Purii trebuiau să facă ceva cu privire la femeile singure, care nu aveau familii pentru a fi preluate – acestea nu puteau să trăiască singure, fără

cuvinte şi fără venituri. Li s-a dat de ales: fie să se mărite, fie să se mute într-un bordel.

Îmi fierbea sângele când mă gândeam la Sonia – sau la ce i s-ar fi putut întâmpla dacă Patrick şi cu mine n-am mai fi fost în peisaj, dacă ar fi fost forţată să intre într-o căsnicie fără iubire sau ar fi fost trimisă într-o comună de târfe, unde nu ar fi făcut nimic cu gura în afară de a suge şi a geme. Până şi târfele erau nevoite să tacă şi să se poarte frumos.

Aşa că am ieşit din Piaţa de Est şi am traversat, ocolind gropile şi băltoacele semi îngheţate, apoi m-am urcat în maşina lui Lorenzo. Era singura cale prin care puteam să spun sistemului „du-te dracului".

Mulţumită hormonilor furioşi şi propriei mele prostii, sistemul mi-a spus şi el „du-te dracului". Lorenzo şi cu mine am făcut-o de trei ori. O dată cu un prezervativ.

Restul? Complet neprotejat.

Doamne, ce bine era!

Lin mă ia de mână, aducându-mă în prezentul acestei dimineţi.

— Ai grijă, draga mea! Ai mult mai multe de pierdut în afară de vocea ta.

— Ştiu, răspund, apoi încerc să mă adun exact când Morgan bate la uşa noastră.

Douăzeci şi opt

Morgan ne conduce pe hol, apoi îl ia pe Lorenzo din biroul lui şi se opreşte cu nasul încreţit.

— Ce miroase aşa? întreabă el.

— Eu nu miros nimic, spune plat Lorenzo, dar ochii lui îmi zâmbesc.

Lin intervine.

— Nici eu.

— Hm... Ei, bine, hai să trecem la treabă, oameni buni! Avem multe de făcut dacă vrem să respectăm termenul-limită.

Este prima oară când aud despre un termen-limită şi orice respect pe care l-aş fi putut avea pentru Morgan scade cu alte câteva puncte. El nu are cum să ştie că am găsit deja leacul Wernicke şi mă întreb ce i-a promis preşedintelui. Nu e ca şi cum am face un nenorocit de tort.

— Ce termen-limită? întreb.

Morgan ezită, de parcă tocmai ar inventa o poveste pe care să ne-o spună. Când vorbeşte, în cele din urmă, sună ca o replică bine exersată:

— Preşedintele va călători în Franţa la finalul lunii iunie, pentru summitul G20. Şi are nevoie de fratele lui.

— Suntem în mai, îi spun. Am crezut că vom avea mai mult timp. În contract nu era menţionat nimic

despre...

Dar el mă întrerupe:

— Doctore McClellan, nu aţi citit de fapt contractul. Dacă aţi fi făcut-o, aţi fi văzut un termen-limită clar menţionat, respectiv douăzeci şi patru iunie, cu o săptămână înainte ca preşedintele să zboare spre Europa. Alte întrebări?

— Suntem oameni de ştiinţă, spun eu. Noi nu avem termene-limită.

Lorenzo, care a tăcut până acum, închide uşa de la biroul său şi spune:

— Morgan, o să le explic mai târziu. Hai să continuăm cu rahaturile administrative ca să putem începe să lucrăm la problema ta.

Îi arunc o privire uimită, la fel ca şi Lin, dar Lorenzo clatină din cap.

— Mai târziu, mimează el.

Prima noastră oprire este la biroul de securitate, format dintr-o serie de camere şi de cabine ocupate de douăzeci de bărbaţi. Nu se află în secţiunea clădirii în care suntem noi, ocupată doar de Lorenzo, Lin şi cu mine, ci cu un etaj mai jos.

Aici nu sunt ferestre, nici măcar la uşa principală, pe care Morgan o descuie inserând în cititor un card pe care îl avea atârnat la gât de un şnur.

— Suntem foarte preocupaţi de securitate, spune el,

conducându-ne prin marea de computere şi echipament de supraveghere spre una dintre cele mai mici cabine.

Lin şi cu mine facem un schimb de priviri.

— Securitate pentru ce? întreb eu.

Morgan nu răspunde, dar ştiu că m-a auzit.

Repet întrebarea.

— Securitate generală, doctore McClellan. Nu e nimic de care să vă preocupaţi. Se întoarce apoi spre bărbatul din cabină. Vom avea nevoie de carduri de acces pentru echipa mea, Jack.

Din nou spune „mea".

Jack mormăie, dar nu zâmbeşte. Estimez că are între cincizeci şi şaizeci de ani. Sacoul de la costumul lui atârnă pe scaunul din spate, uzat şi şifonat. Cămaşa albă i se întinde mult peste burta de bere şi pete gălbui îi înfloresc sub braţe. Gulerul îi este perforat de o insignă argintie, un P albastru într-un cerc. Mă întreb dacă este însurat, dacă vreo biată femeie trebuie să zacă sub el în timp ce el mormăie şi transpiră. Sau, dacă e singur, se află oare suficient de sus în ierarhie încât să merite accesul într-unul dintre cluburile private pentru bărbaţi din oraş? Pentru a doua oară astăzi, mi-o imaginez pe Sonia, la douăzeci de ani, pe post de curtezană, satisfăcând apetitul unui monstru.

— Stai aici, spune Jack, făcând semn spre mine şi spre

scaunul de lângă biroul lui. Mâna dreaptă aici, cu palma în jos.

Arată spre un ecran plat de pe birou, lustruit şi strălucitor.

Îmi las mâna pe suprafaţa rece – dar nu la fel de rece ca Jack. Maşinăria uruie şi o bandă de lumină îmi scanează amprenta mâinii.

— Priveşte drept înainte. Nu zâmbi, îmi ordonă el.

Camera din faţă îmi face o poză.

— Eşti gata. Acum, tu.

Jack face semn spre Lin, iar ea trece prin aceeaşi procedură. Când Jack mormăie un alt ordin, ea se ridică.

— Eşti în întuneric la fel de mult ca mine, nu-i aşa, Jean? rosteşte Lin.

— Taci din gură, îi spune Jack. Se întoarce apoi spre Lorenzo. Doctore Rossi, vă rog să luaţi loc. Mâna dreaptă pe ecran.

Ticălosul, mă gândesc.

Pe biroul lui Jack nu sunt fotografii: nici portrete de familie, nici fotografii de la şcoală cu copiii pe un fundal cu nori sau vreo pădure, nici vreo decoraţiune. Prânzul lui – sau ceea ce cred că este prânzul lui – se află într-o pungă de hârtie mototolită care arată ca şi cum n-ar mai putea suporta o altă golire şi o altă reumplere. Mă gândesc că Jack nu este căsătorit şi

găsesc acest gând mulţumitor. Mai bine să suferi câteva minute de împunsături, îmbrânceli şi gâfâieli o dată pe săptămână decât să trăieşti cu el 24 de ore, şapte zile pe săptămână.

Lorenzo a terminat, iar imprimanta din spatele lui Jack scuipă rapid trei carduri de identitate din plastic. Jack întinde o mână spre Morgan şi se salută. Când întinde aceeaşi mână spre Lorenzo, nu se întâmplă nimic.

— Nu prea cred, spune Lorenzo. S-ar putea să mă mânjesc de ceva.

De aceea îl iubesc pe Lorenzo – unul din vreo sută de motive. Patrick ar fi dat mâna cu târâtoarea asta grasă. Patrick ar fi zâmbit şi ar fi spus „mulţumesc" când Jack i-ar fi dat cardul de acces laminat. Patrick ar fi fost mânios pe dinăuntru, dar ar fi jucat bine rolul.

După ce ieşim din cabina lui Jack, Morgan ne conduce într-o mică sală de conferinţe din complexul de securitate.

Nu este aranjată ca pentru o conferinţă, ci cumva diferit: masa este împinsă într-o parte, două scaune se află în spatele ei, iar alte trei sunt aliniate ca nişte bănci de şcoală, cu faţa spre masă. Morgan se aşază în faţa clasei şi întinde o mână, făcându-ne semn să luăm loc pe scaunele din faţa lui.

Fac un schimb de priviri cu Lorenzo, iar el clatină din

cap aproape imperceptibil.

Şi aşteptăm.

După zece minute în care ascultăm ticăitul ceasului pe perete, în sala de conferinţe intră un bărbat ursuz, cu o cicatrice pe obrazul drept şi cu tot farmecul unui veteran al Forţelor Speciale.

— Bună dimineaţa, Morgan! spune el. Bună dimineaţa, echipă!

Nu se aşază, ci rămâne în spatele mesei, privind de sus audienţa.

Un bărbat de talia lui ar fi făcut un oarecare zgomot pe hol, însă el a reuşit să se furişeze spre noi. Îmi ia exact cinci secunde ca să îmi dau seama că nu îl plac. Judecând după privirea acră de pe chipul lui Lin, ei i-a trebuit chiar şi mai puţin timp până să determine coeficientul de simpatie.

— O să fiu scurt şi la obiect, pentru că toţi aveţi o treabă de făcut, spune el. Eu sunt domnul Poe şi mă ocup de securitatea proiectului.

Buzele lui abia se mişcă atunci când vorbeşte, iar pieptul masiv nu pare să se ridice în ritmul respiraţiei. Cred că de când a intrat în cameră, nu a clipit deloc.

— Aveţi o singură misiune aici. Cuvintele de bază sunt „singură” şi „aici”. Asta înseamnă că vă faceţi treaba, plecaţi şi reveniţi în ziua următoare. Nu vreau nicio discuţie despre muncă cu restul laboratorului sau

socializare după orele de muncă. Clar?

— Precum cristalul, spune Lorenzo, examinându-şi una dintre unghii.

Poe se holbează la el.

— Nu vorbiţi despre proiect cu nimeni în afara acestor ziduri. Nu vă luaţi munca acasă. Dacă trebuie să munciţi mai mult de opt ore pe zi, o faceţi aici. Prânzul se serveşte în cantina de la etajul trei. Verifică un program imprimat, apoi adaugă: Voi trei aveţi intervalul de la ora unu doar pentru voi.

Lin se mişcă pe scaun, îşi desface picioarele, apoi le încrucişează la loc. Piciorul ei îl atinge pe al meu, iar eu împing un pic. *Da, asta sună ciudat.*

Vorbesc prima.

— Mă scuzaţi, domnule Poe, dar cum rămâne cu asistenţii de laborator? Trebuie să stabilim experimente şi noi...

Poe mă întrerupe:

— Toate instrucţiunile pentru personalul de laborator trec pe la Morgan. De asemenea, nu vă veţi lua laptopurile acasă. Unul dintre oamenii mei va stabili o programare în această după-amiază cu fiecare dintre voi pentru securizarea echipamentelor electronice şi pentru instalarea intranetului pentru echipa formată din voi trei.

— Am crezut că noi suntem echipa, spune Lorenzo,

puţin sec.

— La asta se referă domnul Poe, zice Morgan. Ochii lui îl săgetează pe omul înalt de lângă el. Nu-i aşa, domnule Poe?

— Exact. Alte întrebări? Nu aşteaptă, ci continuă imediat: Fiecare dintre voi va trece printr-un punct de verificare a securităţii la intrarea şi ieşirea din clădire. Clădirea este echipată non-stop.

Poe încuviinţează o dată spre Morgan, apoi se întoarce cu spatele la noi şi pleacă la fel cum a intrat. În linişte.

— Bun. Morgan bate din palmă o dată, de parcă i-ar cere unei clase de copii neascultători să facă linişte. Să trecem la treabă! Dacă mă urmaţi, vă arăt totul în laborator.

Ieşim în şir din camera de conferinţe, pe lângă Jack cel gras, care soarbe o Cola, apoi prin uşa principală fără ferestre. Morgan o deschide cu cardul lui de acces, care, spre deosebire de al meu, al lui Lorenzo şi al lui Lin, este albastru. Ale noastre sunt albe.

Lin mă trage deoparte în timp ce înaintăm pe hol spre lift.

— Poe... Tipul tăcut-dar-silenţios, spune ea.

— Foarte, încuviinţez eu. Care-i treaba cu segregarea şi cu termenul-limită?

— Nu ştiu. Dar dacă suntem singuri la prânz, vom

avea ocazia să vorbim. Lorenzo pare să ştie ceva.

— Haideţi, doamnelor, strigă Morgan din liftul pe care îl ţine deschis.

Grăbim pasul şi ajungem la uşile deschise. Morgan intră primul, iar Lorenzo, ultimul. Când suntem înăuntru, întinde mâna pe la spate şi mă strânge uşor.

— Ce zi incitantă, spune Morgan.

Da. Aşa este.

Douăzeci şi nouă

Primul lucru pe care îl aud în timp ce parcurgem cei cinci metri de la lift până la laborator este chiţăitul şoarecilor. Animalele sunt o necesitate, dar încă mi se face greaţă când trebuie să le injectez serul netestat. Sunt precum copiii mici şi neajutoraţi... Nu pot suporta să privesc şoarecii în ochi în timp ce-mi injectez poţiunea în venele lor. Lin nu are nicio problemă în această privinţă – poate că pregătirea ei medicală o face să fie imună. Mereu o las pe ea să administreze injecţiile.

— Sunt şoareci, Jean, ar spune ea, dacă ne-am afla în laboratorul nostru din Georgetown. Dacă ţi-ar invada cămara, ai pune capcane pentru ei, nu?

Ei, bine, aici m-a prins. Dar capcanele ar fi dispozitive pasive. Aş putea să mă descurc mai bine cu

ele decât cu acele pline de chimicale. Mereu am lucrat ca la carte când e vorba de ceva legat de creier. Să lăsăm medicii să se ocupe de lucrurile practice.

La uşă, Morgan îşi scoate cardul de acces, apoi se răzgândeşte.

— Aţi putea încerca unul dintre cardurile voastre, să ne asigurăm că funcţionează. Doctore McClellan? Ce-ar fi să faceţi onorurile?

Lorenzo chicoteşte.

— Haide, Gianna. N-o să ştii ce e înăuntru până nu deschizi.

Glisez cheia de acces în cititor şi mă întreb dacă Lorenzo îşi dă seama că mă simt precum Pandora când uşile se deschid, fiind temporar orbiţi de luminile fluorescente ce se trezesc la viaţă în laborator. Nu poate exista nimic rău aici, mă gândesc – doar speranţa care se ascunde şi ea în vechea cutie a Pandorei.

Totuşi, ceva din scăparea lui Poe despre echipa formată din noi trei – dacă a fost o scăpare – mă face să mă simt neliniştită. De aceea, Poe însuşi mă nelinişteşte. Arată ca un frigider şi e tăcut ca un mormânt. Şi are privirea unui om care a ucis pentru Dumnezeu sau pentru ţară. Sau pentru bani.

Morgan radiază de parcă laboratorul ar fi primul fiu născut, apoi îmi face semn să îl urmez înăuntru. Încă o dată, Lorenzo aşteaptă ca eu şi Lin să intrăm primele

prin uşile duble.

Chiţăielile a sute de şoareci se aud dinspre cuştile care acoperă peretele stâng. În dreapta sunt iepuri care adulmecă în tăcere, cu nasurile roz tresărind la orice intruziune în spaţiul lor. N-am mai avut iepuri până acum şi ştiu că Lin va trebui să se ocupe de injecţii când vom ajunge la animalele mai mari. În niciun caz n-o să înţep un iepuraş de Paşte până nu voi fi foarte sigură.

Doar că sunt foarte sigură, iar asta este cea mai rea parte. Ca să trag de proiect cât mai mult timp posibil, va trebui să ucid câţiva şoareci şi iepuraşi.

În spaţiul gol dintre şirurile de cuşti sunt zece mese de laborator, fiecare cu propria staţie de lucru. Asemenea birourilor din departamentul nostru de trei oameni, sunt libere şi goale.

În capătul camerei este o altă uşă, care se deschide tot cu un card. De data asta este rândul lui Lin; încă o dată, Morgan trece de noi, intrând în adâncul laboratorului.

— Rahat, spune Lin.

Morgan se strâmbă. *Bun.*

Lorenzo rosteşte un singur cuvânt în italiană, la fel de expresiv precum „rahat”.

— *Cazzo...*

Amândoi au dreptate. Locul acesta nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum.

În dreapta mea sunt trei uşi, marcate cu un semn:

Cameră de pregătire pacient: ciocăniţi la uşă înainte să intraţi.

Dincolo de ele se află o zonă deschisă, cu un banc de computere şi cu nenumărate dulapuri pentru echipamente mici.

Ultrasunet portabil, TMS şi *TDCS* stă scris pe echipamentele aranjate sub fiecare dulap.

— Frumos, spune Lorenzo. Stimulare magnetică transcraniană şi stimulare cu curent direct. Câte unităţi?

— Cinci din fiecare, spune Morgan, deschizând dulapurile unul câte unul. Şi trei kituri de ultrasunete portabile, toate cu diverşi traductori. Citeşte etichetele. Linear, sector, convex, neonatal, transvaginal.

Înainte de ultimul face o scurtă pauză, de parcă i-ar fi silă să menţioneze anatomia feminină, chiar dacă ştie foarte bine că avem nevoie de sondele transvaginale pentru subiecţii noştri mai mici. Am mai spus-o şi până acum, este un om de ştiinţă de rahat.

Lorenzo îmi face cu ochiul.

— Sunt mai multe aici, spune Morgan, apoi conduce micul nostru grup prin zona deschisă, spre partea din spate a laboratorului.

Două uşi de aici duc spre camerele pentru RMN.

— Ai două echipamente de imagistică cu rezonanţă magnetică? îl întreb, făcând semn spre Lin, care

aproape că salivează.

În Georgetown, trebuia să implorăm ca să folosim echipamentul pentru RMN din spital – care se afla la o distanţă de douăzeci de minute de mers pe jos. Şi asta când ni se aloca acest timp, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Morgan radiază.

— Două echipamente RMN Tesla. Şi mai este şi instalaţia PET.

Deschide o altă uşă şi ne lasă să ne uităm înăuntru.

Ca să accesăm tomograful cu emisie de pozitroni, trebuia să aşteptăm luni întregi.

— Dar EEG-uri? întreabă Lorenzo. Şi laboratorul de biochimie?

— Toate sunt aici. Aparatura pentru electrocefalografie se află în zona de echipamente mai mici.

— Electroencefalografie, îl corectez eu. De aceea se cheamă EEG, şi nu ECG.

Morgan mijeşte ochii.

— Mă rog... Oricum, am uitat să menţionez că veţi găsi electrozii şi imprimanta în dulapul cel mai din dreapta. Laboratorul de biochimie este dincolo de aceste uşi. Face semn spre cardul de acces al lui Lorenzo. Haide! Probabil că eşti cel mai interesat de modulul de expresie a proteinelor. Este chiar aici, la

dreapta.

Morgan arată direcţia, dar Lorenzo încă scanează camera, în care ar putea încăpea cinci laboratoare de chimie de liceu. Noi suntem doar trei. Patru, dacă îl punem la socoteală şi pe Morgan, dar nu cred că vreunul dintre noi îl pune la socoteală şi pe el. Şi un singur biochimist.

— În regulă, oameni buni! Morgan se uită la ceas. Am o întâlnire cu cei mari, aşa că vă las să treceţi la treabă.

— Aşa să faci, spune Lorenzo, apoi îşi glisează cardul de acces în uşa laboratorului de biochimie. Ne descurcăm de aici.

— Internet? întreb, arătând spre un banc de computere cu monitoare de mărimea televizoarelor cu ecran plat din laboratorul principal.

— În niciun caz, Jean. Morgan aprinde una dintre staţiile de lucru. Excel, Word, SPSS, în caz că trebuie să rulezi statistici. Matlab. Tot ce îţi trebuie.

Tot ce îmi trebuie dacă vreau să lucrez în vid, mă gândesc.

— Dar acces la publicaţiile mondiale, Morgan? Nu ţin în poşetă *Jurnalul de Neuroştiinţă Cognitivă* din ultimii cinci ani.

— Ah, da... Se îndreaptă spre un raft plin cu tablete şi spune: Toate sunt conectate la bazele de date academice. Dacă nu găseşti ce vrei, sună la intercom.

Voi rezolva.

Morgan zâmbeşte, afişând două rânduri egale de dinţi mici, ce îmi amintesc de un hamster. Sau de un şobolan de laborator.

— Trebuie să fug acum, spune el, apoi dispare în camera cu rozătoare, îndreptându-se spre uşile principale.

Suntem, în sfârşit, singuri.

— Cincisprezece milioane pentru cele două RMN-uri Tesla şi aparatul PET, spune Lin când uşile duble de la laborator se închid. Cincisprezece milioane. Ca să nu mai punem la socoteală şi restul.

Cu toţii ştim aceste cifre. Fundaţia Naţională de Ştiinţe doar că nu ne-a trimis un emoticon care râde la ultima noastră cerere, iar aceasta se referea doar la un echipament RMN. Fac nişte calcule în cap şi rostesc o cifră.

Lorenzo încuviinţează.

— Douăzeci şi cinci de milioane ar fi doar o aproximare. Dar nu asta mă deranjează.

— Nici pe mine, spun eu.

Ne uităm unii la alţii şi ştiu că ne gândim la acelaşi lucru. Toate echipamentele sunt noi, strălucitoare, recent instalate. Şi totul este exact ce ne trebuie ca să lucrăm la remediul Wernicke. Nu instalezi un laborator cu echipament de douăzeci şi cinci de milioane în trei

zile. Şi mai e şi mirosul de animale din prima cameră. Şoarecii şi iepurii sunt acolo de ceva vreme.

Au fost acolo cu mult înainte ca fratele preşedintelui să se afle la terapie intensivă.

— Este aproape ca şi cum ştiau deja, spune Lin. De parcă ar fi plănuit totul.

Mă uit în jur prin laboratorul de biochimie, prin încăperile de RMN şi PET, apoi prin zona deschisă care găzduieşte echipamentele mici. În lumea noastră, mic nu înseamnă ieftin.

— Trebuie să vorbim, spun eu adresându-mă amândurora, dar uitându-mă numai la Lorenzo.

Treizeci

Lin ne lasă în zona cu echipamente mici, motivând că ar vrea să vadă tuburile de la RMN-ul Tesla. Deşi e o femeie măruntă, ochii ei pot sfredeli în mine precum pumnul unui boxer de categorie grea. *Ai grijă,* spun ochii ei.

— Vino cu mine!

Lorenzo îndoaie un deget, apoi rămâne tăcut până când ajungem din nou în laboratorul de biochimie, lângă una dintre chiuvete. Dă drumul la apă la maximum, apoi se apleacă spre bufetul de răşină epoxidică neagră. Face un semn către urechea dreaptă

şi se uită în sus, la tavan.

— Camere, mimează el.

Înţeleg. Dacă sunt camere, sunt şi microfoane. Mă aplec spre el şi mă prefac că citesc raportul pe care l-a scos din buzunarul de la piept. Este o factură electronică, dar mă concentrez asupra paginii de parcă ar fi ultima teoremă a lui Fermat.

— Le-ai spus că vom fi gata într-o lună? De ce? întreb.

— Pentru că Morgan nu avea de gând să te ceară pe tine. Nici pe Lin. Nu voia femei în proiect. I-am garantat că vom avea un prim tratament de succes înainte ca preşedintele să plece în Franţa, dar numai dacă voi două veţi fi în echipă. După un moment, adaugă: Şi suntem deja aici.

Nu ştiu dacă să îl sărut sau să-l plesnesc.

— Ştii ce se întâmplă cu mine după ce terminăm, nu? Şi cu Lin?

Lorenzo priveşte în jos, spre încheietura mea, spre urma slabă a vechii arsuri din jurul ei.

— Ştiu.

Vocea lui este tristă, dar are în ea o furie reprimată. Încă o dată sunt conştientă de diferenţa dintre Patrick şi Lorenzo. Amândoi sunt înţelegători, dar numai Lorenzo ţine lupta în el.

— În plus, am nevoie de banii de bonus, adaugă el.

— Pentru ce?

— O chestiune personală.

— Ce fel de chestiune personală costă o sută de mii de dolari?

Mă priveşte direct în ochi, pe deasupra robinetului care curge.

— O chestiune foarte personală, spune el înainte să oprească robinetul. Bun, te simţi mai bine acum?

— Sigur, răspund, fără să înţeleg dacă vorbeşte despre episodul din dimineaţa aceea sau despre conversaţia noastră. Ca o zi însorită.

— Bun. Pentru că avem treabă.

— Aşteaptă! Dau drumul din nou la apa rece. Când te-au contactat pentru proiect?

— Exact după ce Bobby Myers şi-a spart capul.

Încuviinţez.

— Enzo, nimeni nu comandă, livrează şi instalează două aparate RMN Tesla în trei zile. Nici măcar guvernul.

Zâmbeşte când îşi aude vechea poreclă.

— Da. Ştiu. Haide! S-o scoatem pe Lin din tehnorgasmul ei şi să luăm prânzul.

Robinetul se opreşte pentru a doua oară şi ne îndreptăm din nou spre secţiunea neuro a laboratorului când ceasul arată ora unu.

— Pe cine ai în minte pentru primul subiect? întreabă

Lorenzo.

— Cu siguranţă pe Delilah Ray. L-am văzut pe fiul ei alaltăieri. E poştaşul nostru.

Este şi bărbatul care a clipit de trei ori spre mine şi care mi-a spus apoi că are o soţie şi trei fiice. Mă gândesc că n-ar strica să fiu la uşă data viitoare când îşi face tura. Însă acum, singurul lucru la care mă pot gândi este mâncarea.

Treizeci şi unu

În după-amiaza asta, în timp ce înaintez în coloana de maşini de pe Rock Creek Parkway, cocoşată în spatele volanului ca să evit privirile şoferilor bărbaţi care se deplasează la ora de vârf, mă gândesc din nou la Jackie Juarez.

Ea îl numise pe Patrick un fătălău cerebral. Acest epitet nu ar atârna niciodată în jurul gâtului lui Lorenzo.

— Bărbaţii sunt de două tipuri, mi-a spus ea odată. Bărbaţi adevăraţi şi oi. Tipul acesta cu care te întâlneşti...

— ...e o oaie, am terminat eu. Presupun că asta crezi.

— Nu cred asta, Jeanie, o ştiu.

Şi-a aprins o ţigară – era în etapa de Virginia Slims, iar apartamentul nostru era decorat în stil *You've Come*

a Long Way, Baby în acel an – şi a suflat un nor de fum mentolat.

— Vreau să spun că, dacă ar fi să trec la echipa voastră, aş vrea un bărbat care... nu ştiu, mi-ar lua apărarea.

— Uită-te la tine, ce romantică! am spus.

Ea a ridicat din umeri.

— Poate. Dar aş vrea pe cineva care să fie dur atunci când e nevoie.

— Patrick e bun, am spus eu. Asta nu are nicio valoare?

— Nu în registrul meu.

Atunci când mi-am susţinut teza şi Patrick şi-a început rezidenţiatul, ne-am căsătorit. Am invitat-o pe Jackie, sperând să vină.

Nu a venit.

Poate că nici eu nu aş fi venit.

Ies de pe alee şi mă opresc la semafor lângă un bărbat de vârstă mijlocie, într-o Corvette de un negru mat. *Menopauza maşinilor sportive,* mă gândesc eu. Luneta este plină cu abţibilduri: MYERS PREŞEDINTE! SUNT SIGUR PUR, TU EŞTI?; FACEŢI AMERICA MORALĂ DIN NOU! Claxonează, aşteaptă să întorc capul, apoi deschide geamul. Îl deschid şi eu, crezând că doreşte indicaţii de orientare prin labirintul străzilor din Washington, cu bulevardele sale diavoleşti în

diagonală.

Scuipă spre maşina mea când semaforul se face verde, apoi pleacă în trombă.

Îmi dau seama că încă am lipit pe bara din spate un abţibild cu numele celuilalt candidat.

Ce ar face Jackie? Ar merge după el? Probabil. L-ar scuipa şi ea? Cel mai probabil. Însă mă gândesc la ce ar face Patrick: absolut nimic.

Ar ofta şi ar clătina din cap văzând grosolănia gestului, apoi ar curăţa mizeria şi l-ar uita pe domnul „Criza Vârstei Mijlocii". Dar Lorenzo? Lorenzo l-ar bate pe ticălos de i-ar suna apa în cap.

Dintr-un oarecare motiv, gândul mi se pare atrăgător. Nu eram aşa. Îmi dau seama că m-am transformat mai mult decât mă aşteptam într-o Jackie şi, brusc, simt că aş vrea să o văd mai mult ca oricând.

Mă îndoiesc că ea ar vrea să mă vadă şi, chiar dacă ar fi aşa, acum se află într-un loc unde cuvântul „vizitator" nu există.

Jackie se află într-o tabără (*Spune-o, Jean: închisoare*), undeva prin centrul ţării, unde lucrează la o fermă, sau o grădină, sau o crescătorie de peşti de dimineaţa până seara. Părul ei – orice culoare o fi fost ultima oară – are rădăcini albe şi vârfuri despicate, iar braţele ei au un bronz de fermier. Un bronz de ţărănoi, îi spuneam noi, genul care îţi lasă umerii palizi. Poartă o brăţară lată de

metal care nu arată niciun număr, pentru că, în noua lume a lui Jackie, nu sunt cuvinte de numărat. Asemenea femeilor de la supermarket care-şi purtau bebeluşii, a căror singură vină fusese să scrie o mică bârfa, un mesaj de alinare, un nevinovat *Şi mie mi-e dor să vorbesc cu tine.*

Jackie Juarez, feminista devenită acum prizonieră, doarme noaptea într-o celulă cu un bărbat pe care nu îl cunoaşte. Toamna trecută am văzut un documentar despre aceste tabere de conversie. Steven îl pornise.

— Ciudaţi, a comentat el. Bine le face!

Ultimele mele cuvinte au ieşit la suprafaţă, ca nişte mici pumnale îndreptate spre fiul meu cel mare, care începuse să se poarte din ce în ce mai puţin precum fiul meu şi din ce în ce mai mult ca reverendul Carl Corbin.

— Nu crezi asta cu adevărat, puştiule.

El a oprit sonorul televizorului în timp ce un şir nesfârşit de bărbaţi şi de femei mărşăluia dintr-o construcţie de beton spre ferma de muncă. Soldaţi înarmaţi în jeepuri flancau parada de prizonieri.

— Este o alegere de viaţă, mamă, a spus Steven apoi. Dacă poţi să alegi o sexualitate, la fel de bine poţi să o alegi şi pe cealaltă. Asta încearcă să facă.

Am rămas fără cuvinte în timp ce priveam chipurile oamenilor îmbrăcaţi în gri, odată mame şi taţi, contabili şi avocaţi, care ieşeau din lagăr îndreptându-se spre

câmpuri. Jackie ar fi putut la fel de bine să se numere printre aceştia, obosită şi plină de băşici după zile în şir petrecute în soare.

Steven a dat volumul mai tare, arătând spre ecranul cu statistici.

— Vezi? Funcţionează. Zece la sută după prima lună, până la treizeci şi doi la sută de la finalul lunii septembrie. Vezi?

Se referea la rata de succes a conversiei.

Nu vedeam deloc. Dar am văzut-o, după cum o văd şi acum, pe Jackie Juarez în cizme de lucru şi în uniformă kaki, smulgând buruieni şi strângând recolta până când mâinile îi erau tăiate şi însângerate.

Sau...

Jackie este căsătorită. Poate cu un cretin gras precum Jack de la securitate sau poate cu unul dintre tipii homosexuali pe care îi ştia dinainte. Poartă un contor de cuvinte şi îşi petrece zilele gătind şi sperând să rămână însărcinată, pentru ca autorităţile să ştie că mariajul este autentic, mai mult decât un aranjament de convenienţă pentru a evita viaţa din tabără.

Nu. Jackie nu ar ceda niciodată, nu ar lucra niciodată pentru sistem, nu s-ar vinde oamenilor preşedintelui nici pentru bani, nici pentru voce, nici pentru o lună de libertate. Patrick ar face-o, desigur. Lorenzo, nu. Aceasta este diferenţa dintre soţul şi amantul meu.

Dar Lorenzo a făcut asta în secunda în care a semnat contractul, acceptând să lucreze la proiectul privind afazia.

În timp ce opresc pe aleea mea, motivul mi se dezvăluie cu claritate: Lorenzo are un plan şi cred că acesta poartă numele meu.

Treizeci şi doi

Când intru pe uşa din spate, îmi iau masca de mamă şi soţie.

Sonia şi gemenii sunt pe covorul din sufragerie, jucând cărţi.

Patrick taie legume în bucătărie, cu o sticlă de bere deschisă lângă fundul de tăiat. Mă întreb dacă este prima din această după-amiază.

— Hei, spun eu, lăsându-mi poşeta – amplu percheziţionată la punctul de securitate înainte de a pleca de la birou – pe un bufet.

— Hei, iubito! Patrick lasă jos cuţitul şi mă strânge în braţe. Totul a mers bine?

— Destul de bine.

— Cum a fost?

— Suntem sub durerea torturii de a nu putea vorbi despre asta în afara biroului, răspund. Probabil este mai adevărat decât cred, îmi spun. Unde este Steven? E

pe cale să rateze gustarea de la ora şase, dinaintea cinei.

Patrick face semn cu bărbia spre stânga casei.

— E alături.

— El şi Julia probabil că discută din nou. Chiar trebuie să vorbeşti cu el despre chestia asta cu însurătoarea. E prea tânăr, spun.

— Aşa voi face. Ah, părinţii tăi au sunat pe Facetime. Le-am spus că vei suna mâine, dar mama ta ar vrea să vorbească cu tine în seara asta.

— Pot să folosesc laptopul tău?

— Al tău unde este?

Al meu este în carantină cu unul dintre tocilarii lui Poe.

— E încuiat bine într-o clădire fără nume de undeva din Washington, spun eu. Sigur nu pot să ajut aici?

El aruncă un şervet de bucătărie spre mine.

— Haide, du-te! Pleacă! Nu am nevoie de bucătari adjuncţi amatori în bucătăria mea.

Râdem amândoi de încercarea lui de a imita un accent sudist de bucătar. În regulă. Asta e ceva diferit.

După o rundă-fulger de Old Maid împreună cu copiii – Sonia reuşeşte să rostească vreo câteva cuvinte –, mă duc în biroul lui Patrick, pe care l-a lăsat descuiat, şi îmi sun părinţii. Italiana vine greu la început, apoi se aşază într-o cadenţă stabilă, în care toate vocalele şi silabele rimează. Papa nu are nimic bun de zis despre

preşedinte sau despre fratele preşedintelui – de fapt, despre nimic ce are legătură cu ţara asta. Mama este mai supusă, mai tăcută decât de obicei.

— *Tutto bene, mammi*? o întreb.

Ea mă asigură că este totul bine, doar câteva dureri de cap ce au apărut în ultima vreme.

— Trebuie să te laşi de fumat, îi spun.

— E Italia, Gianna. Toată lumea fumează.

Nimic mai adevărat. Pe lângă fotbal, fumatul este un sport naţional, mai ales în sud, de unde suntem noi. Aşa că abandonez subiectul momentan şi mă îndrept cu conversaţia spre ceva mai vesel. Pentru o vreme, îi ascult povestindu-mi despre lămâii şi portocalii din curte, despre grădina de legume şi despre *signore* Marco, vânzătorul de peşte care, în sfârşit, se va însura cu *signora* Matilda, brutăreasa. Era şi timpul – laolaltă, Marco şi Matilda trebuie să aibă în jur de 170 de ani.

Lama toporului cade când mama mă întreabă dacă ajung la ei vara asta.

— Doar nu vrei să mor singură, nu? spune ea.

— Nu moare nimeni, mami, zic, dar simt un curent rece care îmi trece pe şira spinării. Promite-mi că te duci să îl vezi pe doctorul Michele, da?

Între „ciao", săruturi şi promisiuni de a vorbi din nou a doua zi se scurg zece minute; apoi încheiem apelul. Dacă femeile italiene ar avea cote, ca noi, şi-ar consuma

fiecare ultim cuvânt la încheierea unei conversaţii telefonice.

Doar după ce închid Facetime-ul observ plicul de pe biroul lui Patrick, cu ştampilele sale, top secret. Cel care a venit cu ideea de a eticheta documentele clasificate folosind un font roşu, imens, care oferă un indiciu despre conţinutul lor, a fost un cretin, mă gândesc. Ai putea la fel de bine să scrii pe plic DESCHIDE-MĂ! Dacă ar fi după mine, mi-aş ascunde toate secretele pe spatele exemplarelor de *Readers Digest.*

Patrick fluieră în bucătărie, iar copiii se ceartă, acuzându-l pe Sam că a trişat la cărţi. Ei pretind că a folosit regina de pică dintr-un alt pachet de cărţi de joc, ascunzând-o în mânecă.

Ar fi atât de uşor să arunc o privire spre conţinutul acestui plic. Practic, simt greutatea micului diavol roşu pe umărul meu stâng, îndemnându-mă. *Haide, Jean. Aruncă o privire! Nimeni nu trebuie să afle vreodată.*

Aşa că asta intenţionez să fac.

Conţinutul plicului nu mă surprinde. În calitate de consilier ştiinţific al preşedintelui, cu siguranţă Patrick este la curent cu proiectul Wernicke. Ceea ce nu înţeleg este de ce pe prima pagină din plicul top secret al soţului meu se face referire la trei echipe distincte: Auriu, Roşu şi Alb. Lorenzo, Lin şi cu mine suntem în Echipa Albă. Alte nume, toate necunoscute mie, sunt

listate sub Auriu şi Roşu. Câteva dintre ele au ataşate ranguri militare.

— Mami! Vocea Soniei în cadrul uşii mă face să tresar. Am câştigat la Old Maid!

Acum are sens sechestrarea reginei de pică de către Sam. Pun repede notiţele despre proiect înapoi în plic, sperând că am lăsat totul la fel cum era pe biroul lui Patrick, care pare mereu organizat la linie.

— Bravo, fetiţa mea! Ce-ar fi să mergem să vedem ce face tati în bucătărie?

— Te iubesc, mami! Te iubesc atât de mult!

Opt cuvinte sunt suficiente pentru a-mi face inima să stea în loc.

Treizeci şi trei

Ceva interesant? mă întreabă Patrick când mă întorc în bucătărie.

Am fost mereu jalnică în privinţa păstrării secretelor. Chiar şi o nuanţă de minciună îmi face buzele să mi se strâmbe, apoi ochii îmi intră şi ei în joc. Am încercat o singură dată să organizez o petrecere-surpriză pentru Patrick – cred că atunci când a împlinit treizeci de ani colaborând cu secretara lui de atunci şi cu vreo doi tipi de la serviciu. Când a venit ziua aceea, în sfârşit, el a părut atât de uimit, de parcă o bombă tocmai ar fi căzut

din cer.

Succes! m-am gândit. Asta până în dimineaţa următoare, când Evan King s-a dat de gol, spunându-mi cât de bine s-a prefăcut soţul meu.

— Am văzut-o în ochii tăi, iubito, mi-a spus Patrick apoi. E bine că nu eşti tu cea cu certificare de securitate.

Deci, gata cu petrecerile-surpriză.

Patrick ridică privirea de la aragaz.

— Veşti bune?

— Poftim?

— Veşti bune de la părinţii tăi?

Simt greutatea terorii alunecând de pe mine şi topindu-se într-o băltoacă pe gresia din bucătărie.

— Ăăă... aşa cred. Papa a vândut magazinul unui lanţ. Deci cred că asta e o veste bună.

— A sosit timpul ca bătrânul să se pensioneze, zice Patrick. Uite! Gustă şi spune-mi ce mai trebuie.

Scoate cu lingura câteva legume, pe care le sotează.

— Perfect, spun eu, deşi gustul nu mi se pare bun.

Acum nimic nu-mi mai miroase bine. Vinul roşu pe care Patrick îl toarnă miroase a ulei rânced, carnea, care cred că este de pui, dar care ar putea la fel de bine să fie ficat de capră, umple bucătăria şi sufrageria cu un miros groaznic. Ar trebui să îmi fie foarte foame, dar nu-mi este.

— Steven nu s-a întors încă? Oh... Vorbind de lup...

Fiul meu intră, trântind uşa din spate în urma lui. Sonia se luminează la faţă, la fel şi gemenii. Patrick şi cu mine suntem pe punctul să spunem un „Bună”, însă Steven trece pe lângă noi şi pe lângă frigider şi iese pe hol, luând-o spre camera lui. E roşu la faţă, un roşu marmorat care se întinde pe obraji şi pe gât. Cumva, arată de treizeci şi ceva de ani, şi nu de şaptesprezece, purtând greutatea întregii lumi pe umeri.

Şi iată cum un adolescent ursuz scoate la suprafaţă cea mai urâtă parte din meseria de părinte.

— Mă duc eu la el, spun.

Am nevoie să evadez din zona mirosurilor de mâncare înainte ca nervii olfactivi să mi se revolte.

— Spune-i Soniei să îţi povestească despre jocul ei de cărţi.

Muzica lui Steven îmi vibrează în oase când merg pe hol şi mă apropii de uşa dormitorului lui. Bat la uşă o dată, dar nu primesc niciun răspuns. La a doua bătaie, Steven mormăie un „Intră” plictisit.

— Eşti bine, puştiule? îl întreb, băgând capul pe uşă. Ceea ce ascultă el devine un zgomot de fond anost.

— Da, spune Steven.

— A fost bine la şcoală?

— Da.

— Ce mai face Julia?

— Bine.

— Vii la cină? E aproape gata.

— În curând.

Când mă întorc să plec, el rupe lanţul monosilabelor.

— Mamă? Dacă o persoană pe care o cunoşti – şi poate chiar o iubeşti – ar face o chestie de rahat, ai da-o în gât?

Simt nevoia să mă gândesc puţin la asta.

Odată, aş fi spus da. Dacă vezi pe cineva care depăşeşte limita de viteză într-o zonă cu şcoală, scoate-i plăcuţa de înmatriculare. Când vezi un părinte care îşi loveşte copilul în Walmart, sună poliţia. Dacă eşti martorul unui jaf în vecini, raportează-l.

Pentru fiecare acţiune există o reacţie opusă, egală. Doar că nu mai este aşa, nu acum. Reacţiile pot fi opuse, dar în mod sigur nu sunt egale. Ştiam despre Annie Wilson şi despre bărbatul care venea la ea cu camioneta lui albastră, deşi el nici măcar nu se obosea să folosească uşa din spate. Ştiu că Lin Kwan, care acum trăieşte cu fratele ei, este genul de femeie care preferă alte femei. Mai ştiu şi că, dacă – în cuvintele lui Steven – aş fi dat-o în gât pe Annie, m-aş fi privit cu greu în oglindă în fiecare dimineaţă. Ideea de a face pe informatorul în privinţa lui Lin este o anatemă, orice ar avea de spus reverendul Carl şi restul Purilor în privinţa asta.

— Depinde. De ce? întreb.

— Fără motiv, spune Steven ridicându-se din pat. Cred că o să fac un duş.

Când trece pe lângă mine, lăsându-mă cu murmurul muzicii electronice – o melodie din vremurile de dinainte, ale cărei versuri probabil nu se potrivesc cu *Fundamentele Filosofiei Creştine Moderne,* sau cu Bărbăţia Pură, sau cu perspectiva asupra lumii a lui Carl Corbin –, simt cum mă cuprinde din nou căldura. Problema mă presează, îmi scoate aerul din plămâni, lăsându-mă fără suflu.

Nu se poate ca Steven să ştie despre Lorenzo, îmi spun. N-are cum. Am fost precauţi ultima oară, când ne-am întâlnit accidental în Piaţa de Est; am condus cu atenţie spre baraca noastră din Maryland şi am stat ghemuită tot drumul pe bancheta din spate. Era martie, iar Steven ar fi trebuit să fie la şcoală.

Oboseala şi grija mă lovesc ca un sac de cărămizi, câte unul din fiecare parte, aşa că mă îndrept spre hol ca să mă alătur lui Patrick în bucătărie.

El încă fluieră.

Treizeci şi patru

Mă trezesc sirenele. Par nişte animale care urlă în liniştea nopţii, auzindu-se din ce în ce mai tare, până când simt că sunt la fereastra dormitorului meu.

Lumini roşii şi albastre licăresc printre jaluzele şi ştiu că nu visez.

— Ce dracu'? spune Patrick, răsucindu-şi şi trăgându-şi o pernă peste cap.

Nu stă prea mult în peştera lui, căci realitatea pătrunde şi acolo; în câteva secunde se trezeşte.

Nu mă pot gândi decât la conversaţia pe care am avut-o cu Lin de dimineaţă în biroul nostru. Încă ai o simpatie pentru colegul nostru italian?... De cât timp durează asta?... *Ai grijă, draga mea... Ai mai multe de pierdut pe lângă voce.*

Şi apoi mai e Steven, cu întrebarea lui criptică ce îmi sună în urechi şi acum.

— O, Doamne, spun, apoi mă duc la fereastră.

Văd două maşini şi un vehicul mai mare, pătrăţos, ca o ambulanţă, deşi nu e alb. O a treia maşină opreşte în spatele dubei, blocându-ne aleea.

Blocând orice maşină care ar putea să între. Sau să iasă.

Următoarele cuvinte pe care le spun, un pic mai mult decât o şoaptă răguşită, zgârie aerul. Nimic din mine nu mai funcţionează, nici genunchii, care par de jeleu, nici vocea, nici stomacul. Valuri de greaţă mă cuprind în timp ce privesc culorile electrice aliniate pe strada din faţa casei noastre.

Mă aştept să sune soneria, un eveniment pe care

obişnuiam să îl aşteptăm cu bucurie. Soneriile însemnau musafiri în vacanţă, pachete abia sosite, perechi prietenoase de tineri bărbaţi din Utah, care, în ciuda rezistenţei mele faţă de orice fel de convertire, păreau cumva mereu plăcuţi şi bine îngrijiţi. Soneriile însemnau copii care veneau cântând *ne daţi ori nu ne daţi,* îmbrăcaţi în fantome, goblini şi prinţese sau ca eroii din filmele de acţiune ale lunii.

— Mă duc eu, spune Patrick.

Aştept sunetul clopoţelului şi mă gândesc la Poe, la cicatricea lui, la faţa sa de fost ofiţer la Forţe Speciale, dar şi la tăcerea lui ciudată. Pentru mine nu vor exista clopoţei argintii sau aurii în seara asta, ci unii din fier.

Of, la dracu'.

Acum îi văd intrând, în uniforme şi înarmaţi cu dispozitive negre, mergând pe terasa de lemn lustruit a casei mele, lăsând urme şi zgârieturi. Îi văd pe Thomas, pe reverendul Carl şi pe alţi bărbaţi, unul ţinând o cutiuţă cu un contor setat la zero, care se va prinde de încheietura mea ca o cătuşă de fier. Văd camerele de televiziune şi reporterii de ştiri, toţi pregătiţi cu bliţul şi străduindu-se să prindă imaginea fostei doctoriţe Jean McClellan, condamnată acum la o viaţă de tăcere şi de muncă în câmpurile din Iowa, în pescăriile din Maine sau în fabricile de textile din Alabama. Ulterior unei umiliri publice, desigur.

Steven, mă gândesc. *Ce ai făcut*?

Nu îl vor căuta pe Lorenzo. Ştiu asta. Greşelile bărbaţilor au fost mereu tolerate.

Sonia vine alergând în camera mea, cu ochii strălucind. Paşii băieţilor se aud în direcţia opusă, îndreptându-se spre partea principală a casei, unde s-a dus Patrick.

— E în regulă, fetiţa mea, spun, luând-o pe Sonia în braţe. E în regulă.

Dar nu e în regulă. Nimic nu e în regulă în timp ce stau aici cu spatele lipit de tăblia patului, legănându-mi fiica şi aşteptând sunetul apocaliptic al soneriei de la uşă.

Treizeci şi cinci

Trec cinci minute oribile până ca paşii lui Patrick să se audă alergând din nou pe hol.

— E de rău, spune el. Orice ar fi, e de rău.

Pe chipul lui se citeşte grija, nenumărate linii pe o suprafaţă palidă de pergament.

Dar nu se aude soneria.

Mă ridic, o iau pe Sonia în braţe şi îl urmez pe Patrick în bucătărie. Parada de vehicule este încă pe stradă, iar sirenele încă urlă. Luminile maşinilor împroaşcă noaptea cu albastru şi cu roşu.

Şase bărbaţi stau de pază pe veranda din faţa casei familiei King, iar alţi doi se află la uşa din spate.

Nu sunt eu, mă gândesc. *Nu sunt eu. Nu sunt eu. Nu sunt eu.*

Strigătul unei femei se aude apoi până în bucătăria noastră şi risc să mă uit pe fereastră.

Leo dă să aprindă lumina.

— Nu. Las-o stinsă. Să fie întuneric, spun eu.

Oare ce a făcut Olivia King?

Dacă o persoană pe care o cunoşti – şi poate chiar o iubeşti – ar face o chestie de rahat, ai da-o în gât?

Şi apoi îmi dau seama că aceşti bărbaţi nu au venit pentru Olivia, ci pentru Julia.

Plec de la fereastră. Patrick este lângă mine, având încă o paloare sumbră. Pe Sonia am aşezat-o pe unul dintre scaunele de la insula din mijlocul bucătăriei. Sam şi Leo se uită la scena de vizavi cu ochii rotunzi şi mari cât farfuriile.

Numai Steven nu este aici.

Afară, ţipetele s-au înrăutăţit. Olivia – cred că Olivia este cea cu baticul roz, cu bibliile roz şi cupa goală de măsurat în mână – a dezlănţuit un adevărat iad.

— N-o puteţi lua! Evan! Fă ceva! La dracu', fă ceva în loc să stai dracului acolo cu mâinile în buzunare şi să te uiţi. Omoară-i! împuşcă-i pe nenorociţii dracului! Spune-le că nu a fost vina ei! N-a fost...

Tirada ei este întreruptă de un urlet de durere, dar numai pentru un moment, o fracţiune de secundă. Apoi o ia de la capăt, pe jumătate ţipând, pe jumătate implorând, în timp ce doi bărbaţi o scot pe Julia King din casă. Evan stă în tăcere cu mâinile în buzunare, iar lumina de pe verandă îi proiectează o strălucire aurie pe chip.

Înainte ca Patrick să mă poată opri, ies pe uşa din spate a casei, ignorând ploaia de mai care a început să cadă. Pleoscăi cu picioarele goale pe aleea noastră şi ajung în curtea familiei King.

— Opriţi! Scoateţi-i contorul! urlu eu.

Toate capetele se întorc spre mine, cu excepţia Oliviei. Ea o ţine pe-a ei, acum implorând şi plângând.

— Vă rog, nu o luaţi! Vă rog! Luaţi-mă pe mine în locul ei. Vă rog!

Fiecare cuvânt este întrerupt de un şoc electric şi un urlet.

— Scoteţi-i nenorocitul de contor! ţip eu din nou.

— Mergeţi înăuntru, doamnă, spune cineva.

Recunosc vocea lui Thomas cel în costum negru, cu un suflet chiar şi mai negru. Apoi el îi ordonă unuia dintre ceilalţi:

— Duceţi-o în camion.

Se referă la Julia, care nu a spus niciun cuvânt. Nu încă. Se întoarce în lumina slabă a luminii de pe

verandă şi îi văd chipul, complet inexpresiv. Este în stare de şoc. În jurul încheieturii stângi poartă o cătuşă metalică. Julia urmează să i se alăture femeilor de la supermarket şi lui Jackie, şi Dumnezeu ştie câtor altora în versiunea lor bolnavă de încarcerare. Zero *cuvinte pe zi, fetiţelor. Să vedem cât durează până când vă daţi pe brazdă.*

Nu mi-a plăcut niciodată prea mult de Olivia, dar picioarele mă poartă mai departe în curtea ei, peste trupul ei în convulsii, în cămaşa de noapte din satin de culoarea piersicii, care acum e lipită de ea ca o folie, la fel ca a mea.

Trebuie să fie din cauza transpiraţiei, pentru că veranda familiei King este acoperită, iar ploaia nu bate tare. Thomas face semn spre unul dintre ceilalţi bărbaţi, iar acesta se îndreaptă spre mine, cu mâna pregătită ca o stea-de-mare lângă arma de la curea.

— Mergeţi acasă, doamnă. N-aveţi ce vedea aici.

— Dar eu...

Mâna cu degete răsfirate a omului se apropie şi mai mult de curea.

Sunt martora celui mai oribil eveniment din viaţa mea când Julia King este condusă de pe verandă, de lângă mama ei, spre duba întunecată. Bărbatul care o escortează – care, de fapt, îi susţine corpul căzut într-o poziţie oarecum dreaptă – îi citeşte drepturile.

Doar că nu sunt drepturi. Nu este nimic care să rimeze măcar cu „aveţi dreptul să...”, ci doar repetiţia monotonă a unor propoziţii care încep cu „te vei”.

În timp ce mă întorc pe aleea noastră, spre uşa din spate, în picior îmi intră o piatră măruntă. Sunt atât de multe pietricele, încât tot ce vreau e să le iau în pumni şi să mi le înfig în ochi, ca să nu mai văd nimic din tot ce se întâmplă acum.

De exemplu, Patrick, care stă în bucătărie şi nu face nimic. Steven, care apare din camera lui exact când eu ajung pe preşul de la intrare, picurând apă peste tot, şi care acum priveşte cu ochi lipsiţi de orice expresie – ochi de păpuşă – spre duba neagră – care nu este o ambulanţă – ce o va duce pe Julia King la noua ei casă permanentă.

Sam şi Leo îmi aduc prosoape. După ce le iau, îi trimit pe gemeni şi pe Sonia la culcare, apoi mă duc în atac.

— Ce dracului ai făcut, Steven?

El se eschivează când îmi aude vocea – nu mai este adolescentul înfumurat de ieri, de la cină.

— Nimic.

— Ce ai făcut?

— Las-o baltă, mamă!

Sigur că da. Îl apuc pe fiul meu de şaptesprezece ani de gulerul de la cămaşă şi simt că aş putea să strâng

ţesătura din jurul gâtului său până când se face roşu şi începe să transpire. Dar nu fac asta. Nu aşa vreau să fiu. Nu asta este imaginea pe care vreau să o văd în oglindă mâine-dimineaţă. Îmi cobor vocea.

— Ce ai făcut, puştiule?

Steven pare să se micşoreze, ascunzându-se într-un colţ al bucătăriei, lângă frigider şi raftul pe care stăteau cărţile mele cu reţete cu un milion de ani în urmă. Ochii mei alunecă spre Patrick. *Am nevoie de tine acum,* încerc să îi spun.

— Eu n-am... făcut... se bâlbâie Steven. N-a fost vina mea!

Făcut. Ce înseamnă asta? O veche melodie a lui Eartha Kitt îmi trece prin minte: *Let's do it*[3].

— Of, Steven, spun eu.

Şi tot *făcutul* iese la iveală.

— Ea a spus că ar vrea să încercăm ceva. Şi... Steven se uită spre Patrick cerând ajutor. Negăsind nimic în afară de un clătinat din cap tăcut, continuă: Nu trebuia să facem asta.

Facem.

Îmi fac o promisiune în gând să nu mai folosesc niciodată cuvântul ăsta.

Afară, în lumina verandei familiei King, Evan strigă

---

[3] Hai s-o facem! (n. red.).

ceva ce nu pot să înţeleg, în timp ce Olivia se prăbuşeşte lângă zidul de cărămidă.

— N-o să-şi revină niciodată după asta, spun eu, fără să mă adresez cuiva anume. Apoi mă întorc spre Patrick: Poţi să faci ceva? Poţi să vorbeşti cu Myers sau Carl Corbin?

Cuvintele lui Patrick sună plat.

— Ce le-aş putea spune?

— Iisuse... Nu ştiu. Eşti deştept. Ce-ar fi să le spui că a fost vina lui Steven? Că el a început totul, că Julia nu a fost de acord, dar el a continuat oricum. Că erau confuzi. Sau că nu s-a întâmplat nimic, de fapt. Acelaşi întâmplat din nou.

— Că, de fapt, nu au făcut sex. Poţi să faci asta?

— Asta ar fi o minciună, spune Steven înainte ca Patrick să poată răspunde.

— Nu-mi pasă, zic. Îţi dai seama ce se va întâmpla cu Julia? Poţi să faci asta?

Ea îmi apare în minte ca într-un vechi film de familie, mergând pe patine sau pe bicicletă pe stradă, îmbrăcată într-un top şi ascultând muzică, vorbind peste gard în timp ce eu tund trandafirii doamnei Ray şi ţinându-l pe Steven de mână. Acum o văd la televizor îmbrăcată într-o bluză cenuşie, tresărind în faţa bliţurilor celor o sută de camere, stând în tăcere în timp ce reverendul Carl citeşte din manifestul său pur. Peste câţiva ani,

Julia va fi obosită şi cocoşată, smulgând buruieni sau curăţând peşte.

Şi nimeni din camera asta nu poate să facă nimic.

După cum am spus: greşelile bărbaţilor.

Treizeci şi şase

Vinerea, potrivit contractului pe care l-am încheiat, este ziua mea liberă, dar prin vene îmi curge prea multă adrenalină ca să pot să dorm, aşa că mă ridic, lăsându-l pe Patrick să sforăie, şi mă duc în bucătărie. Acolo gândesc cel mai bine.

Vreau să lupt şi nu ştiu cum.

Dacă Jackie ar fi aici, ar avea câteva cuvinte pentru mine. Cel mai mult mă gândesc la unul dintre ultimele ei discursuri, din acea după-amiază de aprilie târzie; eram în apartamentul nostru din Georgetown, cu covoare şi veselă de la IKEA şi poate şi câteva oale şi tigăi de la vreo vânzare din curţi.

— Poţi să începi cu ceva mărunt, Jeanie, mi-a spus ea. Participă la câteva marşuri, distribuie pliante, vorbeşte cu unii oameni despre probleme. Nu trebuie să schimbi toată lumea de una singură, să ştii.

Şi au urmat apoi expresiile *obişnuite: grassroots, pas cu pas, lucrurile mici contează, speranţa schimbă, da, putem!* Toate acele cuvinte la care Patrick se strâmba, iar eu o

făceam odată cu el.

La şase, Steven se târăşte în bucătărie şi îşi toarnă un pahar cu lapte, pe care îl ia în camera lui.

Bun. Abia pot să mă uit la el.

Îmi pregătesc nişte pâine prăjită şi un ceai. Creierul îmi cere cafea, însă restul organismului meu s-a opus de îndată ce am deschis punga de boabe şi le-am pus în râşniţă. Până şi pâinea prăjită miroase ciudat, de parcă tot conţinutul cămării mele ar fi putrezit peste noapte. Totul are un gust de peşte vechi.

Apoi Sonia se trezeşte şi are nenumărate întrebări despre noaptea trecută.

— Ce s-a întâmplat acasă la familia King? O să mă duc azi la doamna King să mă joc? Julia e bolnavă?

Cuvintele ei sunt precum muzica, însă versurile sunt toate greşite.

— Totul e în regulă, puiul meu, mint. Dar cred că doamna King are nevoie de o pauză azi.

Ceea ce înseamnă, desigur, că va trebui să găsesc o altă bonă pentru Sonia în timp ce eu sunt la serviciu.

Elimin pe rând toţi vecinii. Prea bătrân, prea religios, prea ciudat, prea nepăsător. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Sonia să cadă dintr-un leagăn – sau chiar mai rău, mă gândesc – sau să vină acasă recitând pasaje din manifestul purilor. Mă frec la ochi de somn şi îmi storc creierii ca să găsesc o soluţie.

Soluţia îmi apare dintr-odată: cele trei clipiri ale poştaşului. Şi el are trei fete.

În timp ce Sonia ronţăie cerealele de la micul dejun, îmi aranjez programul zilei. Fac o programare la medic, aştept poştaşul, mă duc să văd ce face Olivia de îndată ce Evan pleacă la serviciu, mă duc la birou şi îi spun lui Lin ce am găsit ieri în biroul lui Patrick. Ce nu plănuiesc să fac este să mă uit la înjosirea publică a Juliei King.

Programul va fi difuzat în timpul zilei, dar şi diseară, continuând probabil toată luna, până când va apărea o nouă victimă care să fie scoasă în faţa presei. Mereu fac aşa; de obicei includ incidentul într-o emisiune despre care ştiu că oamenii o vor urmări. Este sinistru. Nimeni nu este forţat de fapt să se uite, dar alternativa este să stai cu televizorul închis. Şi, chiar şi atunci, reluările apar când te aştepţi mai puţin – când se difuzează emisiunile de gătit, *This Old House* sau vreun documentar despre zebre. Steven vine din nou în bucătărie.

— Nu mă simt prea bine. Cred că nu mă duc la şcoală azi.

Normal că vrea asta. Julia King va fi starul zilei la PBS.

— Steven, nu eşti bolnav, îi spun. Aşa că trezeşte-ţi fraţii şi îmbracă-te. Mă uit la ceas. Autobuzul vine

într-o oră.

— Dar, mamă...

— Nici să nu te gândeşti, puştiule.

Trebuie să vadă emisiunea; ar trebui să fie legat de un scaun cu pleoapele deschise cu forţa, ca ticălosul ăla din filmul lui Anthony Burgess. Poate, ca să fie siguri de efect, vor folosi şi câteva cadre cu viitoarea viaţă a Juliei pe câmpuri sau la pescării.

Telefonul sună în timp ce clătesc vasele.

— Răspunde, te rog. Apoi trezeşte-i pe Sam şi pe Leo. Mă întorc spre Sonia. Ce-ai zice să te duci să vezi ce face tati? Poţi să-i duci asta dacă ai grijă.

Îi dau o cană de cafea umplută pe jumătate, strâmbându-mă puţin din cauza mirosului. Nu m-am mai gândit până acum cât de mult miroase cafeaua a rahat.

— Bine! spune Sonia; apoi pleacă, ţinând cana cu ambele mâini şi mergând într-un ritm de melc.

Cu puţin noroc, Patrick va primi cafeaua cândva săptămâna viitoare.

— E pentru tine, spune Steven. Este Babbo.

Mă omoară acest nume de alint pe care i l-a dat bunicului său, această reminiscenţă copilărească dintr-o vreme când Steven era de vârsta Soniei, alergând de colo colo în pantalonii lui de catifea roşie şi tricoul galben ca soarele, având cuvintele SUPER KID!

scrise pe piept. Am o amintire limpede acum cu noi în bucătărie, înainte de renovare, când toate electrocasnicele erau verzi precum un avocado, iar bufetele erau acoperite de plastic laminat alb, cu pete aurii. Eu făceam negrese, iar Steven, în loc să ceară lingura pentru a o linge, a tras spre el castronul gol de aluat şi şi-a folosit mâna mică drept lingură.

De ce trebuie să crească atât de repede copiii?

Iau receptorul. Este tatăl meu.

— Bună, papa. Cum de mă suni pe telefon în loc de Facetime?

Orice răspuns ar avea la asta, nu reuşesc să îl aud. Tatăl meu plânge amarnic, iar în fundal se aude zgomotul specific unui spital italian.

— Papa. Ce s-a întâmplat?

O nouă voce o înlocuieşte pe a lui.

— *Professoressa* McClellan? mă întreabă o femeie. Pronunţă numele de familie neitalian al lui Patrick ca un fel *macalella*, evitând silabele şi accentele şi transformându-l în ceva familiar ei.

— Da. Ceaiul şi pâinea prăjită încep să se agite greţos în stomacul meu. Ce s-a întâmplat?

Întâmplat, din nou. Totul a devenit un întâmplat prevestitor de rău.

— Mama dumneavoastră, spune medicul după ce se prezintă.

Engleza ei este bună, suficient de bună încât să nu trebuiască să mă îngrijorez din pricina vreunui jargon medical într-o limbă pe care nu am mai folosit-o de mai mult de un an.

— Mama dumneavoastră a avut un anevrism. S-a spart azi-dimineaţă, devreme.

Ceaiul şi pâinea prăjită urcă şi mai sus.

— Locul? reuşesc să întreb.

— În creier, spune medicul.

— Da. Ştiu asta. Vreau să spun, unde anume în creier? Am pregătire în neurologie.

— În secţiunea posterioară a girusului temporal superior.

— Stânga sau dreapta? întreb din nou, ştiind deja răspunsul.

La telefon se aud câteva hârtii foşnind.

— Emisfera stângă.

Mă aplec spre bufet, cu fruntea apăsată de granitul rece.

— Zona Wernicke, şoptesc.

— Da, în apropiere de zona Wernicke.

O altă tiradă în italiană se aude în telefon, înecând cuvintele medicului.

— Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. Dar trebuie să mă ocup de un alt pacient. Dacă sunaţi peste câteva ore, poate vom şti mai multe despre situaţia mamei

dumneavoastră.

Mi-l dă din nou la telefon pe tatăl meu.

— E conştientă? îl întreb.

— Nu.

Când închidem telefonul, aud din nou cuvintele lui Jackie: *Pas cu pas, Jeanie. Începe cu ceva mic.* Nu ştiu cu ce să încep, mare sau mic, dar ştiu că orice voi face în continuare trebuie să fie uriaş.

Mi-aş dori ca Jackie să fie aici.

Treizeci şi şapte

Când opreşte camionul poştaşului, toată lumea din casă este plecată, mai puţin Sonia. El ocoleşte băltoacele în drum spre cutia noastră poştală, căutând prin teancul de plicuri din geanta lui.

— Bună dimineaţa, doctore McClellan, spune el.

— Bună dimineaţa, îi răspund.

— Ooo, nu vă irosiţi cuvintele cu cei ca mine, doamnă. Înţeleg.

Ridic încheieturile mâinilor.

— Răgaz temporar, prin bunăvoinţa fratelui preşedintelui.

— Nu vă înţeleg.

— M-am întors la serviciu. Şi voi avea nevoie de subiecţi pentru studii clinice.

El se gândeşte la asta preţ de câteva clipe.

— Ei, bine, asta e o veste bună. Pot să îi spun lui Sharon?

E soţia mea.

— Sigur că da.

— Va fi atât de fericită! Mama a tratat-o mereu pe Sharon ca parte din familie. Chipul lui se întunecă. Ştiu că va trebui să poarte unul dintre acele contoare, dar chiar şi aşa... O sută de cuvinte pe zi înseamnă mai mult decât deloc, nu?

— Bănuiesc că da, spun eu, gândindu-mă dacă să fiu de acord. Încerc să citesc adresele expeditorilor de pe plicurile din mâna lui, dar le ţine prea aproape. Crezi că soţia ta ar vrea o slujbă de dădacă? Am o fetiţă şi oamenii care o supravegheau... ei, bine, nu mai sunt disponibili.

— Cred că putem să găsim o soluţie. Saltă clapa de metal şi se uită în cutia încuiată. Ah... Plicuri de expediat azi. O secundă.

De pe inelul de chei de la curea ia o cheie argintie care pare nouă, cu dinţii într-un model pe care nu l-am mai văzut până acum, cu excepţia celei de la setul de chei pe care îl poartă Patrick. Cutia se deschide, iar el scoate un singur plic, acoperind grijuliu cu palma zona unde ar trebui să fie adresa. Apoi încuie din nou şi, aproape ca un gând ulterior, lasă scrisorile din mână să

intre prin gura de metal.

— Sunteţi pură, doamnă doctor McClellan? întreabă el, clipind de trei ori înainte să-şi ridice ochii spre camera fixată pe uşa noastră de la intrare.

Un memento.

Clatin din cap. Nu este chiar o clătinare, ci o mişcare scurtă de la stânga la dreapta. Înceată, dar clară, suficient cât să transmită mesajul.

— Hm, spune el. Ei, bine, staţi să o sun pe soţia mea să văd ce putem să facem în privinţa fetei dumitale. Cum o cheamă?

— Sonia.

— Ce nume drăguţ. Rosteşte câteva cuvinte în ceasul lui, care ticăie de îndată ce termină. Sharon, dragă, sunt cu acea doamnă doctor aici, în AU Park, şi îmi spune că are nevoie de puţin ajutor cu fetiţa ei. Ce-ar fi să o trimit la noi acasă peste ceva vreme? Alt ticăit şi termină apelul. Hehe... Clipeşte o dată pentru da, de două ori pentru nu, mai ţii minte?

Habar nu am despre ce vorbeşte.

— În regulă. Aş face bine să mă întorc la traseul meu. Când o vedeţi pe Sharon, spuneţi-i că azi voi veni acasă puţin mai târziu. Trebuie să fac o tură în plus, să fac ceva mai mult zgomot, să păstrez focul casnic arzând şi toate prostiile astea... Ştiţi la ce mă refer?

— Sigur, spun eu, deşi încep să cred că eu şi Domnul

Poştaş vorbim în limbi cu totul incompatibile. O să vă las numărul meu ca să putem stabili programarea doamnei Ray.

El mâzgăleşte ceva pe o bucată lucioasă de pliant publicitar.

— Detest chestiile astea. Toată lumea detestă Valpakurile. Nu le putem opri, totuşi. Oricum, iată adresa. Sharon vă va aştepta.

Iau din mâna lui hârtia împăturită.

— Mulţumesc. Vom lua legătura în curând.

Şi pleacă pe aleea de pietriş, ocolind băltoacele şi fluierând singur. Este un fluierat curios, nu chiar un cântec, dar melodios şi având ceva familiar.

Când ajung în casă, Sonia încă se uită la desene animate.

— Nu, iubita mea. Hai să oprim asta o vreme!

— Nu! chiţăie ea.

Şi iat-o pe Julia King pe ecran, în timp ce mă străduiesc să găsesc telecomanda. Este îmbrăcată într-o cămaşă lungă până la glezne, anostă, cenuşie, cu mâneci lungi, în ciuda căldurii, şi are părul tăiat, ceea ce nu îmi amintesc să fi păţit şi Annie din cauza domnului Camionetă Albastră. Dar poate că au schimbat câte ceva, introducând un nou tip de umilire în ritualul lor. Reverendul Carl stă lângă ea, sobru şi trist, apoi începe să recite pasaje relevante din

manifestul purilor.

— Nu căuta în sinele tău propriu, ci în altele, întrucât Hristos a fost obedient în moarte, chiar şi în moartea pe cruce, pe care şi-a asumat-o ca un simplu servitor. Dacă suferi de dragul dreptăţii, fericit să fii. Pentru că, dacă asta este voinţa Domnului, este mai bine să suferi. Căci această nenorocire, care durează doar o clipă, este cheia ta către lumina şi slava eternă, în împărăţia raiului.

Blablablablabla.

Sonia se ridică, mai atentă acum decât atunci când se difuzau desenele animate.

— Julia? spune ea.

O mint.

— Nu. Este doar o fată care seamănă cu ea.

Apoi opresc televizorul când reverendul Carl începe să declame din nou.

— Haide, să ne pregătim! Vom cunoaşte azi nişte prieteni noi.

Fac apoi trei lucruri. Mai întâi, o determin pe Sonia să se spele pe dinţi mai mult de cinci secunde. Apoi fug în baia mea şi vărs în toaletă pâinea prăjită şi ceaiul. După aceea despăturesc pliantul publicitar pe care mi l-a dat poştaşul şi citesc.

Este o adresă. Şi o notă: *Să nu fii prea surprinsă.*

Treizeci şi opt

Casa lui Sharon Ray este mai mult un hambar decât o casă în adevăratul sens al cuvântului, o structură uzată de lemn care arată ca şi când cineva ar fi bătut-o cu un băţ uriaş.

Mă iau după urmele gemene de pământ de pe drum, trec pe lângă o mică grădină de legume şi opresc motorul în spatele unui jeep cu plăcuţe personalizate. Pe plăcuţele de Virginia scrie IMPUR.

Sonia se desprinde din scaunul din maşină şi o zbugheşte afară după două capre.

— Hei, fetiţă! Stai puţin, o strig.

În cele patruzeci şi cinci de minute pe care le-am făcut până aici cu maşina, i-am explicat că fetiţele cu care urmează să îşi petreacă ziua s-ar putea să nu vorbească prea mult.

— La fel ca la şcoală, i-am spus eu. Ţine minte asta. Totuşi, fetiţele familiei Ray ar trebui să fie la şcoală vinerea.

Se deschide apoi o uşă cu plasă şi Sharon iese pe verandă, care nu pare perfect paralelă cu solul. Este îmbrăcată într-o salopetă, cu o cămaşă de bumbac în carouri.

Are pe cap o bentiţă albastră cu nodul în sus, care îi ţine părul, dar nu îl acoperă. Muşchii de pe antebraţe

sunt bine conturaţi, iar mânecile cămăşii îi sunt ridicate. Ţine într-o mână o cheie, iar în cealaltă, o găleată de plastic cu gips-carton.

Sharon Ray ar putea foarte bine să fie o Rosie the Riveter modernă, dacă Rosie ar avea patruzeci şi ceva de ani, ar fi neagră şi ar purta un contor de cuvinte argintiu pe încheietura mâinii.

Ne zâmbeşte de pe verandă, apoi lasă jos găleata şi cheia şi înaintează spre mine şi Sonia. Înclină capul uşor spre dreapta, indicând o clădire ce pare să fie într-o stare mai bună decât casa familiei. În timp ce înaintăm în tăcere spre hambar, Sonia priveşte cu ochii mari caprele, găinile şi cele trei alpacale ce se plimbă libere pe proprietate.

— Ce e asta? întreabă Sonia, arătând spre una dintre bestiile blănoase.

— Şşt, intervin eu.

Sharon zâmbeşte din nou, dar nu spune nimic până nu ajungem în hambar. Dă la o parte o bârnă de lemn groasă cât o coapsă de bărbat şi deschide uşa. Mirosurile de fân dulce şi de bălegar mă lovesc ca o palmă peste faţă.

— Nimic nu se compară cu puţin rahat de cal care să te trezească, nu-i aşa? spune Sharon. Scuze! Vreau să zic bălegar. Uneori, mă ia valul.

— E în ordine. Nu sunt genul care să vorbească pe

ocolite în preajma copiilor mei.

— Deci tu eşti Sonia? Se apleacă şi ia mâna stângă a fiicei mele, trecându-şi degetul peste încheietură, unde ar trebui să fie contorul. Eu sunt doamna Sharon şi cred că o să ne împrietenim foarte repede. Îţi plac caii?

Sonia încuviinţează.

— Foloseşte-ţi cuvintele, draga mea. Le ai, nu?

— I-am spus că... încep eu.

— Probabil că te întrebi de ce vorbesc atât de mult. Sharon îşi desface banda argintie de la mâna stângă şi o dă jos. Falsă. Del mi-a făcut-o anul trecut, de îndată ce şi-a dat seama cum să o scoată pe cea adevărată. A făcut încă trei pentru fetiţele noastre. Se întoarce apoi spre Sonia, de parcă nimic din ce tocmai spusese nu putea fi mai interesant decât animalele. Deci, cel de acolo, din spate, este Cato. Lângă el este Mencken. Iar iapa aceea murgă cu un cap mai mare, de pe margine, este Aristotel. Vrei să te duci să îi saluţi în timp ce eu stau de vorbă cu mama ta?

Soniei nu trebuie să i se spună de două ori şi fuge spre staulul lui Aristotel.

— Nu muşcă, nu? o întreb, făcând semn spre iapă.

— Nu dacă nu îi spun eu, răspunde Sharon. Păreţi surprinsă, doamnă McClellan.

— Jean. Bănuiesc că da.

— Del este un inginer în haine de poştaş. A instalat

totul aici ca să pară că ne conformăm, frumos şi liniştit. E un om bun Del al meu, chiar dacă este un băiat alb de la oraş. Vino aici, să îţi arăt ceva. Mă conduce dincolo de Cato şi de Mencken – nume ciudate pentru cai, mă gândesc, dar nu la fel de ciudate precum numirea unei iepe după un filosof clasic – şi deschide o uşă din spatele hambarului.

Atelierul lui Del este un laborator ştiinţific în toată puterea cuvântului, deşi e diferit de oricare altul pe care l-am văzut vreodată. Multe dintre aparate arată de parcă ar fi fost concepute din piese de console şi din echipamente de bucătărie. În dreapta mea se află un vechi proiector cu diapozitive care a fost desfăcut în bucăţi, iar în stânga, pe o masă de lucru curată, sunt cinci microprocesoare din anii ’80, cu măruntaiele aranjate ordonat pe rânduri.

— Ce face aici? întreb.

— Meştereşte.

— De ce?

Sharon se holbează la mine.

— De ce crezi? Uită-te bine de tot la mine, Jean, sunt o femeie neagră.

— Am observat. Şi?

— Şi cât timp crezi că va mai trece până când reverendul Carl şi sfintele lui oi pur-albastre se vor gândi că nu doar femeile şi bărbaţii au fost creaţi diferit

în ochii lui Dumnezeu, ci şi negrii şi albii? Crezi că mariajele mixte precum este al meu fac parte din plan? Dacă da, nu eşti aşa deşteaptă cum credeam.

Îmi simt faţa înroşindu-se.

— Nu m-am gândit până acum la asta.

— Sigur că nu te-ai gândit. Uite, nu vreau să fiu rea, dar voi, fetele albe, sunteţi îngrijorate numai de... ei, bine, sunteţi îngrijorate numai de fetele albe ca voi. Eu trebuie să mă gândesc la mult mai mult decât folosirea a o sută de cuvinte pe zi. Le am şi pe fetele mele. Încă le trimitem la şcoala aceea, iar în weekenduri facem ce putem, până când vom găsi o cale să plecăm de aici şi să trecem graniţa. Dar Del şi cu mine ştim că vin vremuri şi mai grele. Cred că, până la finalul anului, vom vedea mai mult decât şcoli separate pentru băieţi şi fete. Şi, la fel ca acum, nu va exista egalitate.

În vocea ei nu se citeşte nicio emoţie, nicio urmă de autocompătimire; sunt doar observaţii reci şi clare, de parcă ar recita o reţetă sau ar comenta vremea. Eu sunt cea care transpiră.

— Asta-i situaţia, continuă Sharon, deschizând un dulap şi scoţând o mână de morcovi graşi pe care îi dă cailor. Îi arată apoi Soniei cum să ţină o mână întinsă, cu palma în sus, pentru ca animalele să poată lua morcovul fără să-i muşte şi mâna. În fine, ce-ai zice să te duci la serviciu, iar eu şi Sonia să ne ocupăm puţin

de grădinărit? Ai idee când va fi gata această poţiune magică a ta? Aş vrea să pot vorbi cu mama mea. Bine, mama lui Del, dar acum este singura pe care o am.

— Şi mie mi-ar plăcea asta.

Îi povestesc despre mama şi anevrismul ei.

— Se pare că tu şi cu mine suntem în aceeaşi belea, Jean, spune Sharon, luând-o pe Sonia de mână. Totuşi, nu îţi invidiez poziţia. Odată ce ai terminat tratamentul, acea mică brăţară se va întoarce la locul ei. Dacă nu, mama ta va continua să se bâlbâie. Şi într-un caz, şi în altul, o singură alegere pentru fiecare client, după cum spunea tatăl meu.

— Aş putea stabili ceva pentru începutul săptămânii viitoare. Ar putea marţi?

— Ar fi foarte bine.

Facem schimb de numere de telefon şi Sharon îmi spune că Del va suna în weekend, dacă este în regulă.

— Între timp, zice ea, să nu vorbeşti cu nimeni despre mica noastră discuţie de aici, da? Del are multe de pierdut, el fiind comis-voiajorul rezistenţei. Nu vreau să păţească ceva. Nici el, nici altcineva.

— Există o rezistenţă?

Cuvântul pare atât de dulce când îl rostesc.

— Draga mea, mereu există o rezistenţă. N-ai fost la facultate?

În timp ce ne îndreptăm spre casă, mi se pare că

femeia de lângă mine seamănă din ce în ce mai mult cu Jackie. Mi-o imaginez cărând postere şi organizând proteste, în timp ce eu stăteam acasă cu nasul într-o carte sau în timp ce Patrick şi cu mine mergeam să luăm cheeseburgeri, dându-mi ochii peste cap de câte ori auzeam despre vreo manifestare din campus. Sharon mă face să mă simt murdară, chiar dacă ea este cea care poartă cizme pline de noroi şi o salopetă ruptă.

— O să vin să o iau la ora şase, dacă nu este prea târziu, îi spun, înainte să o sărut pe Sonia.

— E în regulă. Vom fi aici.

În drum spre programarea de la medic, mă gândesc la Del, poştaşul meu, care face comisioane pentru o reţea subterană de oameni anti-puri şi râd.

Ei ar folosi un poştaş.

Treizeci şi nouă

E oficial. Sunt însărcinată.

Ginecologul care a venit la clinică în locul doctoriţei Claudia îmi spune că am aproximativ zece săptămâni. Nu ştii niciodată când are loc concepţia, explică el, înainte să îmi dea un plic sigilat adresat lui Patrick. Conţine ziua următoarei mele programări, literatură generală, un program, precum şi alte informaţii pe care le pot considera utile. Asta îmi spune el.

Cuvintele mele ies ca un gheizer.

— Dar dacă sunt complicaţii? Dureri neaşteptate? Dacă trebuie să descriu simptome?

Nu mă pot gândi decât la ce se va întâmpla atunci când voi primi înapoi contorul.

Ceea ce nu spun este: *Dacă nu vreau acest copil?* Deja ştiu răspunsul.

Doctorul Mendoza aşteaptă să termin, cu privirea calmă şi colţurile gurii lăsate. Nu-mi dau seama dacă această ieşire a mea îl enervează sau invocă simpatie.

— Doamnă McClellan, începe el.

Nici „doctore", nici „doamnă profesor". „Doamnă."

— Doamnă McClellan, sunteţi o femeie sănătoasă şi am reperat o bătaie a inimii puternică, regulată. V-am marcat ca vârstă maternală avansată, da, ceea ce m-ar îngrijora dacă aceasta ar fi prima sarcină. Dar nu este. Nu aveţi motive de îngrijorare. Am încredere că veţi duce sarcina la termen şi... să vedem... Se opreşte şi învârte câteva cadrane pe mica roată folosită de doctori, deşi au computere care să facă acest calcul. Veţi naşte un copil sănătos anul acesta în jurul datei de 20 decembrie. Un cadou frumos de Crăciun.

Nu vreau un copil sănătos în jurul datei de 20 decembrie. Nu vreau deloc un copil. Mai ales dacă este o fată.

— Domnul McClellan va avea toate informaţiile,

spune el arătând spre plicul sigilat. El va observa semnele unor eventuale probleme, pierderea apetitului, schimbările culorii pielii sau fluctuaţiile de greutate. Şi vom monitoriza regulat progresul. Dacă vreţi, pot să programez o prelevare de probă de vilozităţi coriale la începutul săptămânii viitoare. Veţi afla sexul atunci. Medicul consultă un program de pe iPad-ul lui, apoi adaugă: Cum vi se pare luni după-amiază?

Încuviinţez. Luni, miercuri, luna viitoare, 20 decembrie. Aş putea la fel de bine să aflu mai devreme.

Apoi mă atinge pe genunchi. O atingere paternă. Sau genul de atingere pe care ai folosi-o cu un câine cuminte. Aş vrea ca aceasta să îmi determine piciorul să lovească înainte şi în sus, direct în zona lui inghinală. Aş putea să spun mereu că a fost un reflex involuntar. Un spasm.

— Bun. Totul e gata. Felicitări, doamnă McClellan.

După ce pleacă, îmi pun repede lenjeria, jeanşii, bluza. Mirosul de latex şi dezinfectant de mâini din cameră a devenit insuportabil. Sexul meu este alunecos de la gelul K-Y sau orice-ar folosi pentru ultrasunete, pentru că nu mi-am alocat un timp să îl şterg. Dar nu pot să respir aici. Nu pot să respir deloc.

Parcurg drumul lung spre casă, oprindu-mă la un 7-Eleven ca să iau un pachet de Camel. Aş putea să

fumez până la epuizare, mă gândesc, să otrăvesc micul palat, să exersez teratologia elementară în intimitatea propriului meu cămin. Avort printr-o metodă demodată.

Un avort nu este o opţiune.

Nu este vorba doar despre reverendul Carl şi haita lui de fanatici puri. Ei au limitat alegerile din alte motive, din motive pragmatice. Având în vedere cum stau lucrurile şi cum sunt tratate femeile, nimeni nu ar vrea o fată. Niciun părinte sănătos la cap nu ar vrea să aleagă culoarea unui contor de mână pentru un copil de trei luni. Eu nu aş vrea.

În trei zile, voi afla dacă va trebui să fac asta.

Patruzeci

Când ajung la serviciu, Lorenzo şi Lin sunt în laborator, cu capetele apropiate, discutând despre extracţii de proteine şi despre eventualitatea adăugării unei primate la menajeria de animale de laborator.

— Nu cred că trebuie, spun. Tot ce trebuie să facem este să verificăm a doua cameră de RMN.

Nu există niciun motiv pentru a verifica echipamentul RMN, Lin a făcut deja asta. Dar am stat destul în preajma acestor aparate şi am auzit suficient de mulţi subiecţi care s-au plâns de zgomot, chiar şi cu

protecţie pentru urechi. A sta întins într-un tub de RMN este ca şi când te-ai cuibări lângă amplificator în timp ce Eddie Van Halen cântă un solo de chitară. Cu alte cuvinte, e aproape dureros.

Când intrăm cu toţii în cameră, aprind aparatul. O forţă de şaizeci de mii de ori mai mare decât câmpul magnetic natural al pământului îmi scutură oasele. Le povestesc într-un zgomot de peste 125 de decibeli despre mama mea şi despre plicul pe care l-am găsit cu o noapte în urmă în biroul lui Patrick.

— Trei echipe? strigă Lin. Eşti sigură?

— Foarte, îi răspund.

Vocea mea abia se aude, dar Lin înţelege.

— Oricum, am terminat. Am toate numerele acasă şi vreau să stabilesc primul test clinic pe doamna Ray, pentru marţi. Luni, dacă reuşim. Asta înseamnă că va trebui să lucrăm în weekend, să dozăm câţiva şoareci. Adică Lin poate să dozeze şoarecii.

— Ştiam că ai terminat, spune Lorenzo îmbrăţişându-mă, ceea ce este minunat şi groaznic în acelaşi timp. Am citit-o în ochii tăi în ziua aceea la Georgetown.

Mda. Mă întreb ce altceva mai vede în ochii mei.

— Lin, am nevoie de un minut aici. Singuri.

Ea ridică o sprânceană, dar nu spune nimic. În clipa următoare, Lorenzo şi cu mine avem camera de RMN

doar pentru noi.

— Am câteva veşti. Nu sunt foarte bune, spun pe deasupra zgomotului.

Nu ştiu când sau de ce m-am decis să îi zic.

Lorenzo devine alb ca pereţii. Loveşte capacul aparatului de lângă noi şi zgomotul se amplifică, apoi revine la normal. Un potop de înjurături italieneşti umple camera.

— Ce este, Gianna? Ce ai?

— Nu. Nu sunt bolnavă. Sunt bine. De fapt, nu sunt bine, dar...

El verifică toate colţurile camerei, examinează podeaua de gresie şi unitatea de ventilaţie din tavan. Preţ de cinci minute întregi, stau într-o mare de zgomot în timp ce Lorenzo verifică toată zona din jurul nostru. Când se declară mulţumit, vine lângă mine, îşi trece degetele lungi prin părul meu şi îşi lipeşte gura de a mea. Mâinile lui se plimbă în jos, mângâindu-mi ceafa şi cântând note muzicale lente pe spatele meu. Pielea de sub bluza mea se înfioară şi mă las absorbită de sărut. Totul devine iubire mută şi nu este un sărut Patrick, ci un sărut Lorenzo.

Nu vreau să mai plec de aici.

Când ne despărţim, gâfâim amândoi. Tăria lui mă apasă în burtă, de parcă ar vrea să sondeze, să simtă ce este înăuntru, ce secrete păstrez în acel loc feminin,

întunecat.

Trec momente bune până când reuşim să vorbim.

— E al meu? mă întreabă el, mişcându-se uşor ca să facă loc mâinii acolo unde se afla cealaltă parte a lui. Gianna, spune-mi.

Am calculat deja totul şi nu am avut nevoie de computere sau de fişe de calcul. Cu zece săptămâni în urmă, într-o zi rece de martie, m-am dus la Piaţa de Est pentru o bucată de brânză şi m-am întors acasă cu Lorenzo în trupul meu, după o după-amiază petrecută în căbănuţa noastră din Maryland. Cabană a dragostei, cabană de pescar, cabană de copil. Patrick şi cu mine nu mai făcusem dragoste de ceva vreme.

— Da, şoptesc eu.

El mă trage mai aproape. De data asta, totul e delicat; nu există limite, ci doar un cocon cald de buze şi braţe şi respiraţia noastră amestecată. Sunt în siguranţă aici, în această cameră sterilă cu supermagneţi, în zgomotul puternic, fără camere care să ne privească sau microfoane care să ne preia cuvintele. Pentru câteva momente, suntem doar noi doi. Nu am copii, nu am soţ, doar pe Lorenzo şi copilul din mine şi o nevoie disperată de a sta aşa.

— Lucrez la asta, Gianna, îmi şopteşte în ureche. Lucrez la asta.

Vreau să întreb la ce lucrează. Dacă are ceva de-a face

cu banii şi cu problema personală despre care a pomenit ieri. Vreau să întreb dacă are o cale de scăpare pentru mine, pentru Sonia, pentru copilul nostru. Ar însemna să îi părăsesc pe Patrick şi pe băieţi, poate doar temporar, poate până când vor putea călători şi mă vor putea găsi. Şi atunci, ce? Patrick m-ar lua în braţele sale aşa? Am reveni la normal într-un loc nou?

Steven ar mai vorbi cu mine vreodată?

Dar toate astea sunt prostii. Pentru mine, nu există cale de scăpare.

Brusc, fiecare nou bubuit al aparatului pare vocea lui Jackie, care rosteşte: *Ţi-am spus eu. Ţi-am spus eu. Ţi-am spus eu.*

Patruzeci şi unu

Bubuielile RMN-ului se opresc.

— Hei, voi doi, gata, spune Lin. Musafir. E bine că m-am uitat la timp. Tipul ăla, Poe, nu face absolut niciun sunet. Zero. E un nenorocit de vampir.

Mă desprind din braţele lui Lorenzo cu suficientă forţă încât să mă lovesc cu spatele de perete. Urechile îmi ţiuie din cauza tunetului monoton al aparatului şi a cuvintelor lui Jackie. Lin, cu un calm de neclintit, mă ia de mână şi mă conduce spre zona principală a laboratorului.

— Ce dracului a fost asta? spune Poe. Părea că toată nenorocita asta de clădire se dărâmă.

— Imagistică prin rezonanţă magnetică, spune Lin. Aşa sună.

Poe mârâie:

— De ce era pornit? Celelalte nu sunt pornite.

— Nu mai avem decât unul singur, intervin, privind spre prima cameră de RMN.

Fără să răspundă, Poe începe un tur lent prin laborator, deschizând sertarele şi dulapurile. Nu face niciun sunet, după cum a spus Lin, şi îmi dau seama că, dacă ea nu ar fi fost aici în timp ce eu şi Lorenzo ne sărutam în ritmul acelei maşini zdrăngănitoare, m-aş fi alăturat Juliei King pe un podium, ascultându-l pe reverendul Carl cum îşi recită regulile de moralitate. Nu l-am fi auzit pe Poe intrând, nu până n-ar fi fost prea târziu.

După faţa lui Lorenzo, se pare că şi el se gândeşte la această posibilitate.

— Morgan vrea să vă vadă acum în biroul său, spune Poe, adresându-mi-se.

Le las lui Lorenzo şi lui Lin numărul lui Sharon, spunându-le să stabilească ceva pentru luni dimineaţă. Cu puţin noroc, vom fi gata în weekend şi aş vrea ca doamna Ray să vină aici cât de repede posibil. Dacă am putea să îi redăm vocea, Sharon şi Del ar putea fi mai

receptivi auzind favoarea pe care plănuiesc să le-o cer.

În lift, Poe introduce cardul de acces într-o fantă şi apasă butonul pentru etajul cinci. Este prima oară când o observ şi presupun că doar etajele cu birourile noastre şi cu laboratorul sunt accesibile fără card.

Uşile se deschid, iar Poe întinde o mână.

— Pe aici, spune el.

Etajul cinci este somptuos, mai asemănător cu un hotel de cinci stele decât cu o clădire guvernamentală ştiinţifică. Pantofii mei nu scot niciun sunet pe covorul gros – albastru, normal. În timp ce mergem, citesc numele de pe uşi. Generalul Cutare şi Cutare, Amiralul Cutare şi Cutare, Doctorul Cutare şi Cutare. Doar nume de bărbaţi. Câţiva dintre ei se holbează la mine prin uşile semideschise. Unul se încruntă.

Morgan este la biroul lui când Poe bate la uşă. El strigă „Intră!" cu o voce piţigăiată pe care încearcă să o facă impunătoare. Aş vrea să îi spun că nu funcţionează.

— Unde erai azi-dimineaţă? mă întreabă el fără să ridice privirea.

— Am avut o problemă de familie. O vecină trebuia să aibă grijă de fiica mea şi...

El mă întrerupe, închizând dosarul gros de pe biroul său şi punând deasupra un caiet gol, ca să acopere eticheta. Apoi se lasă pe spate cu mâinile sub cap şi

coatele în afară. Poate că aşa crede el că arată mai mare şi mai puternic.

— Vezi, de-asta nu a funcţionat stilul vechi, spune el. Mereu e ceva. Mereu câte un copil bolnav, sau o piesă de teatru la şcoală, sau crampe menstruale, sau concediu de maternitate... Mereu apare câte o problemă.

Deschid gura, dar nu ca să vorbesc. Pur şi simplu nu îmi vine să cred.

Însă Morgan nu a terminat. Ia un pix şi împunge aerul cu el.

— Trebuie să îţi intre în cap, Jean. Voi, femeile, nu sunteţi de încredere. Sistemul nu funcţionează la fel ca înainte. De exemplu, anii ’50. Totul era bine. Toată lumea avea o casă frumoasă, o maşină în garaj şi mâncare pe masă. Şi lucrurile mergeau lin! Nu aveam nevoie de femei în câmpul muncii. Vei vedea, odată ce o să-ţi treacă toată furia asta. Vei vedea că o să meargă mai bine. Va fi mai bine pentru copiii tăi. În fine, să nu ne certăm în privinţa asta. Fii fată bună şi vino aici de la nouă de acum înainte, iar eu nu voi raporta asta.

— Am vinerea liberă, spun eu. E în contract.

Am nevoie de fiecare strop de concentrare ca să îmi păstrez vocea echilibrată şi mâinile la locul lor.

— Ei, bine, am schimbat contractul tău, spune el, arătând un dosar de pe biroul său. Încă nu mi-a spus să

mă aşez. Înainte să îl semnezi. Şi mutăm termenul-limită în a treia săptămână din iunie.

— De ce?

El vorbeşte acum ca un profesor în faţa unui copil mic.

— Jean, Jean, Jean... Nu ai nevoie să ştii.

— Bine, Morgan. Cum vrei. Apropo, vom lucra în weekend şi vom face un test clinic pe primul nostru subiect luni sau marţi. Mă aşez pe scaunul din faţa lui. Pare şocat. Eşti surprins?

— Ei, bine, da. N-am crezut...

— Ce n-ai crezut, Morgan? Că Lorenzo, Lin şi cu mine chiar am putea face asta să meargă? Haide! Ai fost în departament cu noi. Ştii bine că Lin este genială.

Probabil a trebuit să mai cobori scaunul din biroul ei ca să atingi podeaua cu picioarele, asta aş vrea să îi spun. Însă nu mi-ar servi la nimic să îl enervez, nu când încă am nevoie de ceva.

El mă studiază cu ochii lui mici, strălucitori şi atenţi, ca de terrier. Nu. Nu e tocmai corect. Terrierii sunt fiinţe mici şi isteţe.

— Asta e grozav, Jean. Chiar grozav. Se ridică, indicându-mi astfel că vizita s-a terminat. Ştiam că o să reuşim.

Nu îl corectez. În schimb, îmi scap poşeta. Când mă aplec să o iau, reuşesc să citesc eticheta de pe dosarul

pe care Morgan l-a acoperit. Este cu susul în jos, însă cele două cuvinte sunt clare, scrise cu litere albastre pe un fundal alb: PROIECTUL WERNICKE.

Patruzeci şi doi

Poe, a cărui slujbă pare să includă totul – de la ofiţer de securitate la dădacă şi escortă – aşteaptă în afara biroului lui Morgan ca să mă conducă înapoi în laborator, iar eu îl urmez pe coridorul de generali, amirali şi doctori, pe covorul albastru, până la lift. Înăuntru, el foloseşte din nou cardul de acces.

Nu a trebuit să-mi folosesc cardul ca să accesez etajul laboratorului, deci trebuie să fie singura cale de a ieşi de la etajul cinci. Sigur că da, mă gândesc. Ei vor să ştie cine pleacă şi la ce oră.

Sau doresc să-i poată împiedica pe cei care vor să plece.

Pe drum, în timp ce coborâm, mă gândesc la dosarul pe care l-am văzut în biroul lui Morgan. Împreună,fâşie rele mele, ale lui Lorenzo şi ale lui Lin ar umple mai multe dosare. Avem materiale de referinţă, statistici, design experimental, aplicaţii de granturi, rapoarte de progres – totul, întreaga bucătărie academică, plus chiuveta. Documentele Comisiei de Revizie Instituţională – toată documentaţia şi toate

descoperirile, dar şi formularele de consimţământ ale subiecţilor, pe care le-am adunat ca să ne asigurăm că universitatea nu va trece printr-un alt scandal Tuskegee (efectul sifilisului asupra prizonierilor nebănuitori) toate ar umple un dulap întreg.

Nu ar exista un singur dosar „Proiectul Wernicke", ar exista sute, găzduind ordonat ani întregi de cercetare.

Dar Morgan avea doar unul, iar acesta nu era etichetat cu un număr care să indice poziţia sa într-o secvenţă.

În plus, cotorul era rupt. Dosarul lui Morgan era, evident, intens folosit.

Mă gândesc la toate astea în timp ce liftul coboară, iar Poe stă în spatele meu tăcut, uşor spre stânga. Pare să nici nu respire, atât este de silenţios.

În primul rând, sunt trei echipe: Alb, Auriu şi Roşu, după cum am aflat din scrisoarea lui Patrick de noaptea trecută. Scăpările lui Poe despre echipa noastră şi despre celelalte tuburi RMN au sens acum – alte echipe înseamnă alte laboratoare. Alte laboratoare înseamnă alte proiecte.

În al doilea rând, echipamentul nostru cu siguranţă n-a fost instalat cu doar trei zile în urmă. În niciun caz. Se lucrează la această maşinărie – oricât de mare ar fi, orice ar cuprinde ea – de luni întregi.

În al treilea rând, dosarul lui Morgan are un cotor

rupt.

Îmi văd reflexia în oţelul lustruit al pereţilor liftului şi îmi dau seama că am vorbit singură. Poe este şi el în reflexie, eclipsându-mă. Are un zâmbet uşor schiţat pe chip şi mă gândesc ce dinţi ascuţiţi se ascund în spatele lui. Suficient de ascuţiţi încât să mă facă bucăţele fără să scoată un sunet.

— Am ajuns.

Vocea lui mă şochează. Ecoul rece a acesteia pare să ricoşeze din pereţii interiori ai liftului. Aş vrea ca uşile să se deschidă şi, după câteva secunde interminabile, văd holul alb al etajului laboratorului. Cardul meu de acces este încă în poşetă, îngropat sub ruj, portofel şi toate celelalte rahaturi de care dau mai întâi degetele mele.

Lorenzo, mă gândesc. *Trebuie să-l găsesc pe Lorenzo.*

Tocul mi se prinde în spaţiul dintre etaj şi lift. Ce prostie să porţi tocuri atât de înalte! Jackie spunea mereu că sunt la fel de sinistre precum vechiul obicei chinez de legare a picioarelor. *Tocuri atât de nenorocite. Inventate de un idiot de bărbat ca o femeie să se poticnească, să meargă cu doi paşi în urma lui,* spunea ea, răsucind un picior în sanda în timp ce stătea pe canapea. Doar că eu nu merg nicăieri acum, sunt cu faţa în jos, pe jumătate în lift, pe jumătate pe podeaua coridorului. Mai mult decât un mers poticnit.

Cu obrazul în podea, văd uşa încuiată a laboratorului la doar cinci metri depărtare şi mă ridic în picioare. O mână rece, grea ca un cârlig, mă ia de braţ şi mă trage.

— Sunt bine, bolborosesc.

Sau cred că sunt.

— Aveţi grijă, doctore McClellan, spune vocea.

Sunt în picioare acum, cu cardul de acces în pumn, alergând spre uşa principală a laboratorului. Aud paşi în urma mea. Poe nu mai este la fel de silenţios ca înainte. Bag cardul în fantă, dar nu se întâmplă nimic.

În spatele meu se aude un râs încet, care mă face să tresar şi să scap cardul de acces pe jos. Şi din nou acea mână, apucându-mă de umăr cu degete lungi şi întorcându-mă cu faţa.

— Gianna, eşti bine?

Mă întorc şi mă afund în pieptul lui Lorenzo. În spatele lui, coridorul este gol. Poe a dispărut.

Patruzeci şi trei

Nu putem risca să pornim din nou aparatul RMN, aşa că Lin şi Lorenzo sugerează un alt plan când le spun că trebuie să vorbim.

— Ţi-e rău, spune Lin când ne apropiem de punctul de securitate. Te ducem afară la maşină.

Este în dreapta mea, prefăcându-se că mă sprijină, iar

Lorenzo mă susţine cu un braţ pe după talie. Poşetele şi servietele noastre sunt verificate, iar un bărbat în uniformă – din armată, cred, dar ar putea la fel de bine să fie un puşcaş marin – ne percheziţionează corporal.

— Sunt curaţi, se răsteşte el către un altul, apoi lumina roşie de deasupra uşilor se face verde.

— Să aveţi un weekend plăcut.

Soldatul spune asta de parcă nu şi-ar fi petrecut ultimele cinci minute pipăindu-ne, de parcă am fi ieşit dintr-o clădire de birouri ca oricare alta din Washington.

Uşile se deschid şi ieşim afară în după-amiaza târzie de mai. Lorenzo nu îmi dă drumul, ci mă strânge mai tare, lipindu-şi şoldul de al meu. Probabil că cineva se uită la noi de la ferestrele etajului cinci, aşa că mă opresc şi mă aplec de mijloc, cu mâinile pe genunchi, de parcă mi-aş recăpăta suflul. Nu este un rol atât de greu.

— Proiectele sunt toate codate pe culori, spun eu, concentrându-mă asupra asfaltului. Roşu şi auriu. Noi suntem în Echipa Albă.

— Morgan ţi-a spus asta? întreabă Lorenzo.

— Sigur că da! răspund. Morgan nu a vrut decât să îmi ţină morală despre cât de perfectă era lumea pe când femeile stăteau acasă. Nu. Morgan nu mi-a spus nimic, dar avea un dosar gros pe care a încercat să îl

ascundă. Nu a funcţionat, desigur. Morgan e de două ori mai prost decât pare.

— Poţi să îl întrebi pe Patrick despre asta? spune Lin. Stă ghemuită lângă mine în parcare, cu spatele la clădire. Nu, lasă asta. Poţi să te întorci în biroul lui şi să te mai uiţi o dată?

— Poate. Patrick bea mai des în ultima vreme şi e vineri. Poate reuşesc să fac ceva în seara asta.

Spun asta fără să îmi dau seama exact de unde vin cuvintele. Nu pot fi ale mele aceste gânduri de spioană. Jackie, poate, ar gândi o schemă ca să îşi îmbete soţul şi să îi caute prin sertare, dar nu şi Jean. În şaptesprezece ani de căsnicie, nu am cotrobăit niciodată prin hârtiile lui Patrick, nici personale, nici de afaceri, nici nu am căutat indiciile vreunei amante sau ale unei tăvăleli de-o noapte. Odată, când nu îmi găseam agenda, m-am gândit că s-ar putea să o fi lăsat în maşina lui. Chiar şi atunci, când am deschis portiera şoferului, m-am simţit ca un agent secret.

— Noi nu avem secrete, iubito, a spus Patrick când i-am povestit despre agenda dispărută. N-am făcut asta niciodată şi nici nu se va întâmpla. Nu-mi pasă dacă intri în maşina mea. Caută pe unde vrei. S-ar putea să găseşti o batistă murdară în torpedou, aşa că ai grijă. Microbi, ştii tu... în timp ce spunea asta, se juca uşor cu degetele în sus şi în jos pe braţele mele. Ai grijă la

microbii irlandezi!

Desigur, eu am ajuns să fiu cea cu secretele. Sau cu secretul italian înalt de un metru optzeci.

Greşit. Am două secrete acum, unul dintre ele cam de dimensiunea unei portocale.

— Aş face bine să plec, spun.

Drumul până la mica fermă a lui Sharon Ray va dura aproape o oră, iar înainte de cină aş vrea să mă opresc să văd ce face Olivia King, să sun la spitalul unde se află mama mea şi – *nu uita, Jean* – să îmi îmbăt soţul ca să pot fura documente guvernamentale clasificate din biroul lui. Este o comandă mare pentru o seară de vineri.

Lorenzo mă ajută să intru în Honda mea – nu fiindcă aş avea nevoie, ci pentru consecvenţă. Asta îi dă ocazia să vorbească doar cu mine, fără ca Lin să audă.

— Lai spus? mă întreabă.

— Nu.

— Îi vei spune?

— E medic. Îşi va da seama că bebeluşul nu poate să fie al lui.

Chipul lui Lorenzo exprimă o întrebare.

— N-am făcut... nu am fost foarte activi în ultimele câteva luni, explic eu.

El zâmbeşte.

— Înţeleg. Deci nu încape îndoială?

— Deloc.

Deja simt mica umflătură, iar talia rochiei mă strânge mai mult decât în urmă cu două săptămâni. Mai devreme sau mai târziu – deşi cred că mai devreme nu voi avea de ales şi va trebui să îi spun lui Patrick.

Însă el, vorba lui Steven, nu mă va da în gât. Ştiu asta. Iar dacă ar vrea s-o facă totuşi, vestea ar lovi copiii ca un tren de marfă. Apoi, pe neaşteptate, un intrus ar apărea în timp ce Sonia s-ar uita la desene, în timpul unui meci de fotbal sau între segmentele de ştiri de la CNN. Pentru ei, şcoala ar deveni un iad zilnic. Patrick ar şti asta şi ar păstra tăcerea.

Dar lucrul acesta de nerostit va atârna mereu deasupra noastră ca un nor de furtună. Nu, nu este adevărat. Nu va atârna. Se va târî, va merge şi va vorbi, fiind o amintire vie despre cum am petrecut o după-amiază rece de martie în compania lui Lorenzo. Despre cum am distrus totul.

— Acea altă chestiune la care am zis că lucrez... s-ar putea să aflu ceva până luni, spune Lorenzo, închizând portiera. Rezistă până atunci, da?

— Ce este?

Lorenzo se îndreaptă de spate, retrăgându-şi mâna din a mea.

— Voi doi, spune o voce. Ce se întâmplă?

Poe stă în faţa Hondei cu braţele încrucişate peste

pieptul masiv, ochelarii de aviator mascându-i ochii. Îl detest pe Morgan, dar singura persoană care mă sperie de moarte este acest uriaş tăcut numit Poe.

Reuşesc să zâmbesc, apoi bag maşina în marşarier şi mă retrag fără să îl privesc.

Patruzeci şi patru

Nu lăsa niciodată un copil să viziteze o fermă, mă gândesc, în timp ce merg acasă cu Sonia, de la familia Ray. Va vrea să stea acolo de tot.

Sonia, eliberată de contor de doar două zile, a dezvoltat o limbuţie fără astâmpăr. Vorbăria neîncetată despre iapa Aristotel – care, de fapt, este o fată-cal cu un nume de băiat, mă informează Sonia – este întreruptă doar de povestea despre găinile maro care fac ouă maro şi găinile albe care fac ouă albe, normale. Abia aşteaptă să meargă înapoi a doua zi şi mă întreb dacă ar fi trebuit să o las peste noapte la familia Ray.

Nu, e mai bine să o iau acasă. Dacă studiul clinic al lui Delilah Ray merge bine luni, s-ar putea să mai am vreo săptămână în care să pot vorbi cu fiica mea.

Plănuiam să îl întreb pe Del dacă ar putea face şi pentru noi ceea ce făcuse pentru familia sa, respectiv să ne scoată contoarele de la mâini şi să le înlocuiască cu unele false; dar nu am făcut-o. Nu încă. O voce mică

îmi tot aminteşte de Steven. A băut toate aromele de Kool-Aid pe care i le-au furnizat purii. În plus, gemenii s-ar putea scăpa cu ceva şi poate ar dezvălui secretul la şcoală. Nu pot să risc asta.

Pe drum, peisajul se schimbă de la rural la suburban. Toate acele case sunt mici închisori, iar în ele sunt celule în forma unor bucătării, sau spălătorii, sau dormitoare. Cuvintele lui Morgan îmi revin în minte – pledoaria lui despre cât de bune erau lucrurile înainte, cu multă vreme în urmă, când bărbaţii munceau şi femeile rămâneau în sfera lor privată de gătit, curăţat şi făcut copii.

Nu cred că am crezut cu adevărat că s-ar putea întâmpla. Cred că nimeni nu a crezut asta.

Dar după alegeri, am început să credem. Unii dintre noi au devenit vocali pentru prima oară. Femeile, în cea mai mare parte, au condus campania anti-Myers – femeile ca mine, care nu au purtat niciodată o pereche de cizme de protest, s-au îngrămădit în autobuze şi în vagoane de metrou şi au îngheţat în iarna din Washington.

Îmi amintesc că erau şi bărbaţi. Barry şi Keith, care împreună aveau treizeci de ani de luptă pentru drepturile homosexualilor, şi-au petrecut o sâmbătă vopsind pancarte de protest acasă la ei, la două case distanţă de a noastră. Cinci dintre studenţii

postuniversitari din departamentul meu au spus că ne susţin. Şi pentru o vreme, chiar au făcut-o.

E greu să identific exact faţă de ce – sau la adresa cui – protestam. Sam Myers era o alegere teribilă pentru şeful executivului. Tânăr şi neexperimentat în politica de amploare, cu un antrenament militar constând într-un an de ROTC în vremea facultăţii, Myers a parcurs cursa prezidenţială cu o cârjă sub fiecare braţ. Bobby, fratele lui mai mare şi senator de carieră, oferea sfaturile practice.

Iar acestea erau cu tona, bănuiesc. Cealaltă cârjă era reverendul Carl, furnizorul de voturi, omul pe care oamenii îl ascultau. Anna Myers, drăguţă şi populară, nu a influenţat cu nimic campania, deşi, în final, cea afectată a fost ea. Din plin.

Singura noastră speranţă reală a fost Curtea Supremă. Dar cu un loc gol pe o bancă ce deja se apleca spre dreapta şi două pensionări iminente, supremii nu au oferit multă speranţă. Chiar şi acum mi se spune că va dura luni întregi până când cele câteva ordine de restricţie vor parcurge sistemul labirintic. Dacă îl vor parcurge vreodată.

Patrick mi-a tolerat absenţa cu două ierni în urmă, reîncălzind supe şi alte mese semipreparate, având grijă de copii în weekenduri, în timp ce eu mărşăluiam, dădeam telefoane, scriam şi protestam.

El nu părea să aibă nevoie de explicaţii sau de scuze, nu cum ar fi avut Evan King de alături dacă Olivia s-ar fi decis brusc să protesteze faţă de administraţie. Patrick şi cu mine aveam o înţelegere nerostită despre direcţia în care aveau să o ia vieţile noastre – viaţa mea – dacă păstram tăcerea.

Toleranţa nu exista pentru cei aflaţi la putere, pentru bărbaţii pentru care lucra Patrick.

Au existat şi disonanţe, chiar mult mai zgomotoase decât a mea.

Într-o zi, şi pot să identific ziua în calendar (adesea făceam asta în primul an de după instalarea contoarelor), pe când magnoliile erau împodobite cu stele albe, Patrick a trimis copiii la culcare şi m-a condus apoi afară, în grădină, sub bolta copacilor.

— Am auzit diverse lucruri la birou, mi-a spus el, ţinându-mă aproape şi şoptind. Administraţia analizează căi prin care să vă reducă la tăcere.

— Pe mine?

— Pe toate. Aşa că fă-mi o favoare şi sari peste marşul de săptămâna viitoare de pe Capitol. Lasă-le pe celelalte femei să meargă dacă vor, dar tu rămâi în laborator, Jean. Munca pe care ai făcut-o este mult prea importantă, prea...

Am dat cu palma într-un trunchi de lângă noi, întrerupându-l:

— Şi ce plănuiesc, mai exact? Laringectomii forţate? Să ne taie limbile? Gândeşte-te la asta, Patrick! Şi tu eşti om de ştiinţă. Nimeni nu poate să reducă la o tăcere completă jumătate din populaţie, nici măcar ticălosul ăla pentru care lucrezi.

— Ascultă. Ştiu mai multe decât tine, Jean. Stai acasă cu noi de data asta.

Deasupra noastră, vântul alunga norii. Ochii lui Patrick, blânzi şi umezi, reflectau luna dezgolită.

În acel weekend, nu am mai mărşăluit. Nici altă dată după aceea.

Totuşi, în ziua următoare i-am spus Claudiei, ginecologa mea, ce îmi zisese Patrick. Le-am spus lui Lin şi femeilor din clubul meu de carte, precum şi instructoarei mele de yoga – tuturor. Cu cât repetam mai mult avertismentul, cu atât suna mai absurd, ca o poveste science-fiction proastă, genul de lucru pe care îl vezi doar în filme. E doar o perspectivă sumbră, spunea Claudia.

— Nu se va întâmpla niciodată.

Lin era de aceeaşi părere şi mi-a zis-o într-o zi, în biroul ei.

— Economie simplă. Imaginează-ţi cum ar fi să reduci forţa de muncă la jumătate – a plesnit din degete – uite-aşa! Peste noapte.

— Poate că ar trebui să plecăm, am spus. În Europa

este mai bine. Am paşaport, iar Patrick şi copiii pot să-şi facă. Am putea...

Ea m-a întrerupt:

— Şi ce-o să faci în Europa?

Nu ştiam.

— Ne vom gândi la ceva.

— Uite ce e, Jean, a continuat Lin. Îl urăsc pe ticălos. Îi urăsc pe toţi. Dar acel reverend Carl e o glumă. Uită-te bine în jur la oraşul ăsta. Vezi pe cineva care îi crede cu adevărat rahaturile?

— Vecina mea le crede.

S-a aplecat peste biroul ei, ridicând un deget în aer.

— Asta e o mostră de o singură persoană, Jean. Una. Ştii mai multe despre statistică decât să te bazezi pe un singur subiect.

Lin avea dreptate, dar se şi înşela în acelaşi timp. Vecina mea Olivia era o valoare extremă, dar doar aici, în Washington. Ceea ce Lin nu a luat în calcul – ceea ce niciunul dintre noi nu a luat în calcul – a fost cât de diferit era oraşul nostru ca o bulă faţă de restul ţării, cu bărboşii săi vânători de raţe şi comunităţile creştine care se întindeau ca buruienile. Într-un documentar despre unul dintre aceste locuri, *Glorytown*, sau *Gloryville*, sau ceva de genul acesta, toate femeile purtau rochii drăguţe, albastre, cu gulere înalte, urmau diete speciale şi mulgeau vaci. Regizorul, când a fost

intervievat, l-a apreciat ca fiind „grozav”.

Jackie e prima care a făcut referire la bulă, mai întâi prin acea remarcă răutăcioasă despre mine în laboratorul meu mic şi, mai apoi, prin coşul dăruit de ziua mea, plin de lucruri care ajungeau să se spargă: gumă de mestecat, baloane, vin spumant. Ea mi-a spus – acum mi se pare cu un milion de ani în urmă – să mă gândesc la ce aş face pentru a-mi păstra libertatea.

Ce aş face?

Lorenzo pregăteşte ceva, ştiu asta. Ceva care costă o mulţime de bani, mult mai mult decât ar fi putut economisi un academician nomad. Nu îndrăznesc să sper că este un bilet care ne duce departe de aici, un paşaport furat, ceva de genul acesta. Dar mă gândesc exact la asta când ajung pe stradă şi trec pe lângă vechea casă a lui Annie Wilson, locuită acum de un bărbat cu un băieţel, în timp ce Annie munceşte ore lungi într-un tărâm al nimănui.

Circumstanţele extraordinare necesită acţiuni extraordinare.

— Mami, uite! ciripeşte Sonia. Mai multe lumini!

Am ajuns în dreptul casei familiei King acum şi, de data asta, ambulanţa este cu adevărat o ambulanţă.

Patruzeci şi cinci

Julia King nu a fost prima victimă a poliţiei adulterului a reverendului Carl, iar Olivia nu a fost prima mamă care şi-a văzut copilul luat în miezul nopţii, doar ca să reapară, transformat, la televizor, în ziua următoare.

Olivia nu a fost nici prima femeie care a încercat să iasă singură din peisaj.

I-am văzut în Safeway, clienţii obişnuiţi care dispar pentru o vreme şi se întorc după o săptămână, cu ochii puţin adormiţi şi cu bandaje la încheieturi ce li se văd pe sub mânecile lungi când se întind spre un raft de sus, pentru o conservă de mazăre sau o supă de pui.

Şi au existat şi înmormântări, desigur, nu toate pentru bărbaţi şi femei în vârstă, care au murit din cauze naturale.

Maşina lui Evan era încă pe alee de dimineaţă, când am plecat cu Sonia. El a rămas acasă, am presupus, să îşi consoleze soţia – nu că l-aş crede pe Evan capabil de prea multă empatie. Se poate să fi stat cu ea până când casa avea să fie asigurată contra sinuciderii sau până când Olivia avea să fie suficient de drogată încât să nu fie tentată să încerce ceva.

Parchez şi o trimit pe Sonia în casă de îndată ce, de pe veranda din faţă a familiei King, apare o targă.

— Mergi în sufragerie şi uită-te la ceva cu fraţii tăi, bine?

— De ce?

De ce? Pentru că trupul Oliviei King se află pe targa aia.

— Pentru că aşa am spus eu, fetiţa mea. Acum.

Trupul Oliviei este pe targă, dar are chipul neacoperit şi o expresie de seninătate. Braţul ei stâng atârnă de sub cearşaful alb.

Sau ce a mai rămas din braţul ei.

Degetele ei sunt cinci cioturi carbonizate, negre de ţesut necrozat ce îi ajunge până în palmă şi la încheietură, acum o încheietură de copil. Cred că o brăţară de bebeluş de-a Soniei ar încăpea cu uşurinţă pe ea, zdrăngănind pe osul expus. În aer se simte un miros acru şi şomoioage de fum se înalţă pe uşa lor de la intrare.

O, *Doamne...*

Uşa noastră cu plasă se deschide şi Patrick mă prinde la timp, exact când mi se înmoaie genunchii.

— E în regulă. Nu te uita, Jean. Nu te uita la asta.

Asta. Mereu *asta.*

Înăuntru, el îmi toarnă un pahar şi îmi spune despre copii că se uită la un video.

— Azi fără televizor. Nu după... Se opreşte. Îţi povestesc mai târziu. Bea asta.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

Propria-mi voce este subţire şi firavă. Iau o înghiţitură de scotch şi simt cum mă arde.

Patrick îşi toarnă şi el un pahar – nu obişnuita lui bere de după-amiază – şi se sprijină de bufetul din bucătărie.

— Evan mi-a spus că s-a gândit la tot. A încuiat toate cuţitele şi tot ce era ascuţit. A luat orice ar fi putut fi folosi drept frânghie şi chiar a oprit electricitatea.

— S-a gândit bine, spun eu.

Dar a uitat ceva, nu-i aşa?

— După prânz, Olivia i-a spus că vrea să se întindă puţin. Aşa că el a luat totul de pe pat şi a scos din dormitor tot ce ar fi putut, ştii tu, să folosească. Of, Iisuse, Jean... Nu pot. Înghite o duşcă mare de scotch, apoi continuă: Bun. Vezi tu, ea avea un mic reportofon, un Dictaphone, poate de pe vremea când lucra ca secretară – nu ştiu. Evan a auzit-o vorbind când s-a dus să vadă ce face, dar nu spunea mare lucru, doar câteva cuvinte despre Julia. Cam douăzeci de cuvinte în total. Apoi a tăcut, iar el s-a gândit că doarme. Nu vrei să auzi restul, Jean. Jur că nu vrei.

— Trebuie.

După o altă înghiţitură din paharul lui de curaj olandez, continuă:

— El s-a dus în garaj ca să caute nişte cutii – nu ştiu, poate în care să împacheteze cuţitele. Nu a spus. Crede

că a dispărut doar vreo zece minute, apoi a văzut fumul ieşind pe fereastra dormitorului lor. Ei o ţineau puţin deschisă, chiar dacă e cald. Cred că le plăcea aerul proaspăt. Nu ştiu, Jean.

Vocea lui Patrick începe să tremure.

— E în regulă, spun eu, punând o mână peste a lui.

El toarnă din nou din sticlă.

— Ea a făcut o buclă, înţelegi? A înregistrat douăzeci de cuvinte şi a făcut o buclă din ele pe Dictaphone. Apoi a pus aparatul undeva unde nu putea ajunge şi i-a dat drumul. Din nou, şi din nou, şi din nou. Chiar dacă şi-a dat seama ce face după primele şocuri, nu a mai putut ajunge la aparat ca să îl stângă.

— O, nu...

Patrick se apleacă peste bufet, cu capul în mâini, încă vorbind, deşi vocea îi este acoperită.

— Evan mi-a spus că, atunci când a intrat în dormitorul lor, înregistrarea continua. Aceleaşi cuvinte, din nou şi din nou. „Îmi pare atât de rău, Julia", spunea. Şi tot timpul o ardea... acel nenorocit de monstru de pe încheietura ei, mâncându-i pielea până când... până când...

Ud un prosop de bucătărie la robinet, împachetez câteva cuburi de gheaţă în el şi îl pun pe gâtul lui Patrick.

— Şşşt... Stai liniştit un minut.

— Când a ajuns atât de rău, Jean? Noi facem tot ce putem. Dar când a ajuns atât de al dracului de rău?

Noi.

Un geamăt – nu, un plânset jos, animalic – se aude din sufragerie. Îl las pe Patrick lângă bufet, cu prosopul pe cap, nemişcat, apoi trec prin sufragerie şi mă uit după colţ, spre fereastra din faţă.

Steven e aici, se uită cum iese ambulanţa de pe aleea familiei King şi se îndepărtează, cu sirenele urlând. Umerii fiului meu se unduiesc într-un ritm nestăpânit.

— O să fie bine, îi spun, apropiindu-mă de el, dar păstrând ceva distanţă.

— Nimic nu e bine, şopteşte Steven.

Nu este momentul potrivit ca să îi spun că, aşa cum îţi aşterni, aşa dormi, prin urmare păstrez tăcerea.

— N-ai nici cea mai vagă idee, mamă. Habar n-ai ce au spus azi despre ea.

S-a uitat la şcoală la transmisia cu Julia şi reverendul Carl.

— Despre Julia?

Steven se întoarce şi chipul lui este o imagine a groazei: e palid şi tras la faţă, cu ochii umflaţi. Nasul îi curge şi şi-l şterge cu o mânecă.

— Despre cine crezi?

Brusc, are din nou cinci ani, smiorcăindu-se şi plângând din cauza unui genunchi zgâriat sau a unei

julituri de când a căzut de pe bicicletă şi a alunecat pe asfalt. Cam atât cu adolescenţii ursuzi de şaptesprezece ani.

— Vrei să vorbim despre asta? îl întreb.

— Nu s-au purtat aşa cu doamna de pe stradă. O mai ţii minte? Doamna Wilson? Căscau în timp ce ea era la televizor. O altă smiorcăială, o altă mânecă. Poate pentru că era bătrână şi nu o cunoşteau. Dar pe Julia o ştiau cu toţii. Toţi am fost la şcoală încă dinainte... dinainte să se schimbe asta cu totul.

— Asta, repet eu.

— Deci imaginea ei a apărut pe ecran, iar domnul Gustavson ne-a spus că e genul de fată de care trebuie să ne ferim cu toţii pentru că diavolul este în ea şi ne va trage în jos. Ştii, adică în iad.

— Iisuse, Steven.

El se adună acum, trăgând adânc aer în piept şi pregătindu-şi vocea.

— Ştii ce a spus?

Nu cred că vreau să aflu.

— Nu. Ce?

— A spus că nu ar trebui niciodată să le adresăm oamenilor lucruri urâte, gen „târfa" „curvă" şi prostituată. Apoi ne-a zis că unii oameni merită să fie numiţi aşa. Precum Julia. Aşa că ne-a făcut să urlăm la ea în timp ce era la televizor. Arăta aşa de mică,

mamă... Atât de neajutorată. Şi i-au tăiat tot părul. Tot. Ca în armată, ştii? Domnul Gustavson a spus că asta e bine. Aşa le făceau ereticilor în timpul Inchiziţiei Spaniole şi vrăjitoarelor din Salem.

Steven începe să râdă, să hohotească aproape.

Este un râs maniacal.

Apoi continuă:

— Şi devine tot mai rău. El s-a plimbat apoi prin cameră, zâmbind, împărţind foi pe care erau scrise cele mai groaznice lucruri. Mai ţii minte chestia aia veche despre şapte cuvinte murdare? Ei, bine, erau acolo, alături de încă cincizeci. Apoi a vrut să ne scoatem caietele şi să scriem o scrisoare – o scrisoare de la fiecare dintre noi – către Julia King, în care să folosim cât de multe cuvinte de rahat putem. Trebuia să îi spunem că merită ce a păţit sau să se distreze rupându-şi spatele pe câmpuri...

Nici nu tresar când Steven spune „de rahat". În comparaţie cu tot ce îmi povesteşte, limbajul licenţios pare un nenorocit de cântec de leagăn.

— Ai făcut-o?

— A trebuit s-o fac, mamă. Dacă nu, ar fi crezut cu toţii că... Se opreşte şi zâmbeşte în colţul gurii. Răul învinge când oamenii buni nu fac nimic. Aşa se spune, nu?

A prins esenţa citatului lui Burke, chiar dacă nu ştie

cuvintele exacte. Dar ştiu ce vrea să spună şi încuviinţez.

Lui Jackie i-ar plăcea asta.

Patruzeci şi şase

Stăm în jurul mesei printre cutii de pizza şi totul pare aproape normal: Sam şi Leo se ceartă în legătură cu cine are cea mai bună echipă de fotbal, iar Sonia ne educă cu privire la mulsul vacilor şi curăţarea grajdurilor. Dacă închid ochii, Patrick nu este prăbuşit pe scaunul lui, aproape micşorat, iar Steven atacă a şasea felie de pizza, cu tot cu crustă. E zgomot, şi certuri, şi întreruperi.

Toate rahaturile de la o cină normală în familie.

Doar că nu este aşa.

Patrick a băut mai mult decât ar fi trebuit. Steven a ales feliile de pepperoni de pe o singură bucată şi le-a aşezat într-un teanc pe marginea farfuriei. Iar eu? Oboseala a devenit un cântec fără sfârşit, o interminabilă senzaţie de epuizare care îmi aleargă prin cap şi prin membre, târându-mă în jos.

Totuşi, asta este şansa mea şi s-a întâmplat de la sine. Îl culc pe Patrick – nu e puţin lucru, având în vedere cât e de greu şi cât de obosită sunt eu – şi îi citesc Soniei o poveste.

Ea adoarme înainte ca Winnie the Pooh să rămână blocat în casa Iepurelui.

Bravo ţie, copile, mă gândesc.

Ceasul mic de pe noptiera ei îmi spune că este ora opt – e prea devreme pentru ca gemenii să fie în pat şi mult prea devreme pentru Steven. Mă duc să verific ce fac.

Sam şi Leo se învaţă unul pe celălalt diverse şmecherii cu cărţile de joc – încă un lucru normal. Când bat însă la uşa lui Steven, îmi spune că vrea să fie singur pentru o vreme. Să mă detaşez puţin, îmi strigă prin pereţii groşi.

Asta mă face să mă gândesc la Olivia.

— Eşti sigur că eşti bine? îl întreb.

Dar tot ce aş vrea să-i spun este: *Să nu faci vreo tâmpenie, puştiule!*

Poate că mi-a citit gândurile sau poate că are mai mult discernământ decât îl cred în stare.

— N-o să... ştii tu.

Nimic nu se compară cu o discuţie despre sinucidere cu fiul tău înainte de culcare, mă gândesc în timp ce mă duc să caut cheile lui Patrick.

Soţul meu are acelaşi ritual în fiecare seară: petrece o oră în biroul lui cu o bere după cină, apoi se spală pe dinţi şi – din ce în ce mai rar de-a lungul anilor şi aproape deloc în ultimele douăsprezece luni – se pregăteşte pentru sex. La un moment dat între timpul

petrecut în birou şi momentul când se bagă în pat, îşi încuie cheile într-un seif de oţel din noptiera lui, genul de cutie cu taste din camerele de hotel.

Odată a încercat să facă această sechestrare să pară un efect secundar al noii sale slujbe, dar eu ştiu mai bine. Ştiu că, dacă mâine şi-ar da demisia din poziţia de consilier şi s-ar întoarce la consultanţa pentru AMA, acele chei, sertare şi cutii ar fi tot aici, la fel ca în fiecare altă casă. L-am văzut pe Evan King făcând aceleaşi mişcări luna trecută, într-o noapte în care a uitat să coboare jaluzelele. Iar Evan nu este consilierul ştiinţific al preşedintelui Statelor Unite. Evan este un nenorocit de contabil pentru un lanţ de magazine. Nu pot exista mari secrete acolo.

Tata ştie mai bine, nene. Până la capăt.

Patrick a sărit în seara asta peste o mare parte din ritualul lui de încuiat şi descuiat, dar, din obişnuinţă, a deschis sertarul şi a apăsat codul de şase cifre pe care îl ţine mai ascuns decât pe o amantă. Am auzit cheile zdrăngănind în ascunzătoarea lor, apoi pulsul electronic a cinci numere înainte să închidă sertarul şi să se întoarcă pe spate, mormăind ceva despre faptul că încearcă din răsputeri şi că are nevoie de mai mult timp.

Am umplut un pahar cu apă rece şi i l-am pus la îndemână, pe un suport, împreună cu trei aspirine

pentru dimineaţă. Apoi m-am dus să îi citesc Soniei. Între Iepure, Pooh şi Tigger, m-am gândit la cele cinci pulsuri de când Patrick a încuiat seiful.

Cinci pulsuri, nu şase.

După ce m-am dus să verific ce fac băieţii, mi-am dat jos pantofii şi am mers pe hol spre dormitorul meu. Patrick sforăie încet pe perna lui, iar pieptul i se ridică şi coboară sub cearşaful subţire. În lumina slabă a ceasului de lângă pat, pipăi mânerul de alamă al sertarului de pe noptiera lui, bag un deget nesigur sub el şi trag uşor sertarul. Umiditatea a făcut ca lemnul vechi să fie lipicios şi un singur deget nu e suficient ca să îl deschidă. Apuc alama cu mâna şi trag.

Fizica este un lucru foarte fascinant. Mă gândesc la vremurile când ieşeam în oraş să beau ceva cu prietenii, într-unul dintre acele baruri în care se serveşte bere în căni grele de sticlă, ajungând să aflăm – exact când berea ne lovea în faţă – că acele căni sunt din plastic, nu din sticlă, un fel de compozit care arată precum sticla, dar nu e la fel de greu. Calculezi forţa necesară pentru ridicarea unei jumătăţi de kilogram de cană de bere şi – ups! – berea îţi vine în faţă. „Probleme cu băutura", spui apoi, în timp ce începi să te ştergi.

Ei, bine, acum am o problemă cu trasul.

Forţa pe care o exercit asupra sertarului ar fi suficientă ca să îl deschid. Sau ar putea fi dacă mânerul

de alamă nu s-ar desprinde.

Zbor pe spate, cu obiectul în mână, şi mă dau cu capul de podea. Patrick se opreşte din sforăit.

— Ce faci, iubito? mormăie el.

— M-am împiedicat de covor. Culcă-te la loc.

În mod uimitor, funcţionează; aştept cinci minute, ascultând cum respiraţia îi devine tot mai regulată, apoi mă duc la bucătărie în căutarea unei şurubelniţe.

Se face nouă până când reuşesc să deschid sertarul noptierei suficient încât să îmi introduc mâna înăuntru, să pipăi uşa seifului – închisă, dar nu încuiată – şi să bag o unghie prin deschizătură. Seiful se deschide şi iau în palmă cheile de metal rece ale lui Patrick, apoi închid sertarul la loc.

E timpul să îi trimit pe Sam şi pe Leo la culcare.

Amândoi se opun, iar Sam îmi spune că mai are doar un singur truc.

— Acum, le spun şi aştept până când îi aud liniştindu-se.

Apoi merg până la capătul holului, spre uşa încuiată de la biroul lui Patrick.

Am minciuna deja pregătită, gata de rostit, în caz că Patrick se trezeşte şi mă găseşte în spatele biroului său, căutând prin teancurile de hârtii şi plicuri. Până la urmă, mama se află într-un spital, la mii de kilometri distanţă, probabil cu centrul limbajului din creier

afectat permanent. Sigur că aveam nevoie să sun, chiar şi la această oră târzie. În noaptea asta, papa nu doarme.

Dar sunt singură, doar eu şi degetele mele dibace, şi teancurile aranjate atent de Patrick ca nişte soldaţi de hârtie pe biroul lui. Totul arată exact la fel ca seara trecută, după cum e normal, pentru că azi nu a intrat nimeni aici. Autoelectrocutarea groaznică a Oliviei nu a lăsat timp pentru asemenea banalităţi birocratice. *Tentativă de electrocutare*, îmi amintesc eu, încercând să îmi scot din minte imaginea braţului său ars.

Totul este exact aşa cum era, mai puţin plicul cu însemnele TOP SECRET. Până la ora unsprezece, caut în fiecare sertar şi dulap, chiar şi sub cele două covoare persane false; pipăi fiecare centimetru de parchet în căutarea unei plăci desprinse. În cele din urmă mă dau bătută şi mă întind pe podeaua dură, cu capul încă pulsând din cauza căzăturii de mai devreme.

Sunt atât de obosită... Sunt obosită moartă. Ar fi plăcut să rămân aici, cu membrele întinse şi ochii pe jumătate închişi, până dimineaţă.

Ar fi plăcut şi mi-ar aduce multe probleme, chiar şi cu pretextul de a încerca să îmi sun tatăl prin Facetime.

Mă ridic, poruncindu-le picioarelor să-mi preia greutatea, şi mă duc încă o dată la biroul lui Patrick, aşezând teancurile de rapoarte şi notiţe cu palmele.

Dacă observă ceva mâine-dimineaţă, îi voi spune că a încercat să lucreze în timp ce era beat.

Când cheia de la uşa biroului se întoarce în broască, celelalte chei zdrăngăne. Închid pumnul în jurul lor, să le păstrez nemişcate şi tăcute, şi îmi storc creierii gândindu-mă la ce ar putea descuia. Sunt trei chei în total: una pentru birou şi două mai mici. Presupun că una dintre ele se potriveşte la lacătul valizei din pod, unde se află o mare parte dintre cărţile mele. Dar cea mai mică, cu marginea rotunjită, îmi aduce aminte de Jackie.

Pe peretele de lângă uşa apartamentului nostru aveam un suport pentru chei, un obiect mic şi kitschos pe care Jackie îl cumpărase la un târg. Ea îl revopsise cu motive americane, colorând peste amprentele de labe şi peste textul care proclama AI NEVOIE DOAR DE IUBIRE... ŞI DE UN CÂINE, apoi scrisese numele noastre, UŞĂ şi POŞTĂ. Spunea că eu rătăceam mereu cheia de la cutia poştală, aşa că aveam s-o atârn de-acum în cuier. Încă îmi pot imagina acea cheie mică, cu marginea rotunjită.

Când sunt sigură că biroul lui Patrick este încuiat şi că Steven nu a ieşit din camera lui pentru un castron nocturn de cereale sau un baton de Snickers, mă strecor pe uşa din faţă. Aerul nopţii îmi atinge pielea şi mă înţeapă, îmi dau seama că am transpirat.

Alături, casa familiei King este cufundată în întuneric, neavând nici măcar o lumină de verandă aprinsă. Desigur, Evan a plecat în ambulanţă cu Olivia când soarele era încă sus, pe cer. Poate că nu s-a întors încă. Pipăi pe lângă cadrul uşii noastre ca să dau de întrerupătorul de la lumină, apoi îl apăs, stâng lumina şi aştept ca ochii să mi se obişnuiască cu întunericul. Deasupra mea, peste acoperişul casei familiei King, o semilună argintie atârnă ca un cârlig.

Îmi şterg transpiraţia de pe palme pe fustă şi caut pe inel cea mai mică cheie. Cu o mână tremurândă găsesc broasca cutiei noastre poştale, containerul de oţel în care Del Ray s-a uitat azi-dimineaţă şi în care a găsit un singur plic. Cheia se întoarce uşor de îndată ce o bag în broască şi îmi ţin respiraţia.

La ce dracului te aştepţi, Jean? mă gândesc. *Documente guvernamentale secrete în cutia ta poştală*?

Şi totuşi, sub acea felie de lună care arată ca şi când ar putea pluti în jos şi ar putea lua cu ea, în norii nopţii, casa alăturată, văd conturul unui plic.

Patruzeci şi şapte

De două minute încoace, numele meu nu mai este Jean.

Numele meu este Hoaţa.

Sau Trădătoarea, mă gândesc şi mă întreb pentru o clipă ce fel de pedeapsă ar avea reverendul Carl şi haita lui de bărbaţi puri pentru acţiunile subversive. Într-o lume în care femeile sunt trimise în Siberia Dakotei de Nord pentru crime mărunte precum adulterul, în care Jackie execută o sentinţă pe viaţă într-o tabără de concentrare pentru homosexuali, în mod sigur trebuie să se fi pregătit ceva groaznic pentru femeile care fură secrete de stat.

Mă vor sălta, asta este sigur. N-o să-mi mai văd copiii niciodată – nici pe Patrick sau pe Lorenzo. Încerc să îmi imaginez o viaţă pe dinăuntru, după cum o numesc condamnaţii, în care îmi petrec fiecare nouă zi privind cum pălesc şi dispar fotografiile mentale ale tuturor, până când nu mai rămâne decât o margine ştearsă. Sau poate că nu va trebui să fac asta. Poate că ultima mea imagine va fi aceea a unei cagule în timp ce mi se fixează un laţ în jurul gâtului, casca dată cu gel a unui scaun electric, fixată strâns pe capul meu ras, sau un ac care îmi intră în venă.

Nu, nu va fi un ac. Ar fi ceva prea blând.

Ceasul din casă bate ora douăsprezece, numărându-mi bătăile inimii. Nu este nevoie să le număr; simt fiecare bătaie în urechi ca o tobă. Dar am ajuns până aici, deci de ce să nu merg puţin mai departe?

Încui cutia poştală după ce scot singurul plic şi mă întorc din nou în casă. În ciuda aerului stătut şi cald din casă, un fior îmi cuprinde braţele, iar pielea mi se face de găină.

Pentru noi nu este la fel de greu ca pentru Winston Smith, care trebuie să se ascundă într-un colţ al apartamentului său cu o singură cameră, în timp ce Big Brother priveşte totul printr-un ecran de pe perete; dar avem camere de luat vederi: una la uşa din faţă, una în spate şi una peste garaj, orientată spre alee. Am văzut cum au fost instalate cu un an în urmă, în ziua în care eu şi Sonia am primit contoarele. Nimeni nu ar putea monitoriza fiecare gospodărie tot timpul – nu există suficientă forţă de muncă pentru o supraveghere constantă. Totuşi, am grijă să ţin plicul lipit de corp când mă întorc de la cutia poştală şi mă strecor înapoi pe uşa din faţă. Apoi merg din sufragerie spre baia mică de lângă bucătărie. Pare un loc suficient de privat. Înăuntru mă aşez pe podea, cu spatele la perete, şi desfac cleştii de metal. Foaia copertei este acolo, aceeaşi notiţă pe care am citit-o cu o seară în urmă. Sub ea se află trei seturi separate de documente, fiecare prins cu agrafe de o foaie colorată care serveşte drept copertă, una albă, una aurie şi una roşie. Întorc coperta albă mai întâi şi observ o schiţă a obiectivelor echipei mele:

Dezvoltarea, testarea şi producerea în masă a serului anti-Wernicke

Dincolo de această pagină sunt obişnuitele grafice Gantt – instrumentul preferat al managerului de proiect care cuprind termene-limită pentru rapoarte interimare şi teste clinice. Restul pachetului constă în CV-urile echipei. Nimic nou aici, dar observ că al lui Morgan are doar o pagină, în timp ce ale noastre se întind pe câte şase pagini. Dau paginile înapoi, le netezesc şi potrivesc agrafa de hârtie înainte să pun deoparte teancul alb pe podeaua băii.

Pachetul auriu este aproape un duplicat al celui pentru echipa mea. Sub coperta galbenă, obiectivele sunt:

Dezvoltarea, testarea şi producerea în masă a serului Wernicke

În acest set se află, alături de acreditările lui Morgan, alte grafice Gantt şi cinci CV-uri, toate documentând istorii de publicaţii şi poziţii academice ale diverşilor biologi şi chimişti pe care nu îi cunosc. Deci se pare că îşi dublează eforturile şi cresc şansele pariului. La naiba, e ceva obişnuit pentru un guvern. De ce să ai o

singură echipă când poţi plăti pentru două?

Setul auriu ajunge deasupra teancului de lângă mine şi trec apoi la pachetul Echipei Roşii, aşteptându-mă la o altă redundanţă; dar acesta este diferit. De exemplu, scopul său este singular:

Explorarea solubilităţii în apă a serului Wernicke.

Membrii echipei, care apar în paginile următoare – toţi cei şase sunt şi ei oameni de ştiinţă, toţi cu doctorate. Sub fiecare nume este trecut un grad şi o ramură militară. Închid ochii în lumina dură de deasupra chiuvetei din baie şi mă gândesc la această după-amiază, la toate uşile pe lângă care am trecut în timp ce Poe mă conducea pe coridorul de la etajul cinci, spre biroul lui Morgan.

Unul dintre nume – Winters – îmi sună puţin cunoscut. În acelaşi timp, ceasul din sufragerie sună ora unu.

Aranjez cu grijă pachetele, aşa cum erau: alb, auriu şi roşu. Înainte să le pun înapoi în plic, verific graficul Gantt din setul alb. Cronologia, o bară orizontală codată prin culori pentru sarcini, se întinde până în urmă cu un an, pe 8 noiembrie, data la care echipamentul laboratorului nostru a fost confiscat.

Deci am avut dreptate. Proiectul Wernicke nu a fost

conceput ieri. A început cu şapte luni în urmă.

Picioarele nu mă mai ascultă. Le simt încremenite şi cuprinse de furnicături şi ace de la atâta stat cu picioarele încrucişate pe podea. Mă sprijin de chiuvetă şi îmi întind muşchii.

— Jean?

Vocea de pe partea cealaltă a uşii de la baie este înăbuşită, dar fără îndoială este a lui Patrick. Bate o dată, apoi clanţa se mişcă.

Nu am încuiat-o. Nu am crezut că trebuie.

Rahat. Rahat, rahat, rahat.

Dau drumul repede la robinet şi las plicul să alunece în spaţiul îngust dintre chiuvetă şi perete. Când Patrick deschide uşa, îmi clătesc faţa cu apă rece.

— Iisuse, iubito, spune el. Arăţi groaznic.

Reflexia mea confirmă acest lucru. Rimelul întins din pricina sudorii îmi înconjoară ochii, bluza de bumbac pe care am îmbrăcat-o de dimineaţă e lipită de mine, iar părul îmi este ciufulit şi zburlit. Opresc robinetul şi mă şterg cu prosopul, zâmbind puţin umil spre Patrick, care pare mult mai puţin beat şi foarte îngrijorat.

— Nu mă simt prea bine, spun. Cred că de la pizza.

El îmi pune o mână pe frunte, o mână rece, curată, de doctor, cu pielea roz şi fină. Pentru o clipă, mă gândesc la mâinile lui Lorenzo şi la cât de diferite sunt. Mă gândesc la faptul că mâinile lui Patrick ar putea să nu

fie atât de curate pe cât par.

— Iubito, ţie nu ţi se face rău niciodată. Şi apoi adaugă, cu un mic râs: Ei, bine, doar dacă nu cumva eşti gravidă... Ştii, cu patru copii, înseamnă un an întreg de timp privat la toaletă.

Încerc să râd şi eu, dar vocea mea pare răguşită.

— Doar nu eşti...

Ochii lui Patrick îmi străpung chipul şi burta, apoi se încruntă. Nu e prost şi este medic. Între matematica simplă şi noţiunile esenţiale de embriologie, trebuie să ştie că este imposibil. Cu viaţa noastră sexuală din ultimele luni, fie sunt gravidă în trei zile, fie port o minge de plajă.

— Sigur că nu, spun. Chiar cred că a fost de la pizza. Avea un gust ciudat.

— Bine, atunci. Vino înapoi în pat.

Mă ia de mână şi stinge lumina de la baie, scoţându-mă din camera de lectură nocturnă.

— Vin după ce beau puţină apă, îi spun. Şi dacă tot m-am trezit, aş putea să îl sun pe papa.

Când paşii lui se stâng pe holul dinspre camera noastră, scot plicul din ascunzătoarea sa, mă duc înapoi pe veranda din faţă şi inversez procesul furtului. Mă opresc în bucătărie pentru un pahar de apă cu gheaţă şi formez numărul tatălui meu din memorie.

— *Pronto,* răspunde el, dar nu seamănă deloc cu tatăl

meu, ci cu un bărbat mult mai în vârstă.

— Papa, sunt Jean. Cum e mama?

Vocea lui îmi spune totul, chiar dinainte să rostească cuvintele „leziune cerebrală”, „zona aia care începe cu W” şi „de ce nu mai pot să vorbesc cu ea”.

— Nu poţi s-o faci bine? Gianna?

— Sigur că pot. Îmi adun în voce cât mai multă încredere, sperând să acopăr tremuratul pe care îl simt în gât. În curând, papa. Foarte curând.

După încă un pahar cu apă, din care o mare parte mi-o torn pe faţă, mă întorc pe hol, spre camera noastră.

Patrick sforăie din nou.

Pun cheile pe covor, lângă noptiera lui, şi mă urc în pat, pentru şase ore de somn.

Patruzeci şi opt

În coşmarul meu, copiii au dispărut. Văd cum îmi sunt luaţi unul câte unul, iar chipurile lor se întunecă şi dispar. Cineva – Olivia, poate, sau poate un soldat – o ţine pe Sonia în sus printre luminile bliţurilor de la camere. Gemenii îmi fac cu mâna, iar Sam aruncă un pachet de cărţi de joc în aer, deasupra capului lui Leo.

— Cincizeci şi două de cărţi! spune el.

Steven zâmbeşte în colţul gurii şi strigă:

— Pe mai târziu, mamă.

Înclină capul într-o parte de parcă ar spune că îi pare rău.

Şi, în tot acest timp, Patrick priveşte şi nu spune nimic. Sâmbăta mea nu începe tocmai aşa.

Patrick trage draperiile, lăsând o lumină orbitoare să intre în dormitor. Gemenii şi Sonia intră în marş cu o tavă plină cu covrigi calzi şi cafea – mirosuri care, în oricare altă zi, mi-ar putea stârni pofta de mâncare, dar azi nu fac decât să îmi provoace un alt val de greaţă. În mijlocul unui covrig uns cu cremă de brânză se află o lumânare.

— La mulţi ani, mamă! strigă patru voci.

Aproape am uitat că azi împlinesc patruzeci şi patru de ani.

— Mulţumesc, le răspund, încercând să par înfometată. Unde este Steven?

— Doarme, spune Sam.

Ceasul digital de lângă pat arată nouă-unu-unu. Le-am spus lui Lin şi lui Lorenzo că voi fi în laborator până la zece.

— Stinge lumânarea şi pune-ţi o dorinţă, mami, spune Sonia.

Fac asta, picurând ceară peste micul dejun, apoi mă ridic din pat şi alerg până la baie.

— Mă întorc într-un minut. Treziţi-l pe Steven. Vreau

să vorbesc cu el înainte să plec la serviciu.

Parada aniversară se inversează şi iese pe uşă. Peste treizeci de secunde, în timp ce torn cafeaua nebăută în chiuvetă, intră Patrick.

— Steven a plecat, spune el încet.

Mă gândesc la „a plecat" în oricare alt sens semantic. A plecat la magazin, a plecat la alergat, a plecat să ia o pizza pentru micul dejun, a plecat pe câmpii. Nu mă gândesc la asta în termenii cei mai simpli. Nu mă gândesc că „a plecat" înseamnă absent, nu la fel ca în visul meu. Nu mă gândesc în sensul de a fi plecat din viaţa asta, de a fi mort.

Patrick îmi întinde o foaie de caiet.

— Asta era în camera lui. Pe pernă.

Putea să fie şi mai rău, mă gândesc, citind mâzgălitura lui Steven. Oricum, asta – ce cuvânt oribil – este suficient să mă lase fără răsuflare.

Am plecat să o caut pe Julia. Vă iubesc. S.

În patru zile, totul s-a schimbat de la jalnic la groaznic.

— Să chemăm poliţia? spun apoi.

Patrick clatină din cap de parcă ar şti la ce mă gândesc.

— Probabil e mai bine să nu o facem.

Îmi atinge braţul şi îmi ia cana goală de cafea din mână, fără să mă întrebe *Ce e cu cafeaua ta?* sau să

observe urmele maro din chiuvetă. Ceea ce spune este: *Nu am fost un soţ foarte bun, nu?*

Apoi, ca doi magneţi, suntem împreună, lipiţi, susţinându-ne unul pe celălalt. El îmi atinge cu degetul acel punct neted din spatele urechii şi simt cum pulsul îmi bate într-un ritm sincopat la început, apoi constant. Este ciudat să te gândeşti la iubire într-o perioadă ca asta, cu fiul nostru plecat şi cu pata maro de cafea din chiuvetă, însă mâinile lui Patrick cutreieră, ajungând de pe gât pe spatele meu, apoi în faţă, pe sânii mei, care se umflă în cămaşa de noapte de mătase, reacţionând la atingerea lui în acel fel automat specific cărnii, tresărind chiar şi când mintea îi dictează să nu.

— Nu pot să întârzii, spun, desprinzându-mă de el.

În dimineaţa asta nu pot nici să stau sub soţul meu, gândindu-mă la cum a fost prima oară, când l-am conceput pe Steven.

Mă gândesc şi la ce ar fi făcut Patrick dacă, în locul Juliei, reverendul Carl m-ar fi luat pe mine din casă şi m-ar fi dus în faţa camerelor de televiziune înainte să mă trimită spre o viaţă de tăcere şi servitudine. Ar fi venit după mine?

Lorenzo, da, dar nu şi Patrick.

— Unde crezi că s-a dus? îl întreb, pornind duşul. Steven, vreau să zic.

Julia ar putea fi oriunde – pe coastă, pe continent, în

partea opusă a ţării, într-o livadă de portocali din California.

— E ca şi cum ai încerca să găseşti o pisică neagră într-o pivniţă cu cărbune.

Patrick clatină din cap.

— Nu cred. Hai să îţi arăt ceva!

Mă lasă în baie şi se duce spre noptiera de lângă partea lui de pat.

— Ce dracului? îl aud apoi.

Minciuna este deja pregătită şi e mai uşor de recitat când nu îl privesc în ochi.

— Mânerul s-a desprins aseară. Nu mai ţii minte?

Urmează o pauză în timp ce el se gândeşte. Apoi, în sfârşit, aud zdrăngănitul cheilor şi un „Hm" perplex din dormitor, înainte să fug în duş.

— Îţi fac nişte ceai dacă vrei, strigă Patrick. Când termini, vino în biroul meu. Cred că ştiu unde se duce Steven.

Fac cel mai rapid duş din viaţa mea, apoi îmi pieptăn părul nespălat şi mă îmbrac cu o pereche largă de jeanşi şi o cămaşă de in pe care nu trebuie să o bag în pantaloni. La dracu' cu codul vestimentar. Mi-e cald, mă grăbesc şi sunt gravidă. Apoi ies pe hol, îndreptându-mă spre biroul lui Patrick.

Chipul reverendului Carl umple ecranul, iar mâinile lui sunt ridicate, de parcă s-ar ruga. Este poziţia lui

preferată de vorbit. Camera de ştiri concentrată asupra lui dă înapoi, extinzând planul şi relevând restul scenei. Julia King este de nerecunoscut.

Au ras-o în cap, desigur – mă aşteptam la asta. Nu mă aşteptam să fie însă doar pe jumătate, ca o tunsoare realizată de un om orb cu paralizie. Pe cap are smocuri de păr rămase în petice.

— Ce-au făcut, au folosit o lamă tocită? spun fără să îmi iau ochii de la imaginea de pe laptopul lui Patrick.

Steven a văzut asta; a fost forţat să se uite şi să se alăture înjurăturilor clasei lui.

Reverendul Carl face apel la publicul său să se roage, apoi îşi pleacă ochii.

— Doamne, iart-o pe fiica Ta rătăcită şi ghideaz-o când li se va alătura surorilor sale din Black Hills, Dakota de Sud. Amin.

Un cor de strigăte şi de huiduieli urmează după rugăciune. Câţiva oameni spun „Amin", dar în mare parte este un festival al urii. Reverendul Carl îşi ridică palmele în aer şi face apel la tăcere, dar când îşi îndreaptă capul spre camere, zăresc un zâmbet discret pe buzele lui.

Acum, camera se apropie mai mult de chipul Juliei, răvăşit de lacrimi. Buzele îi tremură, iar ochii ei caută de la stânga la dreapta, sperând la puţină compasiune de la cei care strigă. Mâna reverendului Carl apare pe

umărul ei; Julia se dă la o parte, dar mâna pare să o strângă şi mai tare, degetele apăsându-i clavicula sub ţesătura cenuşie. Este strânsă la gât şi are mâneci lungi. Trebuie să moară de cald.

Nu este prima oară când mă gândesc cât de mult îl urăsc pe reverendul Carl Corbin, dar acum este prima dată când vreau să îl omor.

Patruzeci şi nouă

Dacă mi-aş fi petrecut ultimele minute acasă, privind pe fereastra din faţă în loc să îmi descurc părul, aş fi putut să văd SUV-ul negru şi anonim parcat peste stradă, cu motorul pornit şi pufăind nori de gaze de eşapament.

Dar nu am făcut asta. Iar când ies pe uşă şi pornesc maşina, e prea târziu.

Del poştaşul este deja pe treptele verandei, cu geanta pe umăr şi cheia de la cutia noastră poştală într-o mână. Îmi face semn, iar eu îi răspund prin geamul din spatele Hondei. Descoperirea mă loveşte ca un val: cheile, plicul, Del uitându-se în cutia poştală ieri şi scoţând un singur obiect, Sharon avertizându-mă că există o organizaţie subterană care foloseşte un poştaş drept mesager. Şi, în cele din urmă, cuvintele lui Patrick de aseară, după ce mi-a spus ce îşi făcuse Olivia

cu Dictaphone-ul care repeta la infinit bucla cuvintelor ei.

Facem tot ce putem.

Când reuşesc să fac conexiunea, înţeleg un adevăr teribil, înspăimântător şi, în acelaşi timp, alinător: Patrick nu lucrează pentru guvern. Lucrează împotriva lui.

Înaintez până la jumătatea aleii, oprindu-mă când ajung în dreptul verandei. Del deschide cutia poştală, atent să îşi protejeze mâinile de camera de pe stradă şi de pe verandă. Aş vrea să-l strig.

Stop! Stop! N-o deschide!

El scoate apoi plicul, ţinându-l aproape şi ascunzându-l în geanta lui înainte să încuie din nou cutia poştală. Nu va auzi în spatele lui paşii silenţioşi ai lui Poe, care se apropie, urcând treptele verandei. Nu va auzi clinchetul şi zumzăitul slab al armei negre paralizante din mâna dreaptă a lui Poe, nici pârâitul care îi va atinge coastele, electrocutându-l de două ori – mai întâi în minte, apoi şi în trup.

Poe se întoarce spre mine şi îmi face semn spre alee, ca şi când ar spune: *Dă-i drumul de aici. N-ai ce vedea.*

Apoi alţi doi bărbaţi vin în grabă spre casă din maşina neagră de peste drum. Ei îl ridică pe Del de subsuori, îi târăsc trupul moale pe trepte şi pe alee până la maşină, iar eu aştept fără speranţă să văd dacă Poe

sună la soneria noastră şi repetă spectacolul cu Patrick.

Nu face asta, ci se îndepărtează de casa noastră, apoi se urcă pe bancheta din spate a maşinii negre lângă Del, care şi-a pierdut cunoştinţa, şi aşteaptă ca eu să plec. După aceea, maşina neagră dă colţul, urmându-mă până pe Connecticut Avenue, unde se întoarce şi o ia spre sud. Îmi trece prin minte să mă întorc şi să mă duc la ferma familiei Ray ca s-o avertizez pe Sharon, dar alung acest gând. Voi fi prinsă sau va fi prea târziu; sau, în cel mai bun caz, Morgan o să mă bată iar la cap pentru că nu am ajuns la muncă la timp.

În timp ce îmi croiesc drumul prin traficul de dimineaţă, procesez evenimentele dimineţii. Poe crede probabil că Del a avut plicul tot timpul, că era pe cale să îl livreze, poate la o altă adresă.

Nu am o memorie eidetică – nici pe departe. Dar am mintea construită pentru texte. Într-o viaţă anterioară sau într-o viaţă viitoare în care aş putea avea acces la cărţi, aş fi un editor decent. Nu că textele pe care le-aş scrie ar fi de valoare, dar aş putea depista greşelile. Iar cele pe care le procesez în timp ce mă lupt cu traficul, în drum spre Lorenzo şi Lin, sunt aceleaşi greşeli de scriere pe care le-am descoperit în pachetele roşii şi aurii dintr-un plic de manila.

Greşelile nu sunt singurul lucru care îmi trec prin minte, ca nişte hamsteri disperaţi care aleargă pe o

rotiță. Însăşi natura celor trei echipe distincte care dublează fiecare munca şi efortul celorlalte nu ar trebui să merite statutul de clasificat. Iar echipa mea nu a fost niciodată clasificată sau, dacă a fost, preşedintele nostru a declasificat-o într-o conferință de presă cu trei zile în urmă.

Îmi parchez Honda în locul care îmi este alocat, între Mustangul lui Lorenzo şi spaţiul în care ar trebui să fie Smartul lui Lin (dar nu este). În clădire, un soldat mă grăbeşte prin punctul de verificare după ce îmi ia poşeta şi o trece prin aparatul cu raze X.

— Ce este asta? îl întreb.

— Noi proceduri de securitate, spune soldatul, uitându-se la mine.

De data asta nici vreun zâmbet, nici vreun *Să aveţi o zi bună!* vesel, doar o pereche de ochi mijiți care mă privesc de sub cozorocul şepcii când îmi iau geanta şi mă îndrept spre lifturi. Morgan mă aşteaptă acolo cu braţele încrucişate.

— Ai întârziat, spune el.

— Am lucrat azi-noapte până târziu, mint eu, apoi intru în liftul deschis.

Morgan mă urmează.

— Jean, nu ai voie să îţi iei munca acasă. Sau ai uitat această regulă simplă?

Mă întorc spre el, dorindu-mi să fi purtat mai mult

decât o pereche de sandale, ca să mă pot uita de sus la ticălos. În schimb, îl privesc direct în ochi.

— Nu, Morgan, nu am uitat. Eu nu uit lucruri. Dar am un creier care lucrează, aşa că, dacă nu vrei să îl las şi pe el încuiat în laboratorul tău nenorocit, lasă-mă în pace să fac ceea ce trebuie să fac, ticălos mic ce eşti!

— N-o să stau aici ca să suport un astfel de limbaj, spune el.

— Atunci, aşază-te. Sau întinde-te pe jos. Sau târăşte-te într-o gaură. Nu-mi pasă. Sunt ocupată.

— Voi scrie toate astea. O să trimit un raport la...

— Cui? Preşedintelui? Bine. Spune-i că îmi iau liber restul lunii pentru comportament neadecvat.

Apăs butonul de închidere a uşilor liftului înainte să ies, lăsându-l pe Morgan să fiarbă.

— Ce dracului a fost asta? mă întreabă Lorenzo.

Este pe coridorul dintre lift şi laborator, îmbrăcat lejer, într-un tricou polo şi pantaloni kaki pe sub halatul alb.

— Îl detest pe rahatul ăla, spun eu. Unde e Lin?

— N-a venit încă. Se pare că avem laboratorul doar pentru noi.

Ochii lui devin jucăuşi în timp ce se apropie de mine.

O partidă scurtă pe unul dintre bufetele de răşină epoxidică nu face parte din programul meu de azi, dar trebuie să vorbim.

— Arată-mi la ce ai lucrat, îi spun, inserând cardul de acces în uşa principală a laboratorului.

Ceea ce ştiu trebuie împărtăşit.

Lorenzo dă drumul robinetului din laboratorul de biochimie şi începe să se spele pe mâini, frecându-şi cu săpun fiecare deget şi unghie şi inspectând fiecare părticică a mâinilor.

— Ei, bine?

— Cele trei echipe. Sunt cam la fel, şi totuşi diferite.

Mă gândesc la obiectivele scrise, la faptul că două dintre echipe par identice într-un fel şi alte două în alt fel. Totul din cauza unui singur cuvânt: „anti". La momentul respectiv, pe când stăteam cu picioarele încrucişate pe podeaua rece din baie, am crezut că este o greşeală de scriere. Lorenzo continuă şarada spălării pe mâini, dând apa mai tare şi aplecându-se mai mult spre robinet.

— Scopul echipei noastre este dezvoltarea serului anti-Wernicke, continui. La început, am crezut că scopul Echipei Aurii este identic, însă apoi mi-am dat seama: nu e nimic top secret în privinţa activităţii noastre de aici, adică nimic din ceea ce lucrezi tu cu Lin.

— Nu promovezi chestii clasificate într-o conferinţă de presă, aprobă Lorenzo.

— Exact. Deci pachetul Echipei Aurii a lăsat deoparte

un cuvânt.

El ridică o sprânceană.

— „Anti", şoptesc eu. Echipa aceea nu dezvoltă un ser anti-Wernicke, iar Echipa Roşie nu lucrează la solubilitatea în apă pentru un ser anti-Wernicke. „Anti" lipseşte şi de acolo.

— Rahat, spune el, privindu-şi mâinile. Eşti sigură că nu a fost doar o greşeală de scriere?

— Nu. Nu sunt sigură. Nu pot fi sigură. Dar are sens. Este singurul lucru care explică de ce materialele sunt clasificate şi de ce Morgan are un singur dosar etichetat „Proiectul Wernicke". Noi mereu i-am spus „Anti-Wernicke" sau, mai târziu, „Wernicke-X". Aşa cum nu ai lucra la un tratament pentru cancer numind studiul „Proiectul Cancer".

— Nu şi dacă ai dezvolta cancerul într-un laborator, spune el. Sună greşit.

Îi povestesc apoi despre Patrick şi Del, despre cutia poştală încuiată şi despre oamenii lui Poe care au venit şi l-au luat pe Del de dimineaţă.

— Ei ştiu, spun eu. Poe sau altcineva ştie că există o operaţiune subterană, iar ei ştiu că au aflat ce se întâmplă de fapt.

Multă vreme ne uităm unul la celălalt pe deasupra apei care curge, atenţi să ne ţinem capetele aplecate deasupra chiuvetei. Nu este nimic de spus, pentru că

ştim amândoi că munca noastră este inversată undeva în clădirea asta.

Fie că este reverendul Carl în spatele acestui lucru, fie că este Morgan, sau preşedintele, sau Mişcarea Pură, nici n-are vreo importanţă. Ar putea fi toţi, lucrând laolaltă pentru crearea unui ser care nu vindecă afazia, ci o provoacă.

Cincizeci

Lorenzo şi cu mine pregătim două grupuri de şoareci pentru injecţii. Fiecare set va primi una dintre cele două neuroproteine pe care le-a preparat şi, cu puţin noroc, vom şti în ce direcţie s-o luăm până la finalul zilei, când jumătate dintre şoareci vor fi morţi. Când scot micile creaturi din cuştile lor şi le rad pe rând o porţiune pătrată de blană, doar două cuvinte îmi saltă prin creier: *De ce*?

Răspunsul îmi vine mult prea uşor, sub forma unui singur cuvânt: *tăcere.*

Lorenzo vine spre mine şi ia şoarecele maro din mâinile mele tremurânde.

— O fac eu, spune el, ghidând maşina de tuns. Gata. Tu pune-l pe Mickey în cuşca Grupului Unu. Şi nu te îngrijora, mă ocup eu de injecţii.

— Mă descurc atât de prost?

— Să spunem doar că eşti puţin neliniştită în dimineaţa asta. Nu e mare lucru. Mă bate pe umăr şi eu tresar. Pas cu pas, Gianna.

Îi privesc mâinile cu degetele lungi, pline de bătături în vârfuri după anii de muncă grea, în timp ce sedează următorul şoarece; apoi aşteaptă să se relaxeze în palma lui şi rade încă un petic pătrat.

— Acesta este pentru Grupul Doi, zice el, dându-mi micul trup moale. Încă un Mickey sau Minnie merge în a doua cuşcă.

— Sunt monştri, spun eu.

Lorenzo încuviinţează. Ştie că nu mă refer la şoareci.

Cu două ierni în urmă, în sufrageria mea, stau lângă Olivia King, care bea cafea şi o priveşte pe Jackie în timp ce se războieşte cu trei femei pure. Costumele lor pastelate creează un contrast tăcut faţă de costumul roşu al lui Jackie. Olivia le aprobă pe femeile asortate, clătinând din cap violent de fiecare dată când Jackie deschide gura.

— Cineva ar trebui să o facă să tacă pe femeia asta, spune Olivia. Pentru totdeauna.

Of, Olivia, mă gândesc, *la ce dracului te aşteptai?*

Vor începe cu femeile din tabere, bănuiesc. Jackie, Julia, Annie Wilson de pe strada noastră. Nu vom vedea nimic din toate astea la televizor. Apoi reverendul Carl va aduna oamenii precum Del şi

Sharon, strivind ultima speranţă a oricărei rezistenţe. Totuşi, înainte să îi ia vocea, îl vor presa pe Del, probabil folosindu-se de cele trei fiice ale sale drept stimulent. Şi Del, desigur, va vorbi. Ce tată nu ar face-o?

Patrick va fi următorul. Simt cum mi se opreşte inima când mă gândesc la metodele pe care le vor folosi cu el, la ameninţările la adresa Soniei care îl vor încuraja să vorbească. Şi aşa mai departe, până când şi ultimul membru al unei operaţiuni şi aşa firave va fi găsit, forţat să vorbească şi, în cele din urmă, redus la tăcere.

Cu propria mea creaţie nenorocită.

Nu cred că acesta va fi sfârşitul.

Lorenzo mă atinge din nou pe umăr.

— Am terminat momentan. Eşti bine?

Încuviinţez.

Fără un soţ şi cu noul contor de pe mână, care se va întoarce de îndată ce îmi voi fi terminat treaba aici, nu voi avea cum să am grijă de casă şi de copii. Steven ar putea să reuşească să facă faţă pentru o vreme, asta dacă se va întoarce vreodată. Dacă nu, cu părinţii lui Patrick deja morţi şi ai mei în Italia, clanul McClellan va fi terminat, dispărut.

Şi apoi, mai este şi copilul meu. Copilul lui Lorenzo.

Deşi am petrecut atât de mult timp gândindu-mă la cum a fost înainte, la cum am fost eu, viitorul a rămas

mereu în ceaţă. Asta până acum. În momentul de faţă, văd fantomele anilor care urmează, la început doar vârtejuri diforme, care apoi fuzionează formând imagini clare, colorate. Mă văd bolborosind fraze fără sens, după ce îmi injectează un ser preparat chiar de mine. Stând aplecată şi încărunţită, smulgând buruieni din pământ cu mâini pe care nu le mai recunosc. Stând întinsă pe un pat de campanie, sub o pătură subţire, tremurând iarna. Cu ochii goi şi, poate, pe marginea dintre raţiune şi nebunie, întrebându-mă unde au plecat toţi. Steven, Sam, Leo, Sonia. Copilul.

Doar când Lorenzo mă ia de braţ şi mă ridică îmi dau seama că am stat pe podeaua laboratorului, sprijinindu-mă cu spatele de cuştile goale de jos.

— E în regulă, Gianna, spune el, ştergându-mi lacrimile din ochi cu degetele. E totul bine.

— Nu este, să ştii.

— Va fi.

Vreau să mă îngrop în el, dar îmi aduc aminte de camere.

— Sunt bine, spun ridicându-mă. Să continuăm cu injecţiile.

Pe vremea când am început experimentele pe animale de laborator, aveam o singură regulă de aur: să nu le dau nume. Cu alte cuvinte, să nu le consider animale de companie, să nu mă gândesc la ele altfel

decât la o modalitate de a ajunge din punctul A în punctul B. Gândeşte-te la ele ca la eprubete, sau vase Petri, sau lamele de microscop, nimic altceva decât obiecte de umplut şi observat. În timp ce ţin fiecare şoarece pentru ca Lorenzo să îl injecteze cu o soluţie care fie îl va vindeca, fie îl va ucide, nu mă pot gândi decât la numele pe care le-am pus: Jackie. Lin. Jean.

Cincizeci şi unu

Ideea lui Lorenzo este riscantă, dar necesară.

După ce solicit un asistent de la etaj care să cureţe laboratorul şi trimit un raport pentru Morgan, plec prima, refăcând traseul prin punctul de securitate. De gardă, în tura de după-amiază, sunt alţi doi soldaţi, cu uniformele scrobite atent şi cu cizmele lustruite puternic, reflectând luminile fluorescente de la intrare. Poşeta mea ajunge din nou pe banda rulantă pentru a fi scanată, iar unul dintre soldaţi mă percheziţionează, mâinile lui atingându-mi cu mişcări scurte şi arcuite şoldurile, spatele, stomacul, sânii. Odată ce trec, ies din clădire în lumina soarelui de mai.

31 mai, cred, este ziua mea, ziua în care Steven a fugit cu un teanc de bani din portofelul lui Patrick şi ziua în care mă voi întâlni cu Lorenzo, pentru un alt rendez-vous în cabana închiriată din Maryland.

Ne-am decis să urmăm rute diferite de ieşire din oraş, aşa că urmez traficul spre sud, spre autostrada care trece prin Washington, şi depăşesc piaţa de peşte, care încă se află pe mal. Mă întreb de unde provin peştii? Maine?

Carolina de Nord? Probabil ambele. Nu mă întreb cine lucrează în fabricile de procesare, despicând şi dezosând, împachetând şi congelând. Poate într-o zi voi avea şi eu o astfel de slujbă. Ore multe. Fără plată. Duhoare permanentă de peşte în piele.

Lin s-a înşelat când a spus că economia e în cădere liberă. Poate că nu prosperă, dar maşinăria merge înainte cu o viteză constantă. Forţa noastră de muncă nu a fost înjumătăţită, ci reasamblată şi redistribuită. Bărbaţii care făceau muncă necalificată au fost înlocuiţi cu cei pe care purii i-au considerat demni să facă parte din societate. Industriile – cu tot ce cuprinde acestea, inclusiv guvernul – şi-au ales pe sprânceană masculi proaspăt absolvenţi din universităţile de top ale ţării, pentru a umple golurile lăsate de femei: CEO, medici, avocaţi, ingineri.

A fost o reoperaţionalizare de top a sistemului.

Toată ziua am încercat să mi-l alung pe Steven din minte, iar acum tristeţea iese cu putere din mine. Au fost atâtea dăţi când am vrut să-l învinovăţesc, dar nu mai pot. Monştrii nu se nasc. Niciodată. Ei sunt

alcătuiţi, piesă cu piesă şi membru cu membru, creaţii artificiale ale oamenilor nebuni care, asemenea lui Frankenstein cel prost îndrumat, cred mereu că ei ştiu mai bine.

Oricum, Steven nu va ajunge departe, chiar şi având banii aceia. Îşi va găsi drumul înapoi spre casă. Acesta este singurul lucru pe care trebuie să îl cred.

Când traficul se relaxează, iar eu rămân fără lacrimi, ies de pe autostradă şi o iau spre est, spre golful Chesapeake, acel tărâm al lui William Styron[4] cu crabi albaştri şi vase cu pânze care plutesc peste apele liniştite. Este un drum lung, dar uşor, şi am ocazia să mă gândesc.

Dacă tratamentul Wernicke funcţionează, ceea ce mă aştept să se întâmple, îi voi cere lui Morgan să trimită o doză pentru mama mea, în spitalul din Italia. Acest mic beneficiu este singura rază de lumină într-un peisaj atât de întunecat. Nu este mult, dar este ceva de care mă pot agăţa.

Maşina lui Lorenzo este deja pe aleea cabanei, radiind valuri de căldură dinspre capotă. Sigur că el a sosit primul – poţi să scoţi un şofer italian nebun din Italia, dar nu poţi scoate nebunia din el. Trec de maşina lui şi opresc pe lotul alăturat, care a rămas liber de când

---

[4] Romancier şi eseist american, autor al celebrului roman *Alegerea Sofiei* (n. tr.).

Lorenzo a închiriat cabana noastră. Regula este ca primul să parcheze la cabană, iar al doilea, în lotul gol. N-am fost niciodată prima.

El este în bucătărie – sau acolo unde ar putea fi o bucătărie dacă ar exista mai mult de o chiuvetă, un aragaz cu două ochiuri şi un frigider în formă de cub, pentru apă şi vin. Nu am pierdut niciodată timpul gătind în locul acesta. Nu mâncare, în orice caz.

Aveam totul planificat de pe drum. Intru, vorbesc şi plec. Dar când pune o mână pe obrazul meu drept, toate planurile se duc dracului. Nu Lorenzo este cel care mă conduce în micul dormitor de lângă bucătărie, o cameră întunecată, cu lambriuri de lemn şi cu o singură fereastră, pe care nu am deschis-o niciodată. Eu îl iau de mâna pe care o ţine pe obrazul meu şi îl conduc în dormitor.

Data trecută nu am vorbit deloc. Încă aveam contorul la mână, iar Lorenzo a rămas tăcut, poate din solidaritate.

Nu mi-a şoptit numele, cum făcea Patrick, şi nu a rostit cuvinte de milă.

Pur şi simplu nu a vorbit deloc în timp ce se mişca deasupra mea şi în mine. Azi suntem la fel de tăcuţi, căci mâinile şi trupurile noastre recită cuvintele în numele nostru, dar în mine se aude larma unei orchestre care cântă din plin.

După o rundă de dragoste începem din nou, de data asta încet şi fără grabă, de parcă am avea la dispoziţie zile sau ani, nu ore. Nu fracţiuni de ore.

Când el se domoleşte, în sfârşit – în toate sensurile cuvântului –, rămâne deasupra mea, acoperindu-mă cu trupul lui ca un scut.

— Pot să te scot de aici, spune el.

Pentru un moment nu înţeleg ce vrea să spună, dar se întinde spre jeanşii lui, care stau aruncaţi alături de ai mei, două grămezi gemene de denim pe podeaua de lemn, şi revine spre mine cu o cărticică roşie şi subţire.

Recunosc totul imediat: roata dinţată şi steaua cu cinci colţuri înconjurată de crengi – măslin pentru pace, stejar pentru putere.

— De unde ai asta? îl întreb, frunzărind noul paşaport.

Pagina doi are poza mea, dar numele altei femei: Grazia Francesca Rossi.

Data naşterii se potriveşte aproximativ cu vârsta mea.

— Am prieteni, spune el. Ei, bine, prieteni care pot fi cumpăraţi.

— Cine e Grazia?

Rossi este un nume comun în Italia, dar coincidenţa pare exagerată.

— Sora ta? adaug.

Lorenzo clatină din cap.

— Nu. Nu am nicio soră. Grazia este... a fost soţia mea. Nu mă aşteaptă să întreb altceva şi îmi explică: A murit acum cinci ani.

— Ah, răspund, de parcă tocmai mi-ar fi spus un lucru obişnuit, un raport meteo, rezultatul la Cupa Mondială, locul următoarelor Jocuri Olimpice de iarnă...

Nu pun întrebări, iar el nu oferă răspunsuri.

— Nu pot să plec, să ştii.

Din partea lui nu vine niciun argument, doar mâna lui care trece peste corpul meu, începând de la claviculă, şi se opreşte cu un centimetru deasupra sexului.

— Dacă este fată, Gianna?

Cincizeci şi doi

Dacă este fată?

Stau pe o parte, urmărind cu un deget emblema aurie de pe coperta paşaportului meu, acest dar care a însemnat totul pentru Lorenzo, biletul meu de ieşire din iad. Biletul nostru de ieşire, mă gândesc, ţinându-mi cealaltă mână pe burtă. Doar cu o oră în urmă mă gândeam la Styron, iar acum, iată-mă, o Sophie a lui de scurtă durată, stând întinsă alături de

bărbatul ei, o alegere teribilă, solomonică, atârnând în spaţiul de deasupra noastră.

Pe care? Pe care o salvez?

— Cât timp am la dispoziţie ca să mă gândesc la asta? îl întreb, în întunericul dormitorului nostru.

Ştim amândoi că nu am prea mult, nu câtă vreme luni vom avea primul studiu clinic.

— Am putea amâna proiectul, spun apoi. Să mai cumpărăm câteva săptămâni.

— Ar fi suficient?

— Nu.

Brusc mă gândesc la o plajă de acum mai bine de douăzeci de ani, nu o plajă elegantă, nu Cancún sau Bermuda – Jackie şi cu mine abia puteam pune deoparte banii pentru două nopţi într-un hotel prost, fără vedere la ocean. Dar în fiecare vară mergeam la Rehoboth, ca să bem bere, să ne bronzăm şi să scăpăm de nebunia facultăţii pentru câteva zile. Ultima oară când am fost acolo, i-am spus că reuşisem să economisesc nişte bani. Mai puteam să stăm o zi, poate două.

— Ar fi suficient? m-a întrebat Jackie atunci, bând dintr-o Corona pe care o scosese din cutia frigorifică şi în care băgase o felie de lime.

— Nu, am râs eu.

— Totul se termină, Jeanie. Mai devreme sau mai

târziu. Nu poţi să stai pentru totdeauna în bula vacanţei, să ştii.

Nu-mi amintesc dacă am rămas o zi în plus în camera aceea de motel sau dacă ne-am întors în dimineaţa următoare. Ceea ce îmi amintesc este că mă gândeam, odată ce ne-am cărat genţile de plajă şi valizele pline de bikini şi loţiuni de bronzat din nou în apartamentul nostru, că nici nu conta de fapt. Mai devreme sau mai târziu, aveam să fim aici, în bârlogul nostru din Georgetown, aruncând din frigider resturi de mâncare transformate în experimente ştiinţifice, verificând poşta, pierzându-ne bronzul şi întorcându-ne în vâltoarea mecanismului academic.

Jackie avea dreptate, încă o dată. Mai devreme sau mai târziu, totul se termină.

— Mi-a trecut ceva prin minte, îi spun lui Lorenzo. Când reverendul Carl m-a întrebat prima oară, m-am gândit că poate a inventat toată povestea despre lovitura la cap a fratelui preşedintelui. Îmi amintesc că eram în bucătărie şi m-am întrebat dacă mi-ar lua munca şi ar inversa procesele.

Mă întorc pe pernă, dorindu-mi să mă înghită cu totul.

— Nu e vina ta, spune Lorenzo.

Dar este. Şi vina mea nu a început marţi, când am semnat contractul lui Morgan. Vina mea a început

acum două decenii, prima dată când nu am votat, a mia oară când i-am spus lui Jackie că sunt prea ocupată ca să merg la unul dintre marşurile ei, să fac afişe sau să îmi contactez reprezentanţii din Congres.

— Spune-mi că nu trebuie să plec din patul acesta, şoptesc. Niciodată.

Lorenzo se uită la ceas.

— Şoarecii mai au două ore. Va dura patruzeci şi cinci de minute să ne întoarcem, până când vom fi din nou în laborator.

— O oră, spun eu. Pentru mine, cel puţin. Ţine minte, nu sunt Mario Andretti.

— Deci avem o oră.

Spun că nu pot, dar o fac. Iar de data asta nu sunt deloc tăcută. Ţip cu trupul şi cu vocea, îmi înfig unghiile în aşternut şi în pielea lui Lorenzo. Muşc, gem şi zgârii ca o pisică sălbatică pe amfetamine, eliberând tot stresul, toată frica şi toată ura; le torn din mine în el. El ia fiecare picătură, apoi îmi dă o parte înapoi, mă trage de păr, îmi muşcă buzele şi sânii, mă copleşeşte cu săruturi.

Deşi violentă, este tot iubire, un ţipăt în tandem către restul lumii şi toate păcatele ei.

Ne alocăm un sfert de oră ca să ne spălăm şi să ne decidem ce să facem în continuare.

— Mai este un laborator, spun eu, lăsând apa de la duş să îmi curgă pe piele.

Apa fierbinte mă înţeapă când atinge o zgârietură. Mă uit în jos şi îmi dau seama că sunt un dezastru.

— O, Iisuse!

— Faţa ta este în regulă. Perfectă, de fapt, spune Lorenzo, spălându-mi părul. Şi ai dreptate, trebuie să mai existe un laborator. Dar nu vom intra în el.

— Trebuie.

El se clăteşte şi mă lasă să mă ocup singură de părul meu încurcat. Două minute mai târziu, este din nou în baia mică, sprijinindu-se cu un şold de chiuvetă în timp ce vorbeşte.

— Ascultă-mă, Gianna! Chiar dacă intrăm în celălalt laborator, ceea ce nu se va întâmpla, ce am putea face? Incendiere? Vom fi prinşi. Să le furăm rezervele? Sigur! Dacă nu vom fi prinşi de paznici cu braţele pline de eprubete în drum spre uşă – ceea ce, apropo, se va întâmpla –, ce putem face după aceea? Este guvernul, iubito. Este o maşinărie. O vor lua de la capăt. Până anul viitor, tu şi Lin veţi ajunge să vă curăţaţi unghiile de maţe de peşte. Lorenzo se opreşte, apoi adaugă:

Asta dacă rămâi.

Mă gândesc la cuvintele lui. Are dreptate.

— Deci nu facem nimic? Ies din duş şi încep să mă usuc cu prosopul. Chiar nimic?

— Nu. Facem ceva. Ne cărăm dracului de aici.

— Am copii, Enzo. Patru. Chiar dacă l-aş putea părăsi pe Patrick...

El mă măsoară din priviri, zăbovind asupra abdomenului meu.

— Ei, bine, şi eu am unul. Nu am nimic de spus?

— Ai putea să îl iei cu tine – pe ea sau pe el.

Exact când rostesc cuvintele, îmi dau seama că este imposibil. Până când sarcina va ajunge la termen, cine ştie ce noi reguli vor fi implementate?

— Ştim amândoi că asta nu se poate întâmpla, spune el, acum mai ferm, pe un ton decisiv. Este acum sau niciodată, Gianna.

— Nu. Este săptămâna viitoare sau niciodată. Am un test luni şi, până la mijlocul săptămânii, ar trebui să am rezultatele.

— Şi?

Şi aici, în această cabană pescărească ce miroase a transpiraţie, a spermă şi iubire, iau decizia.

— Dacă este fată, plec cu tine. Cât de repede vrei.

El aşteaptă, privindu-mă cum mă îmbrac şi mă pieptăn. Aşteaptă o eternitate până să vorbească. Apoi

mă trage mai aproape, şoptindu-mi în ureche:

— Bine, Gianna. Bine.

Vocea lui sună puternic, dar ştiu că se roagă la un Dumnezeu în care nu mai crede niciunul din noi ca analiza genetică să indice un X dublu.

O fetiţă.

— Haide, îi spun. Trebuie să ne întoarcem. Plec eu prima.

Aerul este mai rece acum, iar cele câteva case de vacanţă proiectează umbre acolo unde, atunci când am sosit la cabană, nu era nimic. Deschid Honda şi mă urc, întrebându-mă pentru ce m-aş ruga eu – un băiat sau o fată? Să rămân sau să plec? Să văd cum Sonia este luată de lângă mine sau, într-un scenariu doar cu puţin mai plăcut, să văd cum un asistent în uniformă, care execută nişte ordine, îi injectează un amestec ce îi va lua toate cuvintele, pentru totdeauna? Nu cred că aş suporta nicio variantă.

Mă rog la un Dumnezeu în care nu cred pentru o fetiţă, ca să nu fiu nevoită să văd toate acestea. Şi mă rog la acelaşi Dumnezeu pentru un băiat, ca să nu trebuiască să o părăsesc vreodată pe Sonia mea.

Cincizeci şi patru

Lin nu a apărut azi, îmi spun soldaţii de la punctul de

securitate în timp ce mă percheziţionează pentru a treia oară.

— Nu, doamnă, spune unul dintre ei.

Este acelaşi tânăr scrobit care m-a pipăit când am plecat. Deasupra buzunarului stâng de pe piept îi văd numele: PETROSKI, W.

— Trebuie să îl văd pe Morgan, spun eu.

— Pe cine?

— Doctorul Lebron.

A-i spune „doctor" îmi provoacă un gust îngrozitor de bilă în gură. El nu merită titlul.

Sergentul Lustruit-Petroski îmi verifică geanta, chiar dacă a fost deja scanată cu raze X, apoi face semn spre partenerul lui. După două apeluri, Morgan răspunde.

— Ce e? întreabă el.

Soldatul îmi ia cardul de acces şi îl întoarce în mâini, citindu-mi numele.

— Doctorul McClellan spune că trebuie să vă vadă.

— Spune-i că sunt ocupat.

Vocea aceea stridentă, la fel de piţigăiată ca a unui şobolan de laborator, străbate aerul dintre soldat şi mine. Aşa mă gândesc la Morgan, ca la un şobolan, o creatură murdară şi rea, nu foarte deşteaptă.

— Spune-i că urmează să verificăm şoarecii, îi spun soldatului. Dar că vreau să vorbesc cu el mai întâi.

Din nou, chiţăitul, de data asta cu o urmă de

speranţă:

— Trimite-o sus, spune. Cu o escortă.

Treizeci de secunde mai târziu, sunt într-un lift cu un bărbat – nu, cu un băiat – nu cu mult mai mare decât Steven. Nu înţeleg din ce motiv, dar mă gândesc la cum trebuie să fi fost acest puşti în facultate, bând bere ieftină, depunând jurământul la o fraternitate şi târându-se adormit spre un curs matinal de matematică.

— Ai fost la facultate? îl întreb.

— Da, doamnă.

— În ce te-ai specializat? Mă gândesc că în ştiinţe, drept sau istorie.

El încremeneşte lângă mine, dar nu se întoarce.

— Filosofie, doamnă.

— Te învaţă cum să tragi cu un pistol ca acela la cursul de epistemologie de bază? îl întreb, făcând semn spre pistolul fixat la şoldul lui.

Mă aştept să se blocheze, să îmi spună că nu e treaba mea. *Mergeţi mai departe, doamnă. Nu e nimic de văzut aici.*

Dar nu face asta. În schimb, buza lui de jos tremură uşor şi îl văd cu adevărat pe băiatul din uniforma şmecheră a sergentului Petroski.

— Nu, doamnă, zice el.

O veche zicală spune să nu te pierzi cu firea, dar când mă uit la imaginea din pereţii de oţel lustruit ai liftului,

cred că nu de asta trebuie să ne facem griji. Buza de jos ne trădează teroarea. De fiecare dată.

Mă decid să nu îl mai torturez cu alte întrebări. Până la urmă, Petroski este doar un băiat, un puşti care a cotit greşit la un semn oarecare de pe drumul vieţii, nu atât de diferit de Steven. Deşi Steven, după un scurt ocol, s-a întors. Poate şi el va face la fel.

— Mai este timp, spun apoi, neştiind exact dacă vorbesc cu tânărul soldat sau cu mine însămi.

Uşile liftului se deschid şi o voce mecanică – feminină, mi se pare – rosteşte „Etajul cinci". Tânărul Petroski se întoarce uşor şi întinde un braţ, conducându-mă afară.

Este atât de rapid, încât aproape îmi scapă cele trei clipiri măsurate ale ochilor.

Clipeşte o dată pentru da, de două ori pentru nu.

Sau de trei ori pentru impur.

Clipesc spre el, un gest pe care camerele l-ar putea capta – sau nu –, dar, dacă o fac, pot să inventez ceva. O insectă în ochi, o geană căzută, încordarea.

— Să mergem, spun eu.

Sâmbătă dimineaţa, coridorul de la etajul cinci ar trebui să fie un oraş-fantomă, cu toţi acei generali şi amirali plecaţi la golf, lovind mingi de tenis sau jucându-se Axis şi Aliaţii în subsolurile lor. Dar fiecare uşă de birou este deschisă şi în spatele fiecăreia se află

un bărbat concentrat la biroul său.

A treia uşă din dreapta mea, după ce ieşim din lift, are o plăcuţă de alamă cu numele WINTERS, J. Înăuntru, bărbatul din spatele biroului ridică privirea şi se încruntă, apoi se întoarce la citit. Este cel pe care l-am văzut şi ieri după-amiază şi un nume pe care l-am citit pe lista Echipei Aurii noaptea trecută.

— Am ajuns, spune sergentul Petroski.

Bate la uşa închisă a lui Morgan – trei reprize de bătăi militare, rapide.

— Intră.

Petroski se întoarce, lovindu-şi ghetele lustruite una de alta.

— Succes, doamnă. Cu proiectul, mă refer. O să vă conduc jos când terminaţi.

Morgan se ridică atunci când intru, apoi îmi oferă un loc şi apasă un buton al telefonului de pe birou.

— Andy, adu două cafele. Apoi se uită la mine. Lapte? Zahăr?

— Neagră, spun eu, întorcându-i zâmbetul.

Dacă se simte mărinimos, de ce să nu-i fac jocul, chiar dacă ochii lui îmi amintesc de şoarecii de laborator injectaţi de Lorenzo de dimineaţă?

El îi transmite comanda lui Andy, asistentul său, şi se aşază pe scaunul din spatele biroului său, pe care l-a ridicat puţin ca să pară mai mare. Trebuie să fie

dureros, mă gândesc, să stai aşa, fără ca picioarele să-ţi atingă podeaua.

— Deci, progrese?

Mă uit la ceasul de deasupra capului lui Morgan şi spun:

— Vom şti cam în treizeci de minute. Unde este Lin?

Întrebarea venită din senin îl încetineşte, de parcă cineva care tocmai i-a oferit îngheţată i-ar da de ales între anşoa şi ton. În timp ce procesează întrebarea mea, văd colţurile gurii sale mişcându-se, mai întâi în jos, apoi drept, apoi din nou în sus.

— Asta este grozav. Crezi că am putea să-i dăm drumul mâine?

— Primul nostru subiect este programat pentru luni.

— Schimbă pentru mâine, spune el. Apoi adaugă: Dacă poţi, Jean. Numai dacă poţi.

Înţeleg că trebuie să mă joc frumos. El vrea ceva, eu vreau ceva.

— Absolut.

În timp ce Morgan se relaxează, Andy bate încet la uşă, apoi intră cu o tavă.

— Dă-mi voie, spun imediat, turnând cafeaua în două căni albe cu o emblemă „P" albastră. Ascultă! îmi pare rău că am ţipat la tine mai devreme.

— Suntem cu toţii foarte stresaţi, Jean. Pace.

Sigur. Pace. Aproape că îi amintesc lui Morgan că

„pace” şi „supunere” sunt practic două cuvinte identice în anumite limbi, dar nu are rost să îl încurc. Am nevoie prea tare de ticălos.

— Am să-ţi cer o mică favoare. Mama mea a suferit un anevrism, care s-a rupt. Emisfera stângă. Zona Wernicke.

Morgan mijeşte ochii, dar nu spune nimic.

Este greu să îmi dau seama dacă ochii aceia exprimă îngrijorare, simpatie sau neîncredere, aşa că merg mai departe, testând apele pas cu pas.

— Mă întrebam, de vreme ce oricum începem testele clinice, dacă o putem include şi pe ea pe lista subiecţilor.

— Sigur că putem. Adu-o mâine şi aranjează.

— Ei, bine, spun eu, asta va fi dificil. Este în Italia.

El se lasă pe spate, cu coatele pe mânerele scaunului, cu piciorul stâng sprijinit pe genunchiul drept, ca şi când ar încerca să ocupe cât mai mult loc cu putinţă.

— Italia, repetă el.

— Da. Ştii, tărâmul pizzei şi al cafelei grozave.

Spre deosebire de porcăria adusă de Andy, mă gândesc.

— Am o problemă cu asta, Jean. Relaţiile dintre noi şi Europa sunt... – el pare să caute un cuvânt – ... proaste.

Tipic pentru Morgan. Dintre toate cuvintele pe care le-ar fi putut alege – „tensionate”, „încordate”,

„problematice", „rare", „contradictorii", „ostile", „nefavorabile" –, Morgan alege „proaste".

Apoi continuă, mişcându-şi ochii uşor în sus şi la stânga, un semn clar că inventează o minciună sau că se reţine (deşi nu cred că Morgan este conştient de ticul acesta involuntar; majoritatea mincinoşilor nu sunt):

— Înţelegi, nu, Jean? Adică, pur şi simplu nu putem să trimitem un produs atât de valoros în Europa. Nu în climatul actual.

Cafeaua mea are un gust din ce în ce mai amar cu fiecare înghiţitură.

— Dar dacă mă trimiţi pe mine? Aş putea administra serul şi...

— Ha! Această unică silabă pare mai mult un lătrat decât un cuvânt. Ştii regulile călătoriei, spune el înmuindu-se, dar numai puţin. În niciun caz.

Cum aş fi putut să uit?

— Bine, atunci. Dar Lorenzo? El poate să călătorească.

Morgan clatină din cap de parcă ar urma să-i explice un concept matematic complicat unui copil, un concept atât de dificil având în vedere capacitatea mea de înţelegere, încât el crede că ar fi inutil să o facă.

— Jean, el e italian. Un cetăţean european.

— Este unul dintre noi, spun eu.

— Nu chiar.

— Deci asta e tot?

Începe să frunzărească hârtiile de pe birou, indiciul clasic prin care spune că întâlnirea a luat sfârşit.

— Îmi pare rău, Jean. Sună-mă când sunt gata şoarecii, da?

— Sigur. Mă întorc să ies din biroul lui, apoi întreb: Apropo, unde este Lin?

— N-am idee, spune el şi ochii i se mişcă în sus şi spre stânga.

Cincizeci şi cinci

În timp ce iau liftul spre subsol, prin minte îmi trec nenumărate imagini îngrozitoare.

Medicii din Franţa, având creierul absolut intact, cu o mică excepţie: sunt incapabili să proceseze instrucţiunile de pe o sticlă de dezinfectant, darămite să vorbească cu pacienţii lor, să scrie reţete, să facă operaţii.

Brokerii germani le-ar spune fericiţi clienţilor lor *Sapă!* în loc de *Cumpără!* şi *Furculiţă!* în loc de *Vinde!* Un pilot de avioane din Spania, însărcinat cu aducerea în siguranţă a două sute de pasageri, interpretează avertizările unui controlor de trafic aerian drept o glumă deocheată şi râde în timp ce aeronava se prăbuşeşte în apele Mediteranei. Şi aşa mai departe,

până când un continent întreg se îneacă într-un haos fără limbaj, gata să fie cucerit.

— Daţi-mi de ştire dacă aveţi nevoie de ceva, îmi spune sergentul Petroski când liftul ajunge la primul etaj.

Apoi iese fără să se uite înapoi şi îşi preia postul de la punctul de verificare, în timp ce alţi cinci bărbaţi intră pe uşile principale.

Aşadar, Lorenzo şi cu mine nu suntem singurii care lucrează azi. Ce surpriză!

Continui drumul spre subsol şi fiecare secundă mi se pare încă un pas dintr-o călătorie spre iad. În laborator, Lorenzo stă în faţa a două cuşti cu şoareci, studiind documentaţia.

— Grupul Unu, şopteşte el.

Nu trebuie să mai spună nimic. Cuşca etichetată cu UNU este un circ de rozătoare agitate, care chiţăie şi pălăvrăgesc despre mica lor comunitate de şoareci de parcă s-ar fi adunat pentru socializare. A doua cuşcă adăposteşte câteva creaturi fără viaţă, cu trupurile blănoase deja înţepenite.

Mă urăsc pentru că le-am dat nume.

Şoarecii nu au capacitate pentru limbaj, dar nici nu avem nevoie să aibă, nu pentru acest test final. Datorită muncii anterioare a lui Lin – din fericire –, nu a trebuit să iau parte la experimentele pe primate de acum doi

ani. Izolasem deja componentele neurolingvistice ale serului nostru. Şoarecii de azi servesc unui singur scop: testarea celor două neuroproteine pe care le-a dezvoltat Lorenzo. Niciunul din noi nu vrea să injecteze un subiect uman cu o toxină.

Dar, desigur, exact asta se va întâmpla.

Mă aşez lângă Lorenzo şi iau unul dintre rapoartele de laborator necompletate din teancul lui. Cu litere mici, scriu doar două cuvinte în colţul de sus al foii, acoperind-o cu cealaltă mână: *Armă biologică.*

De îndată ce citeşte, mototolesc pagina şi o iau cu mine în laboratorul biochimic, unde ajung prin uşa interioară. Lorenzo mă urmează şi ne uităm amândoi cum hârtia devine galbenă, apoi neagră, în timp ce se dezintegrează în flacăra albastră a unei lămpi Bunsen.

— Eşti sigură? întreabă el, răsucind robinetul şi uitându-se la cenuşă.

— Nu, dar are sens. Îi povestesc toată conversaţia mea de la etaj cu Morgan. Gândeşte-te, Enzo. Proiectul Anti-Wernicke, Proiectul Wernicke şi Proiectul Solubilitate în Apă. Injecţiile durează – să aduni oamenii, să antrenezi tehnicieni medicali. Asta le-ar da o şansă să scape. În schimb, să contaminezi rezerva de apă a unui oraş echivalează cu detonarea unei bombe cu neutroni. Pocnesc din degete. Bang! Dar fără niciun sunet.

— Asta e o nebunie, spune Lorenzo.

— La fel este şi reverendul Carl. Şi, apropo, continui, ştergând bufetul de răşină epoxidică în încercarea de a elimina toate urmele de hârtie arsă înainte să îl chemăm jos pe Morgan, trebuie să ştii că liderul nostru neînfricat vrea studiile clinice programate pentru mâine.

— Se mişcă rapid.

— Da. Aşa e.

Îl las pe Lorenzo să îl sune pe Morgan la intercom, ca să nu fiu nevoită să vorbesc cu ticălosul mai mult decât este absolut necesar. Între timp, pregătesc fiolele pentru primul ser de neuroproteină şi completez raportul zilnic. Pun şoarecii – cei morţi – într-un congelator pentru ca Lin să îşi poată efectua pe ei magia post-mortem după ce ajunge aici.

Dacă Lin mai vine aici vreodată.

— Ea nu ţi-a spus nimic ieri, nu? îl întreb pe Lorenzo când închide intercomul.

Clatină din cap.

— Doar că urma să se întâlnească cu o prietenă la cină.

— Ce prietenă?

— O mai ştii pe Isabel?

— Cum aş putea s-o uit? spun eu.

Isabel Gerber obişnuia să vină prin departamentul

nostru atunci când nu preda cursurile de spaniolă conversaţională avansată. Argentiniancă de origine elveţiană, era cu treizeci de centimetri mai înaltă decât Lin, îşi purta părut într-o cascadă blondă pe spate şi vorbea cu un uşor, dar fermecător sâsâit. Deşi diferite, cele două femei se potriveau în toate modurile în care se poate potrivi un cuplu.

Până anul trecut, când se despărţiseră, îşi anulaseră logodna şi făcuseră tot ce trebuia să facă un homosexual pentru a evita să fie trimis într-o tabără: nu mai vorbiseră niciodată una cu alta. Nu că ar fi fost prea multe de vorbit oricum, odată ce Lin şi Isabel îşi primiseră contoarele de la mâini.

— Sper că au grijă, spun.

Gândul că Lin, o femeie cu un creier atât de mare şi un trup atât de mărunt, nu putea să muncească cu mâinile goale pentru a se izbăvi de păcatele carnale mă face să tresar. Jackie ar putea să reziste la rahaturile astea. Dar Lin nu este Jackie. Şi apoi un alt gând, mult mai sinistru, mi se strecoară în minte: *Dacă suntem cu toţii urmăriţi?*

Alung neliniştea din minte – nu mai am loc pentru alte gânduri şi nici un singur neuron de rezervă – şi mă spăl pe mâini după ce las şoarecii morţi, apoi îl aşteptăm pe Morgan.

— Deci... luni, spune Lorenzo.

Şi nu se referă la muncă.

— Luni. După-amiază.

Ceasul din laborator arată cinci. Am mai puţin de patruzeci şi opt de ore ca să iau ceea ce ştiu că va fi o decizie ireversibilă.

Părinţii mei, acest copil de mărimea unei portocale dinăuntrul meu şi Lorenzo se află într-o parte a balanţei. Patrick şi copiii, de cealaltă. Două destine aparent inevitabile şi totuşi diferite atârnă deasupra fiecărei alegeri ca norii de furtună. Să stau şi să aştept ca reverendul Carl să îşi ducă la bun sfârşit groaznicul joc sau să mă duc să văd cum Europa cade în genunchi, de aproape, din primul rând, de pe cele mai bune locuri din sală?

Lorenzo vine mai aproape de mine, suficient cât să ni se atingă mâinile.

Este un sentiment puternic, degetele lui atingându-le pe ale mele.

Dar nu este suficient.

Cincizeci şi şase

Este aproape ora şapte când intru pe alee cu maşina. Cerul este încă suficient de luminat, astfel că nu îmi pot imagina iarna sau întunericul pe care îl aduce. În această perioadă a anului, mă păcălesc mereu că iarna

nu va veni.

Dar o face. Mereu vine.

Patrick le-a spus Soniei şi gemenilor o minciună, sunt sigură că destul de convingătoare, ceea ce explică de ce sunt în mijlocul a trei jocuri simultane în loc să fie mâhniţi cu privire la absenţa lui Steven. Sonia se desprinde de lângă fraţii ei şi mă îmbrăţişează.

— Câştig! spune ea. Din nou!

Ridic o sprânceană spre Patrick.

— Le-am spus că Steven s-a dus să stea la un prieten pentru câteva zile, îmi zice el, apoi priveşte spre copii şi spre piesele lor de plastic. Sam, Leo, aveţi grijă de sora voastră! Mama voastră şi cu mine mergem afară pentru câteva minute.

— Mergem? întreb.

— Da. La, Jean. Îmi dă o sticlă de bere căreia tocmai i-a scos capacul. Ai putea avea nevoie de asta.

Jean. Nu „iubito" sau „dragă", ci „Jean". Patrick foloseşte tonul de afaceri. Sau este supărat, ceea ce ar avea sens. În ultimele douăzeci şi patru de ore, am comis două infracţiuni. Poate mai multe, dacă pun la socoteală şi manipularea corespondenţei.

— Haide! Deschide uşa din spate şi mă conduce cât mai departe de casă. Ai ceva să îmi spui?

Înghit, nefiind sigură ce este mai rău – că am furat plicul cu proiectul şi l-am citit sau că am petrecut

jumătate de după-amiază cu Lorenzo. Sau, mă gândesc eu, faptul că sunt însărcinată în două luni şi jumătate. *N-o uita pe asta, Jean.*

El îşi dă la o parte o şuviţă rătăcită de pe frunte.

— Uite. Ştiu că ai fost în biroul meu.

— Am vrut să vorbesc cu tata pe Facetime, mint eu.

— Bună încercare, iubito, dar nu. Am verificat istoricul apelurilor de pe telefonul din bucătărie.

Ei, bine, în loc de altceva, ne-am întors la „iubito".

Se aşază pe o parte a băncii, trăgându-mă apoi lângă el. Eu mă dau la o parte.

— N-o să te muşc, să ştii, spune el.

Automat, mâna dreaptă mi se îndreaptă spre guler şi trag materialul mai aproape de gât. Doar în caz că am adus acasă vreun suvenir din cabana pescărească.

— Bine, spun apoi aşezându-mă lângă el.

— Am văzut odată cum a fost executat un bărbat, spune el, privind drept înainte spre tufele de azalee a căror explozie de culoare a ajuns la finalul verii. A fost în septembrie anul trecut. Pe 1 septembrie, de fapt. La două douăzeci şi trei după-amiaza.

Nu ştiu ce să spun, aşa că întreb primul lucru care îmi vine în minte.

— Ţii minte ora? Ora exactă?

— Da. Nu am mai văzut niciodată un bărbat – sau o femeie – murind aşa. La naiba, nu am văzut niciodată

un animal murind. Îţi cam rămâne în creier, ştii? în fine, era de la mine din birou. Unul dintre cercetătorii juniori care lucrau la legăturile dintre administraţie şi celelalte organizaţii, Fundaţia Naţională de Ştiinţe, Centrele pentru Controlul Bolilor, NIMH, lucruri de genul acesta. Mereu ne arunca astfel de acronime... Jimbo îi spuneam. Numele lui era Jim Borden, dar îi spuneam cu toţii Jimbo. Un tip cumsecade. Avea o soţie tânără şi o fetiţă cam de vârsta Soniei, poate cu un an mai mică. Îi plăcea să spună glume. Asta ţin minte despre el. Nu e amuzant, Jean?

Nu este, dar spun că este.

Patrick ia o înghiţitură de bere şi îşi plesneşte buzele.

— Celălalt lucru amuzant este că Jimbo clipea mereu. Adică, în felul în care ai clipi dacă ai avea în ochi o geană sau un fir de praf. Ai face-o de trei ori. Clipit, clipit, clipit. Nu faţă de toată lumea, dar din când în când îl vedeam făcând-o. Ai văzut vreodată pe cineva făcând asta? Eu încuviinţez, iar el continuă: Da. Deci, în cea mai mare parte a timpului, Jimbo îşi ţinea capul în jos, răsfoind hârtii şi făcând copii. În fiecare după-amiază, cam pe la trei, el pleca de la birou şi spunea că are o întâlnire cu cineva în partea cealaltă a oraşului. Îşi lua servieta şi ieşea direct pe uşă. Nu ştiu dacă a observat cineva asta, nu la început, dar când se întorcea, servieta aceea părea mai uşoară. Îţi dădeai

seama dacă te uitai la felul în care o purta. Eu nu am spus nimic, niciodată, despre asta. Nimănui.

Acum, berea mea este caldă şi nu o mai vreau. Pun sticla jos, pe pavaj, şi mă întorc din nou spre Patrick.

— Dar cineva l-a prins.

— Mereu îi prinde cineva, iubito. Mereu. Mai devreme sau mai târziu, faci o greşeală. Urmează o pauză, apoi continuă: Nu mă refer la tine, ci în general. Îmi atinge mâna şi observ cât de curate îi sunt degetele. El trebuie să-şi fi dat seama că urmează ceva. La Jimbo mă refer. Pentru că, în săptămâna dinainte să îl împuşte, a venit la mine. M-a întrebat dacă sunt pur, la fel ca restul. Patrick râde uşor, dar fără umor. Bănuiesc că nu arăt ca un tip rău, nu-i aşa?

— Nu. Nu arăţi.

Nu m-am gândit niciodată la Patrick ca la un tip rău, ci doar ca la un tip de genul ţine-capul-jos-şi-taci. Dar nu spun asta. Ştiu încotro se îndreaptă conversaţia.

— Jimbo a lăsat ceva pentru mine înainte să fie scos din birou în cătuşe. Doar un nume şi un număr. A spus că e decizia mea dacă stabilesc vreo legătură şi că el spera c-o voi face, dar că nu mi-ar reproşa dacă m-aş da la o parte. Aşa am luat legătura cu Del. Ai văzut ce a păţit Del azi-dimineaţă.

— Da.

— Îl vor împuşca, să ştii. Aşa cum l-au împuşcat şi pe

Jim Borden. Ne-au suit într-un autobuz, Jean. De fapt, două autobuze. Ne-au dus până la Fort Meade, fără să ne spună o vorbă despre direcţia în care ne îndreptăm. Se zvonea că era vorba despre un exerciţiu de team building. Încă îl văd. Îl văd în fiecare zi la ora două şi douăzeci şi trei după-amiaza. Jimbo stând acolo, legat de un stâlp, uitându-se la noi toţi în timp ce reverendul Carl citea Scriptura. Slavă, slavă, aleluia dracului, avem o vulpe în coteţul găinilor, oameni buni, şi e o singură cale prin care putem trata o vulpe vicleană. Thomas – ţi-l aminteşti pe Thomas –, ei, bine, ticălosul acela a apăsat pe trăgaci. Fără proces, fără juriu, fără o ultimă dorinţă. L-au împuşcat pur şi simplu acolo, în poligonul de tragere de la Fort Meade. L-am văzut pe Jimbo prăbuşindu-se lângă stâlpul de care era încătuşat... am privit cum viaţa se scurge din el pe un petic de nisip care era deja pătat cu roşu.

Patrick se apleacă, îmi ia berea şi o înghite pe toată dintr-o înghiţitură lungă.

— În fine, de aceea nu ţi-am spus. Când vor veni după mine, e mai bine să nu ştii nimic. *Când.* Nu *dacă.*

— Dar acum ştiu, spun eu.

— Bănuiesc că da, iubito. Bănuiesc că da.

— Steven? Nu vreau să pun întrebarea, dar nu mă pot abţine. Dacă ajunge până în Dakota de Nord şi îl găsesc...

În loc să răspundă, Patrick se apleacă în faţă, acoperindu-şi chipul cu palmele.

Cincizeci şi şapte

În seara asta nu e loc de iubire, şi totuşi este.

Culcăm cei trei copii şi ne rugăm în tăcere pentru Steven, să se întoarcă înainte de a fi prea târziu. Apoi Patrick mă duce în pat, îmbrăţişându-mă.

— Trebuie să fugi, spune el. Oricum ai putea.

— Nu pot, îi spun, deşi pot.

— Ştii pe cineva, nu? Italianul acela care lucra în departamentul tău.

Deci asta este senzaţia pe care o ai când propriul soţ îţi confirmă aventura. Mă dau jos din pat şi îl iau pe Patrick de mână.

— Hai să bem ceva!

În drum spre bucătărie realizez că încă nu am formulat povestea, nu toată povestea, nu finalul poveştii, dar ştiu cum începe. Şi aş putea la fel de bine să încep cu adevărul. Scot două pahare şi torn un centimetru de scotch sec în al lui Patrick, apoi o măsură plină de apă în al meu.

— Fără grappa în seara asta? întreabă el.

Totul urmează să fie dezvăluit: acea primă zi din biroul lui Lorenzo, cutia muzicală, momentul când am

privit degetele lungi ale muzicianului şi mi le-am imaginat cântând pe pielea mea. Bătrâneţea pe care am simţit-o privindu-l pe Steven, ieri abia un copil, grăbindu-se la adolescenţă. Plictiseala de după anii petrecuţi cu acelaşi bărbat, acelaşi sex. În cele din urmă, furia mea legată de pasivitatea lui Patrick şi întâlnirea cu Lorenzo de la Piaţa de Est. Copilul. Paşaportul meu nou.

Doar că, înainte să vorbesc, mă gândesc.

Mă gândesc la toate aceste lucruri şi îmi imaginez cuvintele ricoşând din pereţii faianţaţi ai bucătăriei noastre. În realitate, nu există nicio mişcare perpetuă; toată energia este absorbită în cele din urmă, transformându-se într-o formă diferită, schimbându-şi starea. Dar cuvintele pe care urmează să le rostesc nu vor fi niciodată absorbite. Fiecare silabă, fiecare morfem, fiecare sunet individual, totul va rămâne permanent în această casă. Le vom purta cu noi precum acel personaj de desene animate care este înconjurat mereu de norul lui de praf. Patrick le va simţi ca pe nişte săgeţi invizibile, otrăvitoare.

După cum decurg lucrurile, nu trebuie să mai zic nimic.

— Cred că ar trebui să mergi cu el, spune Patrick în cele din urmă, de parcă ar fi văzut întreaga poveste în ochii mei. Cu italianul.

Ar trebui să mă simt uşurată, cred, fiindcă nu trebuie să mai rostesc cuvintele. În schimb, mi se face greaţă când îl aud pe Patrick spunându-le, greaţă când îmi dau seama că el ştie cine sunt fără să o afle spionându-mă, ci după ani întregi de intimitate. Vocea lui este rece; un fior artificial pare că îi ascute marginile. Îmi pun o mână pe braţul lui şi se întâmplă două lucruri.

Propria lui mână o acoperă pe a mea. Iar el se întoarce cu spatele.

Stăm amândoi acolo, un cuplu căsătorit de vârstă mijlocie într-o bucătărie, cu o tigaie de la cină care se înmoaie în chiuvetă, cu filtrul de cafea pregătit să intre în acţiune când vine dimineaţa. Totul este normal în acest tablou – rutina simplă a unei vieţi împreună.

În cele din urmă, el se desprinde. Nu este nimic, de fapt. Se întoarce pentru a se preface ocupat, ştergând o firimitură rătăcită de pe bufet şi verificând tigaia de la înmuiat. Dar, în acelaşi timp, acea desprindere înseamnă totul. Când se întoarce din nou spre mine, V-ul de pe fruntea lui pare mai adânc, imprimat puternic în pielea lui.

— Ia-o pe Sonia, spune el încet. Eu voi sta cu băieţii şi voi găsi o soluţie.

— Patrick, eu...

Acum este rândul lui să mă consoleze, dar mâna pe

care o lasă pe mine pare o greutate.

— Jean, nu. Aş prefera să las lucrurile... Oftează. Nu ştiu. Cred că aş prefera să nu intrăm deloc în asta. Este suficient de rău că o ştiu. Bine?

Nu am nici cea mai vagă idee cum să răspund la asta, aşa că împing toată durerea undeva în întuneric, pentru a fi scoasă şi tratată mai târziu, când voi fi cu totul singură, în timpul meu privat. Momentan, Patrick nu trebuie să afle despre copil.

— Ce-o să faci?

— Am zis că voi găsi o soluţie.

V-ul de pe frunte se adânceşte mai tare, deşi mi se părea imposibil.

— Cum ar fi? Ştii ce pun la cale, nu? Un ser nou, un nenorocit de ser solubil în apă. Cât de mult crezi că vom rezista în Italia – sau oriunde – înainte ca toată lumea să devină de un albastru pur?

El nu are niciun răspuns.

Dar eu am. Nu am nevoie de Patrick şi de perspectiva lui politică pentru a afla ceea ce ştiu deja. Toate acele zâmbete şi încuviinţări şi *Ce zici de nişte cafea, Jean*? din biroul lui Morgan nu mă păcălesc. Sunt la fel de dispensabilă ca un tub gol de ruj – sau aşa voi fi în clipa în care testăm noul ser. Laboratorul mă va mai ţine pentru o vreme, până când vom stabili un istoric de succes, până când se vor asigura că nu mai este nevoie

de mine. Se va întâmpla astfel:

Voi fi în biroul meu, poate aşezată la birou, fără telefon, poate stând la perete – care ar trebui să aibă o fereastră, dar nu are. Morgan va bate la uşă, doar o bătaie înceată, superficială, pentru că nu îl pot împiedica să între, să îmi penetreze spaţiul. Uşa de la biroul meu nu are încuietoare.

— Doctore McClellan, va spune Morgan, poate punând accent pe titlu, fie pentru că s-a săturat să fie nevoit să îl folosească, fie pentru că nu va mai trebui să îl folosească de-acum încolo. Vreţi să veniţi cu mine, vă rog?

Aceasta nu va fi o invitaţie.

Vom merge pe coridorul de birouri, iar Morgan îşi va întinde picioarele scurte ca să menţină pasul în faţa mea. Dacă acesta este un gest de leadership sau dacă doar nu vrea să mă privească în ochi, nu voi afla niciodată, dar bănuiesc că are ceva de-a face cu ambele.

Îl voi întreba pe Morgan unde mergem. Altă întâlnire? A găsit un defect în ser? Ce voi vrea să spun de fapt, dar nu o voi face este: *Eu urmez, nu-i aşa?*

Dacă voi pleca acum cu Lorenzo, voi deveni Grazia Francesca Rossi. Voi merge la cumpărături în pieţe de fructe şi la măcelari, îmi voi vizita părinţii, voi face dragoste cu un bărbat care este soţul meu doar pe hârtie. Într-o zi, poate în câteva săptămâni sau în câteva

luni, după ce mă voi fi întors dintr-o plimbare plăcută pe străzile bătrânei Rome, voi bea un pahar cu apă în propria bucătărie, aşa cum fac acum.

Cuvintele lui Jackie mi se întorc în minte, banale, dar adevărate.

Totul se termină, Jeanie. Mai devreme sau mai târziu.

— Apă, îi spun lui Patrick.

El îmi mai toarnă un pahar, fără să înţeleagă. Dar, de fapt, abia am înţeles şi eu.

— Ce ai face ca să scapi de toţi? îl întreb. Ca să ne întoarcem la cum erau lucrurile înainte.

Din nou, o aud pe Jackie:

Gândeşte-te la ce trebuie să faci ca să rămâi liberă.

Patrick înghite şi restul scotch-ului, apoi se uită la sticlă şi mai toarnă un deget. Trebuie să-i iau sticla înainte să verse whisky peste tot bufetul – atât de mult îi tremură mâinile, de obicei extraordinar de ferme.

— Orice, spune el după o înghiţitură lungă. Absolut orice.

„Orice" este un cuvânt mic şi ciudat, folosit în exces şi rareori literal.

Aş face orice să obţin o întâlnire cu ea. Aş plăti oricât pentru bilete în primul rând la concert. Orice vrei. Nu am nevoie de nimic. „Orice" şi derivatele sale nu acoperă niciodată întreaga gamă a existenţei.

Mă aplec peste bufet, suficient de aproape cât să simt

dulceaţa scotch-ului din respiraţia lui, până când nasurile noastre aproape se ating.

— Ai ucide? întreb.

Patrick nu clipeşte. Pentru o clipă, mă întreb dacă încă mai respiră. Atât e de nemişcat.

Trebuie să îmi amintesc cine şi ce este Patrick. Tipul tăcut. Cel care nu vrea să se implice, care preferă teoria, nu practica. Bărbatul pe care Jackie l-a făcut odată *fătălău cerebral,* cu atâţia ani în urmă, în apartamentul nostru de rahat din Georgetown, cu o canapea la mâna a doua mâncată de şobolani şi cu mobilă de la IKEA, al cărui furnir cădea la un an după ce o asamblam. În plus, el este un bărbat care a jurat odată să se amestece cu grijă în treburile legate de viaţă şi de moarte, care a recitat promisiunea *Nu trebuie să mă joc de-a Dumnezeu.*

Când vorbeşte, spune un singur cuvânt:

— Da.

Bucătăria, cu un aer închis şi încremenit, se răceşte brusc. Apoi spune:

— Dar ştii că nu trebuie s-o facem.

— Exact, răspund.

Nu trebuie decât să le luăm vocile.

Cincizeci şi opt

Se spune că cei vicleni nu au odihnă, aşa că niciunul

din noi nu doarme în noaptea asta. În schimb, mă duc înapoi în cameră şi îmi iau dosarul, cel cu X-ul roşu pe care l-am ascuns de Morgan cu doar două zile în urmă, apoi îl duc în biroul lui Patrick.

El mă aşteaptă în întuneric, dar aprinde lampa de pe birou când intru.

Pagină cu pagină, Patrick parcurge datele, apoi se opreşte la secţiunea care conţine formule scrise de mâna lui Lorenzo, elegant, continental.

— Tu ai făcut asta?

Clatin din cap, apoi îmi dau seama că nu mă vede.

— Nu. Lorenzo.

— Hm...

— Ce? întreb, străduindu-mă să citesc în lumina slabă.

— Este frumos, într-un fel.

Înţelegeam şi încă înţeleg puţin din munca lui Lorenzo, dar Patrick are fundamente temeinice de biochimie şi o poate procesa. Citeşte fiecare notiţă şi fiecare comentariu mâzgălit, mişcându-şi buzele pe măsură ce dă pagină cu pagină. Când ajunge la capătul celei de-a paisprezecea foi, o întoarce şi o lasă lângă celelalte, cu faţa în jos.

Eu nu sunt suficient de rapidă.

Capul lui Patrick se mişcă cu un milimetru la stânga, departe de pagina cinci a notaţiilor lui Lorenzo, iar

ochii lui se fixează pe spatele paginii anterioare.

Patrick şi cu mine lucrăm diferit. Birourile mele au fost mereu pline de obiecte inutile – o fotografie înrămată, un pachet de gumă, o cremă de mâini, mai multe pixuri şi creioane decât am nevoie. În consecinţă, trec prin documentaţiile nelegate luând prima foaie şi punând-o în capătul teancului. Patrick, cu un birou la fel de steril ca podeaua unui spital, pune teancul jos şi face două grămezi, una citită, una necitită, întorcând fiecare pagină parcursă şi aşezând-o în stânga lui. Motiv pentru care nu am văzut niciodată ceea ce a scris Lorenzo pe spatele paginii patru.

Arată ca un poem, deşi nu e foarte structurat. Versul este întrerupt ici-colo, câte un cuvânt apare pe un rând, apoi o pauză, apoi o propoziţie. Textul scris invers este imposibil de citit de unde stau eu, în faţa lui Patrick, dar disting titlul suficient de clar.

A Gianna.

Giannei.

— O, spune Patrick.

Italiana este pentru el acelaşi lucru cu limba swahili, aşa că ştiu că nu va înţelege nimic. Dar sunt anumite cuvinte care trădează totul: *amore, vita,* numele meu. El îşi scoate ochelarii de citit şi se uită la mine peste birou. Lumina lămpii îi evidenţiază fiecare rid de pe chip.

— Este foarte îndrăgostit de tine.

— Da.

— Este reciproc?

Ezit şi presupun că asta mă dă de gol, acolo, în întuneric, deşi chipul meu trebuie să fie doar un contur vag.

— Bine, spune el. Bine.

De parcă ar fi cu adevărat bine.

— Ce-ai zice să faci nişte cafea, iubito? spune el.

— Sigur.

Ştiu că are nevoie de un minut, poate de mai multe. În bucătărie, măsor cinci linguriţe de cafea tare, apoi umplu vasul cu apă şi privesc filtrul în timp ce picură lacrimi negre în carafa goală. Când este gata – când sunt gata –, pun pe o tavă cănile, zahărul şi laptele dintr-o cutie care este aproape goală, un memento groaznic al faptului că Steven nu mai e aici. Şi mă întorc din nou în birou.

Nu-mi pot da seama dacă Patrick a plâns sau nu. Acum este concentrat, pus pe treabă, luând notiţe şi căutând simboluri stoichiometrice într-o carte de chimie pe care a deschis-o pe birou.

— Ei, bine? îl întreb.

El clatină din cap.

— Pare reversibil, chiar simplu, dar nu pot s-o fac. În primul rând, nu am un laborator. În al doilea rând, au trecut douăzeci de ani de când am lucrat într-unul. În

schimb, al tău... Se opreşte, corectându-se: Dar Lorenzo? Proiectul este copilul lui, nu?

La cuvântul „copil” cafeaua mea o ia pe cealaltă parte.

— Da. Cum rămâne cu problema solubilităţii în apă?

Patrick pare că radiază.

— Asta este partea genială. Este deja solubil în apă, cel puţin pentru scopurile noastre. Presupunând că nu îţi pasă de efectele adverse nedorite.

Arată spre ultima lucrare a lui Lorenzo, cheia cognitivă care, atunci când este întoarsă în lacătul celulelor din girul temporal superior al emisferei stângi a creierului, deschide uşa spre vindecare. Sau, în cazul antiserului, creează o cameră plină de un haos de cuvinte.

Ştiu ce vrea să spună Patrick şi nu îmi pasă dacă pot rezulta probleme auxiliare din aplicarea sistemică a medicamentului, nu când vorbim despre sistemul reverendului Carl Corbin. Sau al preşedintelui.

— Crezi că el o poate face până luni dimineaţă? întreabă Patrick.

— E rapid.

— Atunci este programată următoarea întâlnire cu tot personalul pentru Proiectul Wernicke. Toată clădirea ta va fi la Casa Albă.

— Şi reverendul Carl?

Patrick încuviinţează.

— Şi el.

Bine, mă gândesc. *Luni.* Ceasul de pe biroul lui Patrick arată şase patru unu.

Cincizeci şi nouă

Vicleană sau nu, reuşesc să adorm şi, pentru trei ore dulci, fără vise, nu mă gândesc nici la plan, nici la Patrick, nici la Lorenzo. Nu mă gândesc unde ar putea fi Steven sau dacă Del poştaşul devenit spion se află încuiat într-o cameră, hotărându-se dacă să vorbească sau dacă să-şi vadă fiicele implorând în timp ce Thomas le torturează. Nu mă gândesc la ciotul ars al Oliviei King sau dacă Lin şi Isabel au fost prinse şi sunt acum în drum spre o închisoare.

Somnul este o radieră fantastică, atât cât durează.

Plec spre laborator cu puţină cafea în stomac şi cu notiţele lui Patrick împăturite în pudriera pe care o ţin în poşetă.

Lorenzo e la el în birou, făcând cafea.

— Vrei? mă întreabă el.

— În niciun caz.

Deja simt cum ulcerul îmi arde stomacul. Scot pudriera, o deschid, palmez repede hârtia şi o pun pe biroul lui. Apoi mă duc să pregătesc lucrurile pentru

doamna Ray.

— Vino jos când eşti gata, îi spun.

Biroul meu este gol şi întunecos, exact aşa cum l-am lăsat ieri. Ştiu că Lin nu s-a întors. Mai rău, ştiu că nu se va mai întoarce.

Aşa că am un plan. Speranţă, nu prea.

În lift, reflexia mea mă priveşte din trei părţi. Din faţă, nu arăt prea rău: puţin umflată la ochi, cu părul ciufulit ca de obicei şi faţa trasă puţin din cauza dietei mele recente cu apă şi cafea. Lateralele însă arată o imagine cu care nu sunt obişnuită. Îmi amintesc să îmi îndrept umerii şi să împing bărbia în faţă: nu are sens să o las pe doamna Ray să mă vadă doborâtă, doar şi-ar face griji. Încerc să îmi sug burta, dar e inutil. Umflătura neregulată de sub bluză îmi aminteşte doar că a trebuit să îmi las desfăcut ultimul nasture de la jeanşi.

Iisuse, sper că Patrick nu a observat când m-a sărutat de la revedere azi-dimineaţă.

În laborator, salut rozătoarele şi iepurii rămaşi, ignor congelatorul în care şoarecii morţi aşteaptă să fie disecaţi şi pregătesc una dintre încăperi pentru doamna Ray. Este dezordonată şi sterilă, nu tocmai ce aveam în minte pentru primele ei momente de revenire în tărâmul limbajului, dar pot s-o îmbunătăţesc.

Mă întorc în camera plină de cuşti şi iau un iepure alb

ca zăpada de pe rândul de deasupra; îl pun într-un cub de plexiglas cu găuri de aer pe fiecare parte, adaug un pat de rumeguş, un tub de apă şi împrăştii granule alimentare din containerul de depozitare. Ştiu că sunt din lucernă, dar miros ca dracu'.

— Gata, Thumper, îi spun. Vreau să faci cunoştinţă cu o nouă prietenă.

Morgan intră şi întreabă:

— Ce e asta, Jean? Credeam că ai terminat cu testele pe animale.

Din nou, creierul meu îi comandă trupului să stea drept.

— Este pentru doamna Ray. M-am gândit că i-ar plăcea să vadă şi altceva în afară de un perete alb.

El ridică din umeri, de parcă primul nostru subiect nu ar fi altceva decât un alt animal de laborator. Ceea ce şi este, în mintea lui Morgan, cred eu.

— Vii jos pentru testul clinic? îl întreb, ducând casa din plastic a lui Thumper mai aproape de camera unde voi injecta primul nostru subiect uman.

— N-aş rata asta pentru nimic în lume.

Deschid cabinetul refrigerat, cel în care Lorenzo a stocat fiolele serului nostru antiafazie. A etichetat al doilea grup de fiole – cele care au ucis şoarecii – cu un X roşu strident şi le-a depozitat pe un alt raft. Acolo unde ar trebui să fie şase tuburi de sticlă mai văd doar

unul.

— Ai luat tu astea? îl întreb pe Morgan.

— Ce?

Ochii lui se mişcă în sus şi spre stânga în timp ce ocoleşte întrebarea. Dă să plece, dar îmi vine o idee.

— Morgan, cât de conectat eşti?

El mijeşte ochii şi chipul îi devine mai dur, suspicios şi temător în acelaşi timp.

— O, spun imediat, forţând un zâmbet jucăuş, mă întrebam doar dacă ai fost înăuntru... ştii tu... la Casa Albă.

Ca un peşte păcălit de un animal de pradă, el urmează momeala pe care i-am aruncat-o şi se relaxează.

Haide, peştişorule, mă gândesc. *Haide, muşcă. Înfige-ţi dinţii.*

— De fapt, spune Morgan umflându-se în pene, încercând din nou să umple spaţiul mai mult decât poate, sunt unul dintre oaspeţii invitaţi luni. Şi totul mulţumită ţie, Jean. Eşti o adevărată jucătoare de echipă.

Zâmbetul îmi rămâne lipit pe faţă, dar de data asta nu trebuie să îl forţez.

— Asta e minunat, Morgan. Cu adevărat minunat. Ascultă, trebuie să ne pregătim, aşa că...

El mă întrerupe:

— Absolut, Jean. Orice ai nevoie. O vom aduce pe doamna Ray jos când... când soseşte. Îşi bagă apoi arătătorul în cuşca iepurelui, gâdilându-l. Bună, iepuraşule!

— Nu e o idee bună, Morgan, spun eu. Sunt teritoriali.

— Nu. E doar un iepuraş mic şi drăguţ. Mâna lui se retrage apoi de parcă tocmai ar fi atins un foc. La dracu'! M-a muşcat!

Abia pot să-mi înăbuş râsul.

— Bestie nenorocită!

— E bun pentru un singur lucru, nu-i aşa? spun privind sângele care izbucneşte din degetul lui Morgan. Stai aşa! N-o să mori.

Lorenzo intră în timp ce bandajez rana lui Morgan.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el.

— O rană provocată de iepure, răspund, turnând mai mult iod decât e nevoie peste degetul lui Morgan.

Lorenzo zâmbeşte.

— Nu e *Sylvilagus floridanus,* doctore McClellan? Au fost testaţi pentru rabie? El se apleacă şi inspectează rana, clătinând din cap. Ar putea fi grav.

Chipul lui Morgan trece prin tot spectrul de la roz la verde, ajungând apoi la o nuanţă bolnăvicioasă de galben.

Nu vede când Lorenzo îmi face semn cu ochiul pe

deasupra capului său.

— O să fii bine, spun, terminând bandajatul şi conducându-l afară din laborator. Ne vedem cam într-o oră. Apoi mă întorc spre Lorenzo: Mă întreb cine o aduce pe doamna Ray.

Nu va fi Del, ştiu asta. Sharon este o escortă la fel de improbabilă – până acum, ea ar trebui să fie deja în custodie alături de soţul ei. Mi-i imaginez pe Poe şi bătăuşii lui în costume business, cu SUV-uri negre şi ochelari de soare intrând pe drumul de pământ care duce spre ferma familiei Ray, răscolind hambare şi grajduri până când dau de atelierul lui Del. Este o imagine mentală extrem de urâtă.

— Deci? îl întreb pe Lorenzo.

El încuviinţează.

— Laboratorul de biochimie. Apoi şopteşte în italiană: Va trebui să lucrez toată noaptea şi mâine toată ziua, dar pot s-o fac.

Pun casa din plexiglas a lui Thumper în camera în care o vom conduce pe doamna Ray şi mă gândesc să îi spun lui Lorenzo despre activităţile şi conversaţiile mele de dimineaţă. Poemul. Oboseala din ochii lui Patrick, arătându-i înfrângerea, dar şi acceptarea. În schimb, în timp ce traversăm podeaua albă a laboratorului principal spre uşa încuiată de pe partea cealaltă, schimb strategia.

— Morgan se duce luni dimineaţă la Casa albă, spun, cu uimirea necesară în voce. Întâlnire mare. Crezi că vom vedea vreodată acel loc pe dinăuntru? apoi adaug: Patrick va fi acolo.

Pe chipul lui Lorenzo se citeşte înţelegerea, dar nu spune nimic.

Îi voi povesti restul odată ce intrăm în laboratorul de biochimie.

Sau nu.

El îşi trece cardul de acces prin fantă, dar, de data aceasta, lumina nu se face verde, nici nu auzim piuitul încet şi clinchetul electronic atât de cunoscut. În schimb, se aude un bâzâit ascuţit şi o lumină roşie începe să pâlpâie. Încerc cardul meu, cu acelaşi rezultat.

Suntem încuiaţi pe dinafară.

Şaizeci

Îl sun pe Morgan la intercom înainte ca Lorenzo să mă poată opri.

— Avem nevoie de acces în laboratorul de biochimie, spun. Apoi aud furia din vocea mea când adaug: Trebuie să fie o greşeală, Morgan. Poţi să...

El mă întrerupe.

— Nu, nu ai. Şi nu, nu pot.

— Ce?

Cuvântul îmi iese de parcă tocmai aş fi scuipat; şi este exact ce îmi doresc să fac, chiar în faţa de şobolan a lui Morgan.

— Jean, Jean, Jean, spune el şi mă pregătesc pentru morala lui de educator de grădiniţă care şi-a pierdut răbdarea. Dacă studiul clinic al femeii Ray are succes, ai terminat aici. Tu şi Lorenzo nu mai aveţi la ce lucra.

O, *ba da, avem*, mă gândesc.

— Nici Lin, adaug eu, încercând să aflu ceva. Sau Lin nu mai este în echipă?

— Desigur, am vrut să spun tu, Lorenzo şi Lin. Toată echipa.

Lorenzo, care a ascultat totul cu capul atât de aproape de al meu încât îi simt obrazul neras, ne întrerupe:

— Morgan, avem nevoie de laborator pentru propagare. Avem o cantitate limitată de ser. Ştii asta.

Tăcere, apoi vine răspunsul lui:

— Ne-am ocupat de asta. Cu o altă echipă. La propagare, mă refer.

Sigur. Şi de inversarea procesului. Echipa Aurie trebuie să fie ocupată ca un stup de albine azi.

Îi fac semn lui Lorenzo şi arăt spre frigiderul din spatele lui, apoi pun casca de intercom între ureche şi umăr, eliberându-mi mâinile. Ridic şase degete, apoi

unul singur.

— Drăguţ, spune Lorenzo după ce deschide frigiderul şi numără fiolele. Apoi îmi şopteşte: Morgan?

Ridic din umeri ca şi când aş spune: *Cine altcineva?*

— Jean? M-ai auzit? Am spus că doamna Ray a venit. O aducem jos în câteva minute.

— Da, Morgan. Te-am auzit.

Şi închid.

Noaptea trecută sau în dimineaţa asta, l-am întrebat pe Patrick despre viabilitatea inversării serului, care ne-ar transforma leacul într-o armă, folosind doar produsul.

— Este realizabil fără formulele lui Lorenzo, mi-a spus el în întunericul biroului său. Dacă au în Echipa Aurie chimiştii potriviţi.

S-a uitat apoi peste notiţe, de data asta folosind metoda mea – din capul paginii până jos, în loc să întoarcă paginile şi să le pună deoparte.

Sigur că nu mai voia să vadă iar poemul. Fusese suficientă o palmă peste faţă.

— În mod sigur realizabil, dar ceva mai încet. Vezi tu, au nevoie să descompună produsul şi să...

Restul explicaţiei lui Patrick e doar o ceaţă acum. Nu sunt chimist.

— Lorenzo, spun apoi, luând singura fiolă de ser din

frigider şi două pachete de seringi sterile din cabinetul de lângă el. Mă prefac că le studiez şi îmi cobor vocea într-o şoaptă abia auzită: Notele pe care le am sunt singurele copii, da?

El bate cu palma în bufet şi aleargă spre camera cu rozătoare şi iepuri. Aud uşa principală a laboratorului deschizându-se şi închizându-se.

Şaizeci şi unu

Chiar şi absentă, Lin mă ghidează prin cadru. Notiţele ei sunt curate, la fel de detaliate ca un set de planuri ale unei clădiri. Dacă ar fi aici, nu m-aş ocupa eu de injecţie, iar acea injecţie nu ar elibera un amestec de proteine şi de celule stem în sângele doamnei Ray. Lin s-ar ocupa de asta, acţionând printr-o gaură plasată strategic în craniul subiectului nostru – o operaţie pe care nu-mi doream s-o încerc.

De parcă şi-ar fi anticipat propria dispariţie bruscă, Lin a asamblat două proceduri separate. Pun deoparte instrucţiunile pentru injectarea direct în creier, tresărind la vederea fotografiilor cu cranii, cadre imobilizatoare şi instrumente sfredelitoare şi întrebându-mă ce fel de nebun ar încerca asta pe propria piele. Sau ce fel de nebună, mă gândesc, amintindu-mi de femeia care, undeva prin anii ’70, îşi

găurise propriul cap cu o bormaşină electrică. Spusese apoi că asta îi deschisese mintea.

Sigur că da.

Ce urmează să fac este mult mai uşor, de vreme ce doamna Ray a fost deja pregătită cu un cateter înainte să plece de la azilul în care îşi petrece zilele. Presupun că se va întoarce acolo odată ce studiul va fi gata, mai ales că nu are o casă la care să revină cu Del ieşit din schemă. *Ce mare favoare îi fac*, mă gândesc, întrebându-mă dacă bătrânei femei care mi-a plantat grădina nu i-ar fi mai bine în starea actuală. Cel puţin nu va înţelege ce se întâmplă atunci când un birocrat în costum îi va spune ce au păţit fiul şi nora ei.

Şi nepoţii ei.

Oferta lui Lorenzo este încă pe masă, dar cum o pot dezbate cu mine însămi? Ce fel de monstru şi-ar lua zborul cu un paşaport fals şi şi-ar lăsa cei patru copii în urmă? Dar, de fapt, cât de nebună ar trebui să fiu ca să rămân, ştiind exact ce se va alege de următorul meu copil?

Foarte nebună, mă decid. Indiferent cum aş alege, eu pierd.

Uşa principală se deschide şi se închide iar, apoi ecoul paşilor se aude prin laboratorul gol. Şoarecii chiţăie simţindu-şi spaţiul invadat.

— Enzo?

Dar nu este Lorenzo. Intrusul este Morgan, în spatele căruia observ un bărbat tânăr îmbrăcat în infirmier care o aduce pe doamna Ray în încăpere.

Arată mult mai în vârstă decât ultima oară când am văzut-o.

Steven, aflat acum într-o misiune prostească, încă se lupta cu tabla înmulţirii când Delilah Ray a venit la noi acasă cu planurile ei pentru grădina mea. Primul preşedinte negru al Americii preluase conducerea, iar doamna Ray era în formă, vorbind despre politică şi despre speranţă, despre cum „era şi timpul, dragă, ca ţara asta să revină pe drumul cel bun". Mereu îmi spunea „dragă" cu acel accent sudic, dulce al ei.

Până când a avut accidentul cerebral.

S-a întâmplat nu la mult timp după ce preşedintele plin de speranţă a predat conducerea unui alt bărbat, căruia doamna Ray nu i s-ar adresa niciodată cu „dragă", nici nu l-ar numi plin de speranţă sau charismatic. Oricine ar fi, nu i-ar atribui nimic pozitiv din spectrul bogat al vocabularului său.

Când am sunat în ziua aceea pentru a-i vorbi despre o problemă a uneia dintre tufele mele de trandafiri, a răspuns fiul ei şi mi-a dat vestea. Încă mai aud speranţa din vocea lui, încă simt optimismul fără suflare şi fără cuvinte care atârna între noi ca un nor de furtună în timp ce îmi descriam cercetarea.

— Şi dacă nu merge? m-a întrebat Del. Dacă mama va continua să vorbească în ghicitori şi în non-cuvinte?

— Atunci, încercăm iar, am spus. Şi vom continua să încercăm.

Apoi el a menţionat banii. I-am spus să nici nu se gândească, nu va exista nicio taxă. Mă întorc acum spre primul meu subiect uman, o femeie bătrână într-un scaun cu rotile, care priveşte prin goliciunea albă a laboratorului.

— Ce mai faceţi, doamnă Ray? o întreb, deşi ştiu că ea va interpreta asta drept un şir de cuvinte nefamiliare şi nimic altceva.

Delilah Ray, botanista care mi-a proiectat grădina şi cu care vorbeam despre politică şi reţete de plăcinte, se uită la mine printr-un văl de confuzie şi neînţelegere.

— Străluciri frumoase, azi. Biscuiţi pentru gândurile tale... când Red Sox bârfesc şi aleargă, nu ştiu. O să fie hipertensiune!

Discursul ei este fluid şi fără sens.

Sper să pot schimba asta.

Privind înapoi, nu îmi amintesc dacă m-am aşteptat la succes sau la eşec, dar mereu mi-am imaginat primele cuvinte cu sens ale bătrânei, de după accidentul ei vascular. Când umplu seringa cu fluidul din singura fiolă, îmi dau seama că îmi tremură mâinile.

— Hei... Lasă-mă pe mine.

E Lorenzo. Eram atât de pierdută în amintiri, încât nu l-am auzit intrând în laborator.

El ia fiola şi seringa din mâinile mele şi extrage cu gesturi experte cantitatea prescrisă de ser, potrivit instrucţiunilor lui Lin. Apoi bate seringa de două ori cu degetul şi o ridică în lumină.

Mă uit la el întrebător.

Lorenzo face un semn din cap înspre Morgan, semnalând că este timpul. Când infirmierul o împinge pe doamna Ray în camera pe care am pregătit-o, Lorenzo mă ia de braţ şi clatină din cap.

Echipa Aurie – oricare ar fi ea – are serul şi toate formulele.

— Bine, spun. Să-i dăm drumul.

— Am biletele, şopteşte el.

— Bilete pentru ce? întreabă Morgan, care a scos nasul din camera doamnei Ray.

— Pentru simfonia din weekendul viitor, minte Lorenzo. Beethoven, ştii? Greu de obţinut dacă nu eşti pe lista potrivită.

— Ei, bine, nu-mi pasă nici de lista ta, nici de vreo simfonie, spune Morgan. Aşteptăm aici, iar eu am şi alte întâlniri.

— Sigur că ai, Morgan. Un tip tare ca tine, mârâie Lorenzo.

Îndepărtez gândurile legate de zbor, cel puţin momentan, şi intru în camera sterilă cu Lorenzo aproape în spatele meu. Doamna Ray se uită încurcată la Thumper, de parcă şi-ar aminti ceva.

— Frumuseţea este aşa cum face frumuseţea şi culturi de porumb. Ce prostie, spune ea.

Infirmierul întinde mâna şi o atinge consolator pe spate. Morgan rânjeşte. Lorenzo şi cu mine facem un schimb de priviri.

Ştiu la ce se gândeşte: un oraş întreg, o ţară, un continent, toţi oamenii aşa. Un turn Babei modern, doar că, în loc să fie provocată de o zeitate invizibilă, confuzia va fi semănată de mâna unui om foarte vizibil, căruia îi place să se vadă la televizor şi care a gustat din plin puterea ce vine împreună cu milioane de urmăritori orbi. Dar care vrea şi mai mult. Un individ care nu are idee ce iad este pe cale să dezlănţuie.

Reverendul Carl Corbin trebuie să fie nebun, cu adevărat nebun. S-a gândit oare la inevitabilul rezultat? îşi dă seama oare ce haos – nu doar în Europa, ci în toată lumea – va isca intriga lui?

Lanţuri de aprovizionare – distruse. Bănci şi burse – distruse. Fabrici – distruse. În câteva săptămâni, o mare parte din populaţia lumii va muri de foame, sau de deshidratare, sau din cauza violenţei. Cei care rămân se vor strădui să trăiască elementar, construind totul de la

bază, mai întâi o şură de fân, apoi un siloz de porumb.

Poate că, de fapt, asta vrea. Poate că reverendul Carl Corbin şi urmăritorii lui puri nu sunt chiar atât de nebuni. Cu siguranţă nu sunt prea nebuni încât să cânte notele pe care dansează preşedintele Myers.

— Suntem gata, Jean, spune Lorenzo, ţinând seringa în sus. Fă tu onorurile.

O iau din mâna lui, inspectez fluidul şi bulele de aer rămase – pentru a nu ajunge în circulaţia cerebrală a doamnei Ray – şi îndepărtez capacul din plastic.

Morgan se linge pe buze în timp ce inserez acul în cateter, ţinându-mi respiraţia şi apăsând încet.

— O să fie bine, doamnă Ray, spun încet.

Camera a devenit o saună – grea, fierbinte şi fără aer.

Aflat lângă mine, Lorenzo porneşte un cronometru şi începem să aşteptăm; toţi ochii sunt îndreptaţi spre femeia din cărucior.

Par să se scurgă ore întregi, dar trec doar zece minute până când Delilah Ray îşi verifică atent cateterul, se scarpină în stânga capului cărunt şi se întoarce spre cutia din plexiglas în care se află Thumper.

— Ce iepure frumos, spune ea. Un *cottontail.* Aveam o crescătorie întreagă când eram mică.

Aerul din cameră se limpezeşte ca tropicele după un muson.

Şaizeci şi doi

Vreau să sărbătoresc. Sau să dansez. Sau să fac tumbe pe holul gol al laboratorului. Am chef de şampanie, ciocolată şi artificii.

Mă simt, doar puţin, ca un Dumnezeu.

De asemenea, mă simt ca şi când viaţa mea tocmai a luat sfârşit.

Morgan ne părăseşte după o conversaţie scurtă la telefon, din care aud nenumărate referiri la „echipa mea", „proiectul meu" şi „munca mea". Încă rânjeşte când trece pe lângă noi şi iese pe uşile principale ale laboratorului, strigând la infirmier să grăbească pasul şi să o ducă pe doamna Ray înapoi la azilul ei. Morgan, desigur, are multă treabă de făcut.

— Deci, spun eu, întorcându-mă spre Lorenzo, cred că asta e.

— Nu neapărat.

Ochii lui se mişcă spre frigiderul în care se află cele şase fiole, toate etichetate cu X-ul roşu mortal.

— N-avem cum, şoptesc eu.

— Este singura cale, zice el.

Cuvintele pe care i le-am spus lui Patrick noaptea trecută îmi trec prin minte continuu, ca un disc stricat: *Ai ucide*?

— Nu le vom putea scoate de aici.

El deschide uşa frigiderului şi scoate tava cu neuroproteinele mortale, otrava care, chiar şi în cele mai mici cantităţi, poate ucide o mulţime de şoareci.

— Gianna, ne trebuie doar una.

Verific ceasul de pe peretele laboratorului. Ambele limbi sunt îndreptate în sus. Când am venit azi-dimineaţă, sergentul Petroski se afla la datorie la punctul de securitate. A căscat, m-a salutat, apoi a căscat din nou. Dacă a fost treaz toată noaptea, probabil că acum este acasă, dormind după o tură de noapte.

Singurul aliat pe care îl am în clădirea asta.

Bun. Spre planul B.

Doar că nu am un plan B.

Sau poate că am.

Lângă laboratorul principal se află o baie de dimensiunea unei debarale, nu mai mult de un metru şi jumătate pe un metru şi jumătate de gresie, cu o toaletă şi o chiuvetă, plus unul dintre acele uscătoare de mâini care urlă ca motoarele cu reacţie şi îţi întind la maximum pielea de pe mâini, un efect special ştiinţifico-fantastic. Mă aplec peste frigider, ridic una dintre fiole din tava sa şi mi-o ascund în sutien, apoi iau o singură mănuşă chirurgicală – fără talc – din dozatorul de pe bufet.

— Mă întorc imediat, spun, suflând aer în mănuşă.

După ce mă gândesc la ce urmează să fac, mai iau

două mănuşi şi plec în direcţia toaletei.

Lorenzo ridică o sprânceană.

— Şase fiole, da? spun.

Aud un dulap ce se deschide în spatele meu, urmat de apa care curge la chiuveta din laborator.

Soldaţii nu ne verifică niciodată în amănunt când intrăm în clădire dimineaţa sau când plecăm seara. Sunt cu toţii bărbaţi, până la urmă. Poate că, după un an în care nu au fost nevoiţi să îşi facă griji în legătură cu femeile cu gura mare şi cu oarecare farmec feminin, după atât de mult timp petrecut în lumea lor de bărbaţi, ne-au uitat secretele şi modurile în care am putea să ascundem obiectele cilindrice mici. Poate că, după tot acest timp în care am păstrat tăcerea, chiar şi bănuielile lor s-au redus.

Verific capacul fiolei de cinci ori înainte să constat că e bine strâns, apoi bag tubul în degetul de latex al unei mănuşi, leg un nod şi tai bucata în plus; repet procesul cu următoarele două mănuşi. Rezultatul final este o bilă de latex albastru, nu tocmai cilindrică şi nici foarte mică, dar în mod sigur impermeabilă. *Ce dracului*? mă gândesc. Patru capete de copii de mărimea unor mingi Nerf au ieşit prin mine. Pot să suport puţin disconfort în următoarea oră.

Odată ce m-am aranjat şi mi-am uscat mâinile, mă alătur din nou lui Lorenzo în laborator. El îmi aruncă o

privire de avertizare înainte ca Poe să păşească spre mine. Dintr-un motiv sau altul, pare chiar şi mai mare când stau în picioare.

— Probleme, doctore McClellan? mă întreabă Poe.

— Doar dacă îmi reduci cota zilnică de vizite la toaletă.

Poe nu are un răspuns pentru asta, dar începe să verifice fiecare cameră din laborator, oprindu-se să se uite la Thumper în cuşca lui din plexiglas. Apoi se întoarce spre noi.

— Urmaţi-mă.

— Nu am terminat aici, spun eu. Nu-i aşa, Enzo?

Privirea pe care i-o arunc este dură şi nu lasă loc de comentarii.

— Am terminat, zice el.

Poe mai cotrobăie încă cinci minute. Îmi ţin respiraţia când deschide frigiderul şi zăboveşte mai mult decât ar fi necesar numărând fiolele. Apoi ne conduce pe hol şi apasă butonul de sus al liftului.

— Cardurile de acces, vă rog, zice el întinzând o mână cărnoasă.

— Asta e tot? întreb, scoţându-mi şnurul peste cap.

Când mi se prinde în păr, Poe întinde mâna să mi-l descurce. Mâna lui îmi atinge tâmpla şi mă înfioară cu totul. Este rece ca gheaţa.

Mă gândesc din nou la Del, la Sharon şi la cele trei

fetiţe ale lor. Dintr-un motiv bizar, mă întreb cine hrăneşte animalele de la ferma familiei Ray.

Odată, când era mai mult copil decât bărbat, Steven m-a întrebat dacă animalele au un limbaj al lor.

— Nu, am spus.

— Gândesc?

— Nu.

Citise o carte la şcoală despre albine şi mi-a arătat-o într-o după-amiază în bucătărie. Pe atunci, Steven – nu Sonia – voia cacao fierbinte în fiecare zi la ora patru.

— Spune aici că albinele pot pleca să găsească polen, apoi se întorc la stup şi le spun celorlalte albine unde se află acesta. A citit cu voce tare o parte din capitol. Dansul albinelor este precum un limbaj. Aşa că... iată!

M-am uitat cu atenţie la carte, analizând biografia uneia dintre autoare. Era o apicultoare cu un şir lung de acreditări, dintre care niciuna nu avea vreo legătură cu lingvistica.

— Aşa că... nimic, am răspuns. Da, albinele dansează. Fac un mic dans: *Hei, voi! Uitaţi polenul bun!* Dar asta e tot, puştiule. Dacă le legi aripile şi încerci să le faci să meargă înapoi spre stup, vor da instrucţiuni pentru cea mai apropiată piatră. Albinele au doar un fel de comunicare, dar asta nu înseamnă limbaj. Numai oamenii au limbaj.

— Dar gorila Koko?

Cartea despre Koko era scrisă de o echipă de experţi în animale.

— Koko e grozavă şi ştie câteva sute de semne, dar tot nu reuşeşte să facă ce fac fraţii tăi.

Sam şi Leo aveau patru ani pe atunci. Koko avea patruzeci şi cinci.

Steven şi-a luat manualul şi s-a dus în camera lui îmbufnat. Un alt balon de săpun spart, m-am gândit. Este plăcut să îţi imaginezi că prietenii noştri cu patru şi cu două picioare au un mecanism lingvistic al lor. Poate că de aceea oamenii continuă să caute dovada. Dar nu este cu putinţă.

În lift, mă trezesc dorindu-mi să fie.

— Asta e, spune Poe când ajungem la primul etaj. Vă puteţi lua laptopurile. A fost şters totul.

Lorenzo şi cu mine ne luăm genţile. El are voie să îşi ia din birou aparatul de cafea, dar nimic altceva. Apoi Poe închide uşa şi ne conduce spre punctul de securitate. Totul este la fel aici: doi soldaţi, un aparat de raze X pentru genţile noastre şi zero zâmbete acum, când sergentul Petroski este liber. Suntem percheziţionaţi pe rând şi căutaţi în buzunare, iar soldatul care mă examinează se concentrează un timp neplăcut de îndelungat asupra zonei mele inghinale şi a decolteului. După expresia de pe chipul lui Lorenzo, şi el primeşte acelaşi tratament.

Toate posibilităţile îmi trec prin minte pe rând. Percheziţie corporală completă. Mâini anonime – *Doar urmez ordinele, doamnă!* – pipăindu-mă, intrând în locuri unde nu au ce căuta, găsind fiola împachetată în latex. *Ce e asta, Jean*? ar spune Morgan. Mă văd pe o mie de ecrane de televiziune, o transmisie-surpriză care ar întrerupe un segment de ştiri, un documentar despre tigrii Bengal sau desenele animate. Eu, lângă reverendul Carl, care citeşte un alt capitol şi un alt vers, în timp ce o cameră mă orbeşte cu bliţul; scalpul mă arde din cauza înţepăturii unei lame care mi-a tăiat părul cu neatenţie. Văd groaza din ochii lui Patrick când este dus cu autobuzul la Fort Meade şi forţat să stea drept în timp ce sângele meu se amestecă cu acela al lui Jimbo, Del şi Sharon, şi Dumnezeu ştie al cui altcuiva. Poate al propriului meu fiu.

În schimb, ni se arată uşa.

— Nu se compară nimic cu aşa o expediere, spun când ieşim afară, în lumina după-amiezii.

Poe ne priveşte în timp ce ne îndreptăm spre maşinile noastre. Nu ştiu dacă a auzit ce am spus, dar strigă după noi:

— Plecaţi! Şi nu vă mai întoarceţi aici.

Dispare apoi în clădire, cu mâinile în buzunare. Cred că îl văd oftând.

Folosesc telefonul lui Lorenzo să îl sun pe Patrick, căruia îi spun că sunt în drum spre casă. Lorenzo, desigur, are încă un telefon mobil. Eu, nu.

Ai avea dacă ai fi în Italia, puştoaica, îmi spun singură, dar alung asta din cap. Nu mă pot gândi la asemenea lucru acum. Nu mă pot gândi la nimic în afară de a mă sui în maşină şi a-mi scoate otrava din corp.

— Deci, spune Lorenzo, apucându-mă de încheietura stângă şi mângâind urma vechii arsuri cu degetul. Trebuie să plec, ştii. Cât mai este timp.

— Ştiu.

El se desprinde şi deschide uşa pasagerului de la maşina lui. Scoate din torpedou un plic subţire şi mi-l dă.

— Asta este pentru tine.

Pare un paşaport şi încă ceva, ceva tare şi plat. Ghicesc că este un telefon mobil.

— Dă-mi o secundă, îi spun.

Închid uşa şi îmi ridic fusta, eliberându-mă de pachetul împachetat în plastic pe care îl depozitez într-una dintre cănile pastelate ale Soniei. Ea e prea mare pentru ele acum, dar sucul într-o cană de plastic a fost mereu o alternativă mai fericită decât sucul vărsat în toată maşina. Capacul se închide etanş, iar eu respir

uşurată.

— Jean!

Morgan aleargă spre noi frenetic, cu braţele întinse. Soldatul din urma lui face paşi măsuraţi şi are braţele relaxate – cu excepţia cotului stâng uşor îndoit şi a mâinii apropiate de arma din dotare. Este întruchiparea disciplinei militare. E un lucru bun pentru Morgan că nu a trebuit să treacă prin epoca recrutărilor în armată. Individul ar muri probabil în primele tranşee. Asta dacă nu l-ar da gata propriul pluton mai întâi.

Plicul lui Lorenzo ajunge sub scaunul maşinii, de parcă mâna altcuiva s-ar supune instrucţiunilor unui creier străin. Nu mă gândesc la asta, ci doar mă aplec automat, eliminând dovada din câmpul vizual al lui Morgan, aflat acum lângă geamul meu. Asta ar mai lipsi, să mă prindă cu paşaportul soţiei moarte a lui Lorenzo. Nu ştiu care este pedeapsa pentru port de documente de identificare false şi nu sunt deloc dornică să aflu.

Din păcate, serul trebuie să rămână unde este ceva mai mult timp.

— Trebuie să vii înapoi, spune Morgan.

— De ce? întreb, pornind motorul maşinii şi mimând ignoranţa. Dacă am uitat ceva, vin mâine. Nu mi-am văzut copiii tot weekendul.

Abia atunci îmi dau seama de ce sunt chemată din nou înăuntru. Proiectul s-a terminat – la fel şi pauza mea de tăcere.

Morgan întinde o mână roz, mică, prin fereastra maşinii. În acelaşi timp, Lorenzo se aşază între noi.

— Dă-i drumul, spune Lorenzo.

Soldatul nu s-a mişcat, ci doar şi-a scos arma de serviciu. Nu ştiu nimic despre arme, dar ştiu suficient cât să înţeleg unde se poate ajunge dacă nu preiau controlul. Repede.

— Enzo, trebuie să pleci, spun imediat, văzând în ochii lui că nu intenţionează să se mişte din poziţia lui. Şi nu o face.

— Niciunul din voi nu pleacă, spune Morgan.

Ceasul de la bordul maşinii ajunge de la unu treizeci şi şase la unu treizeci şi şapte după o eternitate.

— Bine, spun. Îmi iau mâinile de pe volan. Bine. Opresc maşina. Cu mâna stângă încă în aer, opresc motorul Hondei. Bun. Pot să ies acum?

Morgan, care s-a îndepărtat pe cât posibil din linia de tragere, îi face semn soldatului, iar arma se lasă uşor în jos. Când deschid portiera maşinii, observ că nu o pune înapoi în toc.

Morgan conduce prin parcare parada noastră formată din patru persoane. Mă alină prea puţin să ştiu că Lorenzo este la câţiva paşi în urma mea, un scut

vulnerabil între mai multe runde de muniţie şi trupul meu.

Trecem repede prin punctul de securitate şi suntem îndrumaţi într-un lift.

De data asta, în loc să apese butonul pentru subsol, Morgan inserează cardul de acces şi apasă SB. Mergem mai jos de subsol.

Întâlnesc privirea lui Lorenzo – a mea e plină de întrebări amestecate cu frică, dar şi cu sentimentul înfrângerii – când uşa se deschide. El pune o mână pe spatele meu, jos, susţinându-mă. Îl urmăm pe Morgan afară, cu soldatul încremenit şi tăcut, dar foarte prezent, în spatele nostru.

Şaizeci şi patru

Dacă etajele cu laboratorul şi birourile noastre erau ca nişte morminte tăcute, sub-subsolul este un stup agitat şi plin de activitate. Cabine în care stau câte doi bărbaţi, unul lângă altul, cu pereţii scunzi, până la înălţimea umerilor, neoferind deloc intimitate, ci doar supravegherea constantă a paznicilor în uniformă care patrulează pe coridoare. Număr doisprezece, fiecare dintre ei cu o expresie sobră, la fel ca bărbatul care vine acum spre mine şi se apropie suficient de mult încât să prind mirosul de aftershave greţos de dulce, tutun şi

cafea arsă. În timp ce trecem pe lângă ei, niciun ocupant al cabinelor nu ridică privirea; capetele lor sunt jos, aplecate peste teancuri de grafice Excel şi formule scrise de mână sau privind în gol ecranele computerelor.

În această încăpere fără ferestre şi fără aer trebuie să fie cam cincizeci de oameni. Unii dintre ei – majoritatea, de fapt – sunt tineri, abia ieşiţi din facultate.

Mă opresc şi mă uit într-una dintre cabine, crezând că recunosc scrisul lui Lin. Morgan pocneşte din degete în faţa mea.

— Privirea înainte, Jean!

Amestecul de aftershave, tutun şi cafea îmi încinge ceafa. Mâna lui Lorenzo o atinge îndelung pe a mea, amintindu-mi că nu sunt singură acolo.

Trecem pe lângă mai multe rânduri de cabine şi ajungem în capătul îndepărtat al stupului. Morgan introduce cardul într-o altă fantă şi uşile duble se deschid spre o cameră nu cu mult diferită de cea cu rozătoare şi iepuri aflată mai sus cu un etaj. Aici, în loc de şoareci care chiţăie şi iepuri care adulmecă, cuştile găzduiesc primate. Primate mari, pentru a fi mai exactă. Trei rânduri de uşi de sârmă mărginesc pereţii din dreapta şi din stânga mea, fiecare etichetată cu un număr de identificare şi patru rânduri de date: vârstă,

specie, data experimentului, tehnician supraveghetor. Când intrăm, urletele şi mormăielile cimpanzeilor sunt asurzitoare.

Dar nu asta mă deranjează.

Trei sferturi din cuşti sunt goale. Pe uşile lor rămân etichetele: bonobo, gorilă, urangutan, trei dintre marile cinci primate. Patru sunt cu cimpanzeii chirăitori, dar jumătate dintre ei deja lipsesc.

Înghit în sec şi mă uit la Lorenzo, care este acum suficient de palid încât să se confunde cu albul pereţilor laboratorului. Desigur, se gândeşte la acelaşi lucru ca şi mine.

Ei trec pe lângă primate, depăşind specie după specie şi lăsând cimpanzeii la urmă, cea mai apropiată rudă a oamenilor.

Sau penultima. Din cuşti lipseşte a cincea mare primată, una la care încă nu au ajuns. Tot sângele îmi îngheaţă în vene.

A cincea specie de primate mari suntem noi. Omul.

Mi se înmoaie genunchii şi mă las spre stânga, lovindu-mă de cuşca Experimentului numărul 412, un cimpanzeu mascul care trebuie să fie mai greu decât mine cu treizeci de kilograme. În capul meu, cuvintele lui Lin se aud ca un claxon:

— Niciodată, Jean, vreau să zic absolut niciodată, să nu te apropii de ei. Avem tehnicieni şi mânuitori

pentru asta. Nu îi hrăni, nu încerca să îi mângâi, nu te apropia deloc de cuşti. Stai pe mijloc. Ajung cu braţele la aproape un metru şi, crede-mă, nu sunt drăguţi, mi-a spus Lin în timpul primului nostru tur de laborator, la câteva luni după ce primise finanţarea prin grant şi ne permisesem să cumpărăm doi cimpanzei.

— Par drăguţi, am spus. Uită-te la cel de acolo!

Mason era un mascul de un metru douăzeci, cu scutec, care sugea o acadea într-o cuşcă alăturată.

— Stai să vezi când îşi arată caninii, dragă, a spus Lin. Băieţii ăştia sunt ca nişte bombe cu ceas fără declanşator. Un luptător profesionist nu ar putea să-i facă faţă unuia dacă ar încerca. Ai auzit vreodată de Charla Nash?

Am clătinat din cap.

— Aş vrea să aflu asta?

— Nu. Îţi spun doar atât: gândeşte-te la tipul ăla, Hannibal Lecter. Gândeşte-te la ce i-a făcut asistentei aceleia drăguţe când au uitat să îi pună masca ciudată pe faţă. În comparaţie cu un cimpanzeu, Lecter e un pisoi inofensiv sub anestezie. Şi n-o să ştii niciodată ce te-a lovit.

Ce mă loveşte acum este o palmă peste faţă, apoi simt gustul amar de fier de pe buze. O parte din scalpul meu – partea pe care Numărul 412 o trage cu forţa unui camion la un concurs de maşini – a fost fie incendiată,

fie găurită cu capătul ascuţit al unui târnăcop. Genunchii îmi fac un zgomot înfundat când osul se loveşte de podea şi simt cele două forţe care acţionează asupra mea: gravitaţia mă trage în jos, cimpanzeul încearcă să mă ridice de păr.

Apoi aud vocea lui Lorenzo, fadă şi distantă, strigând:

— Fă ceva, la dracu'! Fă ceva!

Vorbeşte cu mine? întind mâna spre cap, pe care îl simt arzând, şi o altă mână – care e de fapt o gheară – o apucă strâns pe a mea. *Charla Nash, Charla Nash, Charla Nash,* mă gândesc, iar numele ţipă în mine însoţit de imagini cu ochii ei lipsă, cu mâinile care păreau a fi fost băgate într-un tocător de carne şi cu gaura din locul unde fusese gura.

Deasupra capului meu se aude un foc şi plutesc în jos, spre pământ.

Şaizeci şi cinci

Nu mi-am pierdut cunoştinţa. Dacă s-ar fi întâmplat asta, nu aş simţi degetele din părul meu încurcat, nici focul durerii. Nu aş adăuga grădini zoologice, şi safariuri, şi fantezii din copilărie cu Jane Goodall pe lista mea de lucruri la care să nu mă mai gândesc niciodată. Nu l-aş auzi pe Morgan ţipând ca un copil

răsfăţat care tocmai a rămas fără suzetă.

— De ce dracului ai făcut asta? întreabă el.

Deschid ochii şi văd soldatul, cu mâna încă tremurând pe armă, prima lui tentativă de omor, uitându-se pe rând la mine, la Lorenzo, la Morgan şi la Numărul 412, acum mort în cuşca de deasupra mea. Înainte să poată răspunde, Morgan deschide gura din nou.

— E minunat. E grozav. Idiotule! Ar trebui să te bag pe tine într-una dintre aceste cuşti, doar că nu ai suficient creier pentru noi. Ştii cât costă animalele astea?

— Se pare că mai mult decât mine, Morgan, intervin.

— Iisuse! El se întoarce spre Lorenzo. Care-i paguba? întreabă.

Lorenzo desprinde degetele cimpanzeului din părul meu şi mă aşază pe podea pentru a-mi examina zgârietura de pe faţă. Un fir de sânge fierbinte îmi curge în gură.

— Doare? mă întreabă el, apăsând un punct de lângă tâmpla mea.

Doare? Nu. Doar am senzaţia că am fost târâtă pe nisip. Arde.

— Da, spun, mişcându-mi mâna în sus, spre rană.

— Nu pune mâna. Trebuie să curăţ asta. Morgan, adu-mi o trusă de prim ajutor.

— De unde ar trebui să ştiu unde sunt prostiile de prim ajutor? Eu sunt manager de proiect.

— Eşti un manager de proiect de rahat, Morgan, spune Lorenzo. Eşti un cercetător jalnic şi un om de ştiinţă slab, iar dacă te prind vreodată singur, o să te rup în bucăţele, os cu os. Momentan, apucă-te! încearcă în dulapul din colţ cu o cruce roşie pe el. Apoi, în şoaptă, adaugă: Cretinul!

— Sunt bine? îl întreb în timp ce încerc să îmi ating faţa, ca să mă asigur că totul este încă la locul său.

— Eşti destul de bine, spune Lorenzo. Şi... Morgan, când găseşti trusa aia, cheamă un medic.

Pantofii lui Morgan se apropie atât de mult, încât aproape că îmi văd reflexia în ei.

— Nu se poate. Asta este o instituţie de maximă securitate, în caz că nu ai observat.

Lorenzo îl ignoră în timp ce îmi şterge partea dreaptă a feţei cu peroxid şi îmi fixează un bandaj curat peste rana care se întinde de la linia părului până la colţul gurii.

— Zgârieturi superficiale, în mare parte. Poţi să te ridici?

— Aşa cred. Încep să văd clar laboratorul şi cimpanzeii rămaşi. Morgan, ce se întâmplă? întreb apoi.

El trece acum direct la subiect, uitând cu totul că

aproape am devenit victima unei primate.

— Avem nevoie să vă întoarceţi la treabă.

— Să facem ce? Ai spus că am terminat. Huliganul ăla, Poe, a spus că am terminat. Ne-ai şters fişierele.

Aştept în timp ce Morgan îşi studiază şireturile.

— Urmaţi-mă, spune el.

Părăsim camera cu animale şi trecem prin alte uşi duble. În următoarea încăpere, activitatea febrilă este o replică a celei din laboratorul de la subsol. Se pare că nimeni nu a auzit ţipetele mele. Nici împuşcătura.

Sau poate că au auzit şi nu le pasă.

Îmi ia câteva secunde să observ emblemele aurii de pe halatele lor de laborator, precum şi micile pătrate aurii de pe cardurile de acces care atârnă la gâtul bărbaţilor. Aici, la fel ca în camera plină de cabine, toţi stau cu capul în jos, iar soldaţii patrulează pe culoare.

— Bine aţi venit în Echipa Aurie! spune Morgan, părând mai degrabă gazda unui concurs de televiziune decât un om de ştiinţă.

Nu e nicio surpriză – omul nu e în stare să găsească o trusă de prim ajutor care se află exact în faţa lui. Ne conduce spre o zonă de circa cinci metri pătraţi din laborator, unde e mai liber, şi se opreşte, aşteptând să ne aşezăm.

— Bine, Morgan. Muşc momeala, zic. Ce dracului e asta?

— Asta este noua voastră echipă. Întinde un braţ. *Şi puteţi câştiga toate aceste premii,* îl aud spunând.

— Nu înţeleg.

— Vei înţelege, zice Morgan, făcând semn undeva în spatele meu.

Un bărbat cu lentile bifocale groase ca nişte cărămizi de sticlă apare imediat şi pune pe bufetul din faţa noastră două dosare groase, fiecare etichetat cu TOP SECRET în litere aurii. În dosare se află o mare parte a datelor pe care le aveam pe laptop. Înainte ca bărbatul să plece, observ o altă strălucire aurie pe al patrulea deget de la mâna stângă.

Morgan se întoarce spre soldatul care a împuşcat cimpanzeul – fără să irosească timp, mă gândesc – şi formulează instrucţiuni pe care nu le disting.

— Gianna, spune Lorenzo, atingându-mi cotul. Nu se uită la mine, ci analizează cu privirea laboratorul.

Apoi îşi atinge inelarul de la mâna lui stângă.

Stau pe un scaun cu înălţimea ajustabilă, sub şezutul căruia se află un mâner. Caut dedesubt şi îl ridic până când pot să văd cea mai mare parte a laboratorului. Bărbaţii se scarpină în creştet, învârt creioane mecanice sau îşi freacă ochii obosiţi. Fiecare mână stângă pe care o văd are o verighetă aurie pe al patrulea deget.

Şi în fiecare pereche de ochi se citeşte frica.

— Nu sunt voluntari, Enzo, nu-i aşa?

El clatină din cap.

— O, Iisuse!

Fiecare bărbat din acest complex este însurat, poate are şi copii.

— Ce stimulent! spun.

Morgan pare să fi terminat cu morala bietului soldat – care arată ca şi când tocmai şi-a văzut ultimul cec de salariu – şi se întoarce spre noi.

— Oameni buni, am nevoie de o formulă. Până diseară. Până mâine-dimineaţă am nevoie de un ser funcţional.

— Tocmai ţi-am dat serul funcţional, îi spun eu. Ai fiolele. Toate cinci.

Mă pregătesc pentru abordarea obişnuită cu *Jean, Jean, Jean* şi apuc marginea bufetului cu ambele mâini. Mai bine să mă ţin cu ambele de ceva, ca să nu se strângă în jurul gâtului lui Morgan. Strâns.

El zâmbeşte.

— Mi-ai dat un ser funcţional, Jean. Acum vreau altul.

Mă prefac complet ignorantă.

Morgan îşi freacă mâinile.

— Bun. Hai să vă explic asta în termeni simpli. Avem un proces anti-Wernicke. Funcţionează. Am văzut-o cu toţii pe doamna Cutare făcând saltul de la idioata bâlbâită la pasionata de iepuraşi.

— Doamna Ray, spun eu. Are un nume.

— Nu contează. Acum, vrem acelaşi lucru, însă diferit.

Lorenzo îşi dă ochii peste cap.

— Vrei opusele semantice, Morgan?

Dacă această ironie îl deranjează pe şeful nostru, nu o arată. Poate nu pricepe gluma. Morgan nu a fost niciodată vreun star în universul lingvisticii.

— Vreau opusul a ceea ce mi-aţi dat deja. Vreau o neuroproteină care induce afazia Wernicke, şi o vreau până mâine. Aşa că treceţi la treabă!

Lorenzo vorbeşte primul.

— Morgan, ce ţi-au promis? Calitate de membru pe viaţă în clubul de fete de top? Nu credeam că ţi se scoală.

— Dă-mi ce vreau şi gata.

Acum, toate perechile de ochi din laborator sunt îndreptate spre noi.

— Nu, răspund.

Morgan se apleacă până când nasul lui aproape că îl atinge pe al meu.

— Pardon? Nu te-am auzit.

— Am spus nu. Este o negaţie, Morgan. Un refuz faţă de solicitarea ta. Opusul acceptării.

Pentru prima oară de când îl cunosc, Morgan râde. Este un chicotit răsuflat şi gol.

— Asta nu este o rugăminte, Jean.

Se uită la ceas, oftează de parcă treaba asta i-ar fi ocupat mai mult timp valoros decât anticipase, apoi îl cheamă pe unul dintre soldaţii care patrulează, în colţul nostru de laborator.

— Caporal, condu-i pe amândoi în Camera 1 şi arată-le ce este acolo. După ce privesc mult şi bine, adu-i din nou aici.

Camera 1 se află în cealaltă parte a laboratorului, dincolo de două uşi încuiate, şi ar putea să conţină orice.

Încerc să nu mă gândesc la opţiunile orwelliene, precum şobolani şi şerpi. În orice caz însă, nu acestea sunt cele mai mari temeri ale mele.

Cele mai mari temeri ale mele au două picioare şi câte un nume, precum Sam, Leo şi Sonia. Cele mai mari temeri ale mele sunt copiii mei.

Caporalul, îmbrăcat în haine de camuflaj şi cu ghete de luptă, ne conduce prin uşile de oţel. Cu mâna stângă – şi el poartă un inel, observ –, trece un card prin cititorul electronic şi se dă la o parte când uşile se deschid, scoţând la iveală un vestibul şi o altă uşă care rămâne închisă când lăsăm laboratorul în urmă.

Urăsc spaţiile închise, mereu le-am urât.

Lorenzo încearcă să mă ia de mână. Pielea lui este fierbinte şi toată camera este un furnal. Transpiraţia mi

se scurge pe faţă în şiroaie pline de sare, care mă ard sub bandajul de pe obraz. Dar nu îmi este cald deloc. Mă simt ca şi când o peliculă de gheaţă m-ar fi cuprins din cap până în picioare în timp ce caporalul înaintează şi descuie uşa următoare.

Înăuntru, aşezaţi pe singura mobilă din cameră, care nu este o toaletă fără capac, se află trei oameni.

Mă gândesc la marile primate, hominoizii. Gorile şi urangutani, bonobo şi cimpanzei.

Şi, desigur, oameni.

Persoana din stânga îmi rosteşte numele, numele meu vechi, pe care nu l-am mai auzit de douăzeci de ani.

La a doua silabă din „Jeanie", un şoc de durere o trimite în zidul de oţel. Ecoul bufniturii groaznice se aude în cameră.

Sună ca zgomotul înfundat al unui pistol.

Şaizeci şi şase

Mă năpustesc înainte pe picioarele nesigure, dar Lorenzo mă prinde de braţ.

Strânsoarea lui este fermă, aproape dureroasă.

— Nu, spune el. Dacă vorbeşte din nou, curentul va...

Este mai puternic decât mine, dar mă desprind, aruncându-mă spre femeia de pe banchetă, care zace ca

o păpuşă fără viaţă sub luminile dure de deasupra. Nu mai este aşa cum mi-o aminteam, nu mai poartă jeanşi cu talie joasă şi nici bluze cu imprimeuri nebuneşti, cum era cea cu pătrunjel, nu mai zâmbeşte de sub bretonul colorat diferit în fiecare săptămână, în timp ce îşi prepară ceaiul de plante într-un apartament sărăcăcios din Georgetown şi înjură instrucţiunile de asamblare a mesei de la IKEA, care sfidează minţile cu multiplele sale unghiuri. Este îmbrăcată într-o tunică de culoare cenuşie care se potriveşte cu părul şi culoarea pielii sale, cu excepţia palmelor, care au fost frecate până la carne în ultimul an de muncă. Până şi cel mai robust fermier ar fi fost tentat să întoarcă spatele pământului şi să îşi găsească un loc de muncă la care să plimbe hârtii dintr-un birou în altul.

Are la mâna stângă o singură bandă neagră, acolo unde purta altădată brăţara cu medalioane în forma animalelor din zodiacul chinezesc.

— Jacko, şoptesc, punându-mi o mână peste buzele ei crăpate. Jacko, nu mai rosti nimic altceva. Nu-i lăsa să-ţi facă şi mai rău.

Jackie Juarez, femeia despre care credeam odată că va opri lumea, se lasă fără cuvinte în braţele mele şi plânge. Uşa din spatele meu se închide, apoi se deschide iar. Nu trebuie să mă întorc ca să văd cine este. Îl miros pe ticălos.

— Morgan, rostesc.

Apoi aud plesnitura, scâncetul surprins şi clinchetul metalic al unei arme căreia i se trage siguranţa.

Acesta este un alt lucru pe care îl ştiu despre arme: nu tragi siguranţa şi ţinteşti dacă nu eşti pregătit să ucizi.

— Ai grijă, Morgan, spun eu, încă ţinând-o pe Jackie. Ai nevoie de el. Ai nevoie de formula lui.

Dar nu are, desigur. Morgan are deja notiţele lui Lorenzo. Eu doar încerc să câştig timp.

Şi apoi îmi dau seama: Lorenzo, ieşind în fugă din laboratorul de la etaj ca să îşi verifice biroul, întorcându-se şi clătinând din cap, spunându-mi că hârtiile nu erau acolo. Morgan cerând o formulă până a doua zi.

— Soldat, spune Morgan, las-o jos.

Mă întorc dinspre Jackie spre Lorenzo, care stă nemişcat, gata să încaseze un glonţ în schimbul unei palme, şi îmi dau seama că Morgan nu ar fi putut să ia notiţele.

Şi atunci, cine dracului le-a luat?

Întrebarea îmi rămâne în minte, dar o abandonez într-un colţ pentru mai târziu, apoi mă întorc spre cealaltă femeie din celulă.

Lin se uită la mine, apoi la Lorenzo. Lângă ea se află frumuseţea argentiniano-elveţiană care obişnuia să

vină prin departamentul nostru. Arată încă mortal, chiar şi fără cascada de păr blond curgându-i pe spate.

Isabel Gerber.

Cele două sunt îmbrăcate în acelaşi cenuşiu fad ca şi Jackie, stând şold în şold, cu mâinile împreunate în poală.

Benzi negre gemene le înconjoară încheieturile.

— Le-am prins sărutându-se într-o maşină, spune Morgan. Ale dracului lesbiene!

Lin deschide gura să vorbească, apoi se gândeşte din nou şi o închide. Procesul deciziei durează o secundă, dar este acolo, în ochii ei.

Peste umăr, văd mâinile lui Lorenzo încleştându-se în pumni.

— N-o face, Enzo! Nu merită.

Brusc, îmi doresc să nu fi lăsat fiola în maşină. Aş fi scos-o pe loc şi i-aş fi băgat-o pe gât lui Morgan, cu tot cu sticlă. Sau, şi mai bine, savurez imaginea lui Jackie, Lin şi Isabel încuiate într-o cameră cu ticălosul de Morgan. O cameră izolată fonic, fără ferestre.

— Deci... Gata de lucru acum, oameni buni? spune Morgan. Sau o trimit pe una dintre ele la Fort Meade? Expresia de pe chipurile femeilor îmi confirmă că Morgan le-a informat deja, imagine cu imagine.

Timp, mă gândesc. Totul se rezumă la timp, într-o formă sau alta: timpul pe care nu l-am avut acum

douăzeci de ani, când manualele, examenele orale şi lucrările de calificare erau mai importante decât marşurile lui Jackie şi petrecerile de ceai de la Planned Parenthood. Cele douăzeci şi patru de ore pe care va trebui să le aştept înainte să aflu dacă fiinţa din mine este băiat sau fată. Lorenzo, care trebuie să plece „cât mai este timp", deşi nu sunt sigură că mai este timp, pentru niciunul din noi. Termenele-limită dure ale lui Morgan.

Întâlnirea de mâine-dimineaţă este doar peste optsprezece ore.

Momentul când l-am plesnit pe Steven. Şi toate acele momente pe care mi le-am petrecut dorindu-mi să pot lua acest gest înapoi.

Morgan face un pas în faţă şi ia trei cărticele identice, roz, din buzunarul de la piept al sacoului său. Le împarte ca pe cărţile de joc, oferindu-le apoi lui Isabel, lui Lin şi lui Jackie.

— Nu uitaţi să vă citiţi *manifesto*-urile, fetelor, spune el.

Este un accent greţos pe „fetelor".

— Serios, Morgan?

— Hei, Jean, nu eu fac regulile. Plânge-te reverendului Carl dacă nu-ţi place. Se uită apoi la încheietura mea şi râde cu un hohot gol. Ai face bine să te grăbeşti, până nu primeşti înapoi brăţara.

Jackie, ai cărui ochi sunt uscaţi şi arată de parcă aşa ar fi fost în tot acest timp, ridică de lângă ea cărticica şi, fără măcar s-o privească, o aruncă direct spre Morgan. Îl nimereşte în frunte şi se aude un pocnet satisfăcător.

El nu se apleacă s-o ridice, ci o împinge cu piciorul undeva în camera mică.

— O să înveţi, spune el, apoi îi face semn caporalului să deschidă uşa interioară.

Lorenzo mă ia de mână, ajutându-mă să mă ridic de lângă Jackie, unde stăteam în genunchi.

— Stai liniştită, Jacko, îi spun. Promiţi?

Ea încuviinţează.

— Voi face tot ce pot.

Tot ce ar fi trebuit să fac, mă gândesc, în timp ce îl urmez pe Morgan afară din cameră, apoi în stupul din laborator.

Şaizeci şi şapte

În laborator este un televizor cu un ecran plat de dimensiunea unui teren de fotbal. O dimensiune rezonabilă, bănuiesc, dat fiind faptul că bărbaţii care cumpără astfel de lucruri îşi petrec o mare parte a weekendurilor privind cum alţi bărbaţi aruncă o bucată de piele de porc pe un gazon artificial de nouăzeci de metri.

Când pe ecran apare reverendul Carl, îmbrăcat în stilul său funerar obişnuit, este imposibil să nu te uiţi la el. În plus, cineva a crescut volumul până la nivelul unui uşor răcnet.

— Prieteni, spune el, deschizând braţele în felul său caracteristic, de parcă ar fi Hristos, Mântuitorul din Rio. Prieteni, am nişte veşti nefericite.

— Pun pariu că ai, îi şoptesc lui Lorenzo, aflat lângă mine.

El studiază din nou ceva din stoechiometrie, un limbaj la fel de străin mie precum cuvintele care vin de la televizor.

— Aşezaţi-vă, vă rog, faceţi linişte!

Mâinile reverendului Carl apasă aerul din jurul lui, iar murmurul din public se atenuează. Este greu să îmi dau seama unde se află, dar mulţimea este prea mare pentru camera de presă de la Casa Albă. Şi se află pe o scenă. Centrul Kennedy, poate. Sau Arena Stage, din sud-vestul D.C. A trecut mai bine de un an de când am văzut ultima oară ceva care să semene oarecum cu divertismentul în direct. Piesele de teatru – cele câteva care sunt montate – sunt fie porcării pentru toată familia, cenzurate până la nivelul la care nu mai pot fi recunoscute, fie piese interzise pentru majoritatea dintre noi.

El continuă apoi citind manifestul pur, rând cu rând,

afirmaţie după afirmaţie, credinţă după credinţă. Tema lui curentă este suferinţa. Este una dintre preferatele lui.

— Prieteni, dragii mei prieteni, suferinţa este o realitate inevitabilă în lumea noastră pământească. Suntem chemaţi în suferinţă pentru că facem uneori ceea ce este bine şi nimeni nu suferă mai mult decât mine în momentul acesta. Urmează o pauză lungă, pentru efect. Reverendul Carl pare că trage de timp, fie că suferă, fie că nu. Avem aici o oaie rătăcită, continuă el. Camera se apropie de chipul său zâmbitor şi brăzdat de lacrimi, apoi se retrage ca să îl arate cum întinde braţul drept şi face semn spre aripa scenei. Asta e. Haide, acum!

O siluetă singuratică apare din dreapta scenei. Nu ştiu la cine să mă aştept.

Del Ray, cel mai probabil. Sau o altă Julia King. Oricine.

Nu mă aşteptam însă la propriul meu fiu.

Reacţia de uimire a mulţimii televizate – dacă este cu adevărat o mulţime, ar putea fi doar o înregistrare – este estompată de cincizeci de voci din laborator. Clipind sub luminile puternice, Steven înaintează timid spre centrul scenei, spre braţele întinse ale reverendului Carl.

— Are şaptesprezece ani, îi şoptesc eu lui Lorenzo.

Doar şaptesprezece ani.

Nu este nevoie să explic mai mult, Lorenzo a văzut pozele copiilor mei. Odată, acele poze se aflau peste tot în biroul meu.

— Prins, spune reverendul Carl. Prins într-un loc în care niciun bărbat – sau băiat – nu ar trebui să se afle. Se întoarce spre Steven. Nu-i aşa, fiule?

Steven începe să vorbească, apoi doar încuviinţează. În mine fierbe furia, în fiecare venă şi în fiecare arteră, până când presiunea se acumulează într-un ţipăt captiv.

Ratez o mare parte din discursul care urmează. Cele câteva cuvinte care ajung la mine mi se aşază în stomac ca nişte greutăţi de plumb: „adulter", „trădător", „exemplu", „proces".

Reverendul Carl face apel la public să i se alăture în rugăciune, apoi îşi lasă capul plecat şi îl ia pe Steven de mână. Un alt prim-plan le arată degetele împreunate. Ale lui Carl sunt prinse ca nişte constrictori tenace, ale lui Steven sunt moi, cinci degete neajutorate strânse la maximum. La câţiva centimetri de încheietura fiului meu văd o bandă lată din metal.

Cu un milion de ani în urmă – doar douăzeci, dar mi se par un milion, mi se par zeci de milioane, cât toate vieţile din toată lumea –, Jackie m-a întrebat ce aş face ca să rămân liberă. Noaptea trecută, pe un bufet de

bucătărie care mi se pare la fel de îndepărtat precum acel apartament din Georgetown, l-am întrebat pe Patrick dacă ar face orice, dacă ar ucide.

Acum, cu o formulă pe jumătate scrisă pe masă şi cu reverendul Carl certându-l pe Steven la televizor, pun toate întrebările la un loc şi am un singur răspuns.

Da, aş face orice. Aş ucide.

Femeia care crede că aceste cuvinte nu îmi sunt deloc caracteristice.

Sau poate că da.

În orice caz, îmi place de ea, de această nouă Jean. Îmi place de ea şi mai mult când îl surprind pe Morgan zâmbind către ecranul plat al televizorului.

Şaizeci şi opt

La cinci după-amiaza, duminică, înaintea a ceea ce ar fi trebuit să fie o seară luminoasă de vară, plină de miros de grătar şi licurici, Morgan ne informează că nimeni nu va pleca acasă.

— Cantina este la etajul trei, oameni buni. Dormitoarele, la al şaselea şi al şaptelea. Dacă trebuie să daţi vreun telefon, mergeţi la sergentul Petroski. Face semn spre o staţie de securitate improvizată la intrarea în laborator. Noapte bună, spune el apoi, întorcându-se ca să plece.

— Mergi cât mai aproape de cuşti când treci prin camera cimpanzeilor, strig de după el.

Gândul la faţa lui Morgan sfâşiată de câteva animale furioase de laborator îmi provoacă un fior de satisfacţie. Mă întorc apoi spre Lorenzo.

— Petroski este cheia, spun. Cum merge treaba?

El se lasă pe spătarul scaunului său de laborator, zâmbind amplu.

— E gata.

— Ce?

Lorenzo îmi explică:

— Am nevoie de ochii tăi aici, Gianna. Îmi arată o serie de corelaţii dintre vechea neuroproteină – pe care am testat-o pe doamna Ray – şi fluenţa semantică, apoi mişcă degetul pe pagină în jos, până ajunge la notiţele din după-amiaza asta. Arată bine?

Arată grozav. Dar, pe de altă parte, e ca şi cum l-am fi dezvăluit pe diavolul însuşi.

— Enzo, cu această cantitate vorbim despre o contaminare totală, o perturbare permanentă a... – verific pentru a doua oară numerele cu datele mele – a peste trei sferturi din girusul temporal superior. Lasă disfluenţa doamnei Ray... chestia asta l-ar transforma pe Henry Kissinger într-un mut cam în cinci secunde.

Zâmbetul nu i-a dispărut de pe chip.

— Da, e superb, nu-i aşa?

Depinde ce înţelegi prin asta, mă gândesc. Şi îmi vine o idee extraordinară, care trebuie că se citeşte pe tot chipul meu, pentru că Lorenzo ridică o sprânceană.

— Pot să prepar asta în câteva ore, cred. Ai un prim subiect în minte?

— Tu ce crezi? spun, scanând laboratorul.

Nu pare să ne asculte nimeni. Conversaţia care se aude este despre reverendul Carl şi „acel biet copil, mă întreb ce a făcut".

— Cred, spune Lorenzo, ridicând o sprânceană şi apoi pe ambele, că minţile grozave gândesc la fel.

— Şi uneori ni se întâmplă şi nouă, termin eu, privind din nou laboratorul. Oricum, mai bine Morgan decât una dintre femeile de acolo, spun, arătând cu bărbia spre uşile încuiate din partea opusă a laboratorului. Ai văzut câţi cimpanzei au rămas. Când vor rămâne fără, Morgan va dori să urce pe lanţul trofic al marilor primate.

Lorenzo ţine între buze capătul pixului şi îl loveşte uşor de dinţi. Este un vechi obicei, unul pe care nu l-am mai văzut la el de peste un an.

— Este o problemă, spune el.

— Care? Albăstreşte oamenii?

Privesc cum chipul i se întunecă.

— Nu, nu îi albăstreşte.

— Oh, Iisuse! E letal? întreb.

— S-ar putea.

Arată spre o serie de formule de pe caietul dintre noi.

— Nu arată deloc precum cele vechi. Când citesc mai departe, munca lui Lorenzo devine clară. Asta nu este solubilă în apă. Sau injectabilă în fluxul sangvin.

— Corect. Dacă încerci asta, îi vei prăji jumătate de creier. Se administrează local. *În situ,* cum ar spune Caesar. Este un lucru diferit să repari celulele. Dacă depăşeşti ţinta, ei, bine, nu e mare lucru, ai câţiva neuroni fericiţi în plus. Dar dacă îi distrugi, este cu totul altceva, o altă găleată de peşte.

— Mâncare de peşte.

Corecţia îmi vine natural, atât de natural, încât nu o aud din cauza singurului cuvânt care îmi urlă în creier: *trepanaţie.*

— În niciun caz, Enzo. Nu vom reuşi.

Şi nu e numai asta, dar gândul de a mânui o bormaşină electrică la mai puţin de un metru de un craniu uman – fie el şi al lui Morgan – îmi face rău.

— Poate că nu. Se uită prin laborator, numărând capetele cu pixul. Cincizeci de oameni aici, fără să îi număr şi pe băieţii noştri în albastru. Câţiva dintre ei arată ca şi când ar fi fost recrutaţi de mici, chiar din şcoală. Dar nu sunt *chiar atât* de mici, Gianna. Studenţi postuniversitari, cel puţin. Ce-ai zice să facem o plimbare şi să verificăm puţin cardurile cu numele

celor de aici? Face semn spre intrarea în laborator. Tu o iei din capătul acela, eu o voi lua din spate. Nimic aprofundat, doar un mic sondaj de titluri, bine? Dacă întreabă cineva, eşti în drum spre biroul de securitate pentru că vrei să îţi suni soţul. Cu privire la maşină.

Sigur că trebuie să îl sun pe Patrick, pentru că nu pare că voi ieşi prea curând din clădirea asta. El va avea nevoie de Honda sau, cel puţin, de ce am lăsat în Honda. Îmi părăsesc spaţiul de lucru de doi metri pătraţi şi mă îndrept, pe cel mai apropiat culoar, spre biroul sergentului Petroski. Încet.

— Trebuie să dau un telefon, spun. Trebuie să-l anunţ pe soţul meu că nu vin acasă în seara asta.

Petroski zâmbeşte.

— Sigur, doamnă. Numărul?

— Formez eu.

— Mă tem că trebuie să fac eu asta pentru dumneavoastră.

Sigur că trebuie. Probabil că trebuie să şi vorbească în numele meu. Şi am dreptate în privinţa asta. Petroski mă întreabă care este mesajul, apoi îmi dă o foaie goală de caiet şi un pix.

— Scrieţi totul aici, iar eu îi voi spune. Cuvânt cu cuvânt.

Nota este scurtă. *Ia maşina, ia cana de suc a Soniei. Va face scandal dacă trebuie să se culce fără ea.* Nu este tocmai

o minciună, nu dacă pui unele verbe la timpul trecut. Îi dau nota lui Petroski şi clipesc de trei ori.

El clipeşte înapoi.

— Altceva, doctore McClellan? mă întreabă.

Îmi aduc aminte că, atunci când am venit cu Lorenzo, un alt soldat era la birou, aşa că Petroski trebuie să fi sosit recent.

— Eşti de serviciu în noaptea asta?

— Da, doamnă. Altă tură de noapte.

Privirea mi se mută spre mâna lui stângă.

— Eşti însurat, remarc.

Sigur că e.

— Da, doamnă. De doi ani luna asta. Pe faţă îi apare un zâmbet ruşinat. Am fost iubiţi în liceu.

— M-am măritat de tânără, îi spun eu – omit faptul că s-ar putea să nu fi fost cea mai deşteaptă mişcare în relaţia mea. Şi am avut copii de tânără. Tu ai copii?

Petroski ezită, iar zâmbetul timid dispare.

— Unul. O fată. În aprilie a făcut un an. Mai încet, adaugă: Un an. Pot să vă întreb ceva?

— Sigur.

— Uitaţi, eu nu sunt om de ştiinţă. Am o diplomă de liceu şi câteva ore de colegiu comunitar. După şcoală m-am înrolat. M-am gândit că armata îmi oferă un salariu constant şi toate celelalte. În plus, ştiţi, dacă rezişti douăzeci de ani, primeşti o pensie. Asigurare şi

restul.

— Pare să sune bine, spun.

El se apleacă în faţă.

— Dar ştiu câte ceva despre copii. Vedeţi, eu sunt cel mai mare. Am cinci fraţi. Cel mai mic s-a născut când eu aveam cincisprezece ani. Îl cheamă Danny. Copil bun...

Încuviinţez. Sergentul Sarea-n-Bucate continuă:

— Danny ştia ce înseamnă „nu" înainte să împlinească cinci luni. Înainte să facă un an, ştia să spună „mama", „dada" şi „Boo". Boo era câinele nostru. Nu prea vorbea cu sens, dar vorbea. Şi apoi – Petroski trânteşte o palmă pe birou bang! Două cuvinte, întrebări, chestii de genul „Unde Boo?" şi „Vreau suc". A fost un fel de miracol, ştiţi?

Ştiu. Am văzut patru copii trecând prin toate aceste stadii. Bâlbâieli prelingvistice, holofraze de câte un cuvânt, propoziţii de două cuvinte – de obicei, nu mai mult de un subiect şi un predicat. Apoi, în cuvintele lui Petroski, *bang.* A început să se întâmple. La trei ani, Steven dădea comenzi: *Du-mă la şcoală de dimineaţă. Te rog, fă ciocolată după-amiaza.*

Ştiu şi extrema cealaltă, la fel ca şi Petroski.

— Am văzut un documentar odată, doamnă, continuă el. N-am putut să-l văd pe tot – prea macabru. Aceşti oameni, vedeţi, şi-au ţinut fetiţa încuiată într-o

cameră şi nu au vorbit cu ea cam doisprezece ani. Doisprezece ani, doamnă. Vă imaginaţi?

Scutur din cap, deşi îmi pot imagina. Au fost doar cazuri rare.

Petroski continuă, un lingvist de canapea care nu îşi dă seama câtă dreptate are:

— Deci, iei un copil – orice copil – şi, dacă îl laşi să vorbească, o va face. Dacă nu – o altă palmă se trânteşte pe masa dintre noi –, *bang*! Asta e. E ca şi când ar avea un fel de ceas în ei.

— Aşa e.

Nu e nevoie să menţionez ipotezele perioadei critice, numită şi teoria foloseşte-l-sau-pierde-l. Sergentul Petroski prinde ideea şi fără jargonul pretenţios.

— Aşa că întrebarea mea este următoarea, spune el, privindu-mă direct în ochi. Ai lui sunt calmi şi albaştri, cu multă durere în ei. Întrebarea mea este ce se va întâmpla cu fetiţa mea dacă nu va vorbi niciodată? O să ajungă ca femeia aceea, Genie? O să ajungă într-un fel de cămin?

Am o mie de răspunsuri pentru el – şi, în acelaşi timp, niciunul. Genie, copilul din documentar, nu a învăţat niciodată să vorbească. După ani întregi de testări şi simulări din partea lingviştilor interesaţi mai mult de următoarea mare carte decât de Genie însăşi, fata a ajuns exact unde a sugerat Petroski. Într-un fel de

cămin.

Când termin mesajul pentru Patrick, i-l dau înapoi lui Petroski. El mă ia de mână.

— Puteţi ajuta? Sunteţi doctor, nu?

Încuviinţez. Într-un fel.

— Tu poţi să ajuţi?

El se opreşte, coborând cu privirea spre dungile triple de pe mâneca lui, şi spune:

— Am depus un jurământ, ştiţi? Poate că ar trebui să mai aşteptăm. Chestia asta pură nu poate să ţină la nesfârşit.

E timpul să pun un buştean pe foc.

— Ai dreptate. Nu poate. Probabil că nu va dura. În câţiva ani, reverendul Carl va ajunge doar o altă notă de subsol într-o carte de istorie. Dar, desigur, ar putea să reziste mai mult.

— Da, zice Petroski oarecum nehotărât.

— Ştii, sergent, plusez imediat, urându-mă puţin pentru că aţâţ într-atât flăcările. Am citit un articol cu vreo câţiva ani în urmă. Se credea despre copii că pot avea până la treisprezece sau paisprezece ani... ştii tu, acel *bang*. Dar eu îţi spun, ca expert, că au mult mai puţin timp de-atât. Trei, patru ani, poate. După aceea, creierele lor se „opresc" într-un fel, adaug, după ce găsesc cuvântul potrivit.

Chipul lui păleşte, iar eu tresar, chiar dacă asta este

reacţia la care speram.

— Ei, bine, cred că e cazul să mă întorc la treabă, spun apoi.

Mai bine, mă gândesc imediat, să îi acord câteva minute să rumege asta în timp ce eu stabilesc detaliile cu Lorenzo.

Îl las la biroul lui, împreună cu cheia de la Honda, şi mă întorc în colţul meu de laborator, de data asta pe un alt traseu. Jumătate dintre cardurile cu numele celor prezenţi sunt întoarse invers, dar citesc cam vreo douăsprezece, ţinând minte sfatul lui Lorenzo de a mă concentra la titluri şi la nimic altceva.

Şaizeci şi nouă

Aproximativ două procente din populaţie deţin un doctorat. Dacă laşi la o parte doctoratele în engleză, procentajul este mai mic, mult mai mic.

— Am numărat nouă, spun. Cam din doisprezece.

Lorenzo a avut mai mult noroc decât mine cu cardurile de identitate. Eu am văzut cincisprezece din douăzeci.

Două treimi, trei sferturi, nu contează. Ne aflăm într-un laborator plin de experţi. Dacă are suficient timp la dispoziţie, o maimuţă poate să scrie „Shakespeare”. Într-un laborator de genul acesta, ai

putea lansa o rachetă spre Marte în mult mai puţin timp. Doar cu o neurotoxină care afectează creierul? Aş estima că peste noapte.

Adică exact la timp pentru şedinţa de mâine-dimineaţă la care va participa Patrick.

Mă uit din nou prin încăpere. Toţi ochii sunt epuizaţi, dar oamenii sunt ocupaţi. Lorenzo le dă termen până dimineaţă să găsească ceva ce l-ar putea mulţumi pe Morgan.

— Cred că avem un aliat, spun.

— Da?

— Acolo, la biroul de securitate.

Lorenzo îşi întinde gâtul ca să vadă peste restul mulţimii.

— Glumeşti.

Poate că Petroski nu este cel mai deştept tip, dar are două dintre calităţile pe care le am în vedere: e speriat de moarte pentru fiica lui şi este puternic. În plus, poartă uniformă şi are un inel de chei la curea.

— Uită-te în jur, Enzo, spun. Tipii ăştia au lucrat nonstop. Sunt morţi de oboseală.

În timp ce rostesc asta, trei bărbaţi, fiecare în jur de patruzeci de ani, ies din laborator, escortaţi de un singur soldat.

— Nu mi-am văzut copiii de o săptămână, se plânge unul.

— Copiii? spune altul. Copiii mei nu se plâng. Soţia mea, în schimb...

— Dacă nu mănânc ceva şi nu dorm puţin, mâine voi fi prăjit de tot.

Al treilea bărbat arată de parcă ar urma să adoarmă în picioare.

— Vezi la ce mă refer? îi spun lui Lorenzo, în timp ce alte cinci albine lucrătoare dau semne că sunt gata de somn. Nu trebuie decât să aşteptăm.

— Greşit, Gianna, zice Lorenzo uitându-se la mine. Ce trebuie să faci tu este să dormi. Măcar două ore.

Şansele să dorm sunt la fel de mari ca acelea de a câştiga un Premiu Nobel, dar are dreptate. M-am lovit de zidul oboselii cu viteză maximă, iar următoarea mea misiune în laborator necesită atenţie absolută.

— Două ore. Maximum. Presupunând că Morgan rămâne peste noapte.

— Va rămâne. Verifică împreună cu noul tău amic în drum spre ieşire, zâmbeşte Lorenzo. Şi nu flirta prea mult. Sunt genul gelos. Ia de pe raftul din spatele lui o tabletă, apoi apasă de câteva ori cu degetele lui absurd de lungi, dar atât de elegante, şi mi-o înmânează. O lectură uşoară pentru tine.

Citesc titlul de pe ecran.

— *Neuroanatomie comparativă a primatelor*? Numeşti asta uşoară?

— În sens literal. IPad-ul cântăreşte mai puţin de jumătate de kilogram.

— Cât cântăreşte cartea?

— Are cam cinci sute de pagini. O să vrei capitolele şapte şi opt. Probabil vede întrebările nerostite din ochii mei, pentru că adaugă: Uite, aş face-o, dar aş începe de la zero. În plus, nu pot să citesc rahaturile alea şi să şi pregătesc totul aici în acelaşi timp. Aşa că toceşte puţin la ştiinţa creierului, da?

Se întoarce spre computerul din spatele lui, trage tastatura şi începe să completeze un formular de solicitare a unui animal de laborator, după ce consultă fişa subiecţilor disponibili. În spaţiul pentru numărul de identificare, el scrie 413, apoi se mută mai jos pe pagină, spre un bloc gol, şi începe din nou să tasteze. Îl văd scriind *Sedare, trepanare şi injecţie intracraniană a serului experimental Wernicke 5.2.*

— O, nu, şoptesc, imaginându-mă cu o bormaşină într-o mână şi cu un iPad deschis la un set de instrucţiuni „pas-cu-pas" în cealaltă. Nu pentru asta m-am înscris. Enzo, nu sunt genul ăsta, mă depăşeşte abordarea practică.

— Eşti tot ce am.

În spaţiul liber din formularul de rechiziţie unde scrie Tehnician, el tastează Dr. Jean McClellan.

— Trebuie, nu-i aşa? întreb.

— Fie asta, fie ne trezim cu Morgan mort. Un colţ al gurii lui se ridică în timp ce adaugă: Asta dacă nu cumva tocmai aşa ceva vrei.

Sigur că asta vreau. Dar nu are rost să devin lacomă. Un Morgan mut este la fel de bun.

— Bine, spun. Mă duc la etaj. Trimite pe cineva să mă ia dacă nu mă întorc aici până la zece. Bine?

— S-a făcut.

Nu mă opresc la biroul lui Petroski pentru a fi escortată. În schimb, mă îndrept spre soldatul cel mai apropiat de el şi vorbesc suficient de tare încât să mi se audă clar vocea.

— Am nevoie să dorm puţin. Mă puteţi conduce până la dormitoare?

În timp ce escorta mea strigă spre laboratorul plin acum pe jumătate, întrebând dacă mai vrea cineva la cantină sau în pat, Petroski îmi face semn să mă apropii de el cu o mică înclinare a capului.

— Am dat telefonul, spune.

— Grozav. Mulţumesc.

Nu vreau să îi cer ajutorul – e mai bine ca solicitarea să vină de la el.

Şi vine.

— Pot să mai fac ceva?

— De fapt, sergent, da. Poţi.

Chipul lui, neted şi inocent ca al unui copil, se

luminează când îi explic, în detaliu, exact ce vreau să facă.

Şaptezeci

În timp ce Lorenzo se află cu opt etaje mai jos, sedând cimpanzeul numărul 4-ghinionist-13 şi aranjând echipamentele de care avem nevoie, eu stau într-un pat îngust, îmbrăcată complet, digerând un sandvici vechi de la cantină şi capitolul şapte al textului despre neuroanatomie a primatelor, cunoscut şi drept hărţi cerebrale ale celei mai apropiate rude a omului, cimpanzeul. Momentan am lăsat la o parte greaţa, în mare parte ca urmare a faptului că era să fiu schilodită de compatriotul lui 413 în după-amiaza asta.

Deschid o nouă fereastră pe ipad, verific baza de date a jurnalelor medicale în căutarea unor articole despre craniotomie şi proceduri de trepanare şi mă uit lung, pentru ultima oară, la jumătatea nemâncată a sandviciului meu. Nu este un companion prea nimerit pentru lectura mea de seară, aşa că pun deoparte brânza şi pâinea şi revizuiesc componentele noii mele prietene, bormaşina perforatoare Cushing.

Când cred că nu e cu putinţă să găuresc craniul unei maimuţe, ca să nu mai vorbim de cel al unui om, îmi aduc aminte de Jackie, de Lin şi de Isabel.

Capul sus, Jean.

Şi continui să citesc până când pleoapele mi se lasă şi ipad-ul îmi alunecă din mâini.

Ciocănitul de la uşă pare să se audă exact în clipa în care adorm.

— Doctore McClellan?

Vocea este astupată, neclară.

— Da.

— E timpul să mergeţi. Doctorul Rossi spune că are nevoie de dumneata în laborator.

Toată lumea are nevoie de ceva. Eu am nevoie cam de o săptămână de somn neîntrerupt.

— Bine. Vin.

Mă smulg din pat, îmi netezesc hainele – după cum arată, am dormit profund, deşi nu foarte mult – şi deschid uşa. Este Petroski şi pare că a îmbătrânit cu un deceniu de când l-am lăsat jos, în sub-subsol.

— V-aţi odihnit bine, doamnă?

Gura mea e pe punctul să rostească un „da", însă capul mă doare şi îmi atârnă greu. Un picior îl urmează pe celălalt pe hol, conform unor ordine automate de marş, aşa că grăbesc pasul şi intru în lift cu Petroski.

— Bun, spune el. Totul este exact aşa cum aţi solicitat.

— În regulă. Acum, ascultă, sergent. Treaba ta s-a terminat. Ultimul lucru pe care îl ştii este că doctorul Lebron a intrat în laborator la... cât e ceasul acum?

— Zece şi cinci, doamnă, spune el, ţinând încheietura stângă astfel încât să văd.

— Bun. Lebron a intrat în laboratorul de la sub-subsol la nouă şi cincizeci de minute. El ţi-a spus că are o durere de cap. Asta e tot ce ştii.

Într-o manieră militărească deloc surprinzătoare, Petroski răspunde cu un „Da, doamnă" concis, iar când ies din lift, ţine apăsat butonul de deschidere. La intrarea în laborator, se opreşte.

Te rog, nu da înapoi acum. Nu sunt sigură dacă vorbesc cu Petroski sau cu mine însămi.

El îşi trece cardul de acces prin fantă şi aşteaptă lumina verde, iar eu intru. Trecem pe lângă cimpanzeii rămaşi, care încă urlă în cuştile lor, şi o observ pe cea a cimpanzeului Numărul 413, care este goală.

La fel este şi laboratorul principal.

Prima misiune a lui Petroski a fost să evacueze sub-subsolul şi, judecând după scaunele neocupate şi haosul de hârtii lăsate pe fiecare suprafaţă plană, misiunea a fost îndeplinită cu succes. A fost nevoie doar de Lorenzo, un arzător Bunsen, nişte folie şi un amestec de zahăr şi nitrat de potasiu. Laboratorul de biochimie trebuie să fi arătat ca şi cum tocmai a explodat o bombă.

Ei, bine, asta era şi ideea.

Îl las pe sergent la biroul de securitate şi merg printre

resturile de caiete, calculatoare şi ochelari de citit, până în locul unde Lorenzo aşteaptă, pe jumătate aşezat pe bufetul unde l-am lăsat cu două ore în urmă. Este întruchiparea sângelui rece şi îmi doresc să nu fie atât de uşor să mă îndrăgostesc continuu de el.

— A funcţionat perfect, Gianna. Silenţios, cu mult fum şi neletal. Primul lucru pe care l-am făcut când am primit un set de chimie a fost o bombă de fum. Am distrus cea mai bună oală de paste a mamei.

Are o licărire drăcească, poznaşă şi băieţească în ochi.

Băieţii, mă gândesc. Le place să arunce în aer diverse chestii. Sau, cel puţin, să pară ca şi când ar fi explodat. Lorenzo îşi leagănă un picior de bufet.

— Eşti gata?

— Nu ştiu dacă pot să fac asta, spun, simţind brânza şi pâinea înaintând într-o direcţie greşită. Unde sunt?

— Aici.

Deschide uşa spre o încăpere secundară. Este goală, cu excepţia a două tărgi şi a unei mese chirurgicale pe roţi, acoperită de diverse instrumente de oţel inoxidabil pe care le-am mai văzut doar în imagini – cleşti, retractoare, forcepsuri, dar şi ceva care arată a cupă de curăţat pepenele. Pe targa cea mai apropiată de mine zace o femelă cimpanzeu de un metru douăzeci, cu scalpul parţial ras pe partea stângă. Pe cealaltă targă se află o formă de viaţă de un metru şaizeci, care aparţine

unui ordin uşor inferior. Ambii sunt puternic sedaţi, iar piepturile li se ridică şi coboară într-un ritm constant.

Petroski a reuşit să îl aducă pe Morgan în laborator, iar Lorenzo a terminat treaba.

— Cred că îmi place de el mai mult aşa, spun. Care să fie primul?

Lorenzo arată spre cimpanzeu.

— Bine. Glumă proastă.

Dar am nevoie de umor ca să trec prin asta. De îndată ce văd burghiul pentru craniotomie, cu vârful său neregulat din oţel, ca un dinte malformat, mă răzgândesc. Nu am nevoie de umor ca să trec prin asta. Am nevoie de un nenorocit de neurochirurg.

— Gianna? intervine Lorenzo. Nu vor rămâne anesteziaţi la nesfârşit.

Iau bormaşina şi o pornesc. Se aude un zumzet jos, iar burghiul începe să se învârtă. Este imposibil ca această mică maşinărie să treacă prin osul craniului.

— Nu pot, spun, lăsând jos bormaşina.

Cam atât a durat convingerea că aş fi dispusă să fac orice.

Şaptezeci şi unu

Nu ştiu de câte ori am spus „aş putea să-l omor” în cei patruzeci şi ceva de ani ai mei. Poate de câteva mii

de ori.

Aş putea să-l omor pentru că a lăsat hainele în maşina de spălat. Aş putea să-l omor pentru că nu a sunat să-mi spună că întârzie. Aş putea să-l omor pentru că a spart vaza de majolică a mamei. Aş putea, aş putea, aş putea. Omor, omor, omor. Desigur, nu am vorbit niciodată serios. Cuvintele sunt la fel de goale semantic precum „Te iubesc până la moarte", „Mi-e atât de foame, că aş mânca un cal" sau „Pun pariu pe viaţa mea că Sox o să piardă în campionatul de anul acesta". Nimeni nu moare din dragoste – mai puţin într-un roman de Brontë, nici nu mănâncă armăsari întregi, nici nu îşi pune viaţa la bătaie pentru un meci de baseball. Nimeni. Dar spunem prostiile astea tot timpul.

De fapt, nu ştiu dacă aş fi putut să îl omor pe cimpanzeul Numărul 412, chiar dacă o luase razna.

Ştiu însă că nu o să mă apropii cu o bormaşină de oase de niciunul din cei doi umanoizi anesteziaţi de pe aceste tărgi.

Şi nu trebuie s-o fac.

— Adu-l pe Petroski, îi spun lui Lorenzo.

El se holbează la mine.

— Nu. N-o să-i cer lui s-o facă, spun. Am nevoie de cheile de la Camera 1.

Din nou, privirea aceea.

— Ca să o scot pe Lin. Şi pe celelalte. Spune-i puştiului că o să pretindem că l-am drogat şi i-am furat cheile dacă se ajunge la asta. Dar cred că va fi de acord.

Îi explic despre fiica lui Petroski.

— Eu aş face-o, spune Lorenzo. Aş fi de acord, adică. Dacă ar fi a mea. Ochii lui zăbovesc asupra trupului meu, oprindu-se pe mica umflătură din faţă. N-aş fi plecat fără tine, Gianna. Niciodată.

— Serios?

— Serios. Se uită repede prin încăpere, căutând orice ar putea fi o cameră de luat vederi, şi mă sărută. Niciodată.

— Acum ştii ce simt şi eu faţă de Sonia. Şi faţă de băieţi.

Totuşi, în mare parte, e vorba despre Sonia. Nimic nu este mai oribil decât ideea de a o lăsa în urmă în timp ce totul se duce de râpă. Nimic, în afară de a naşte o altă fată în acest infern. Alung gândul din minte pentru următoarele douăsprezece ore.

— Haide, spune-i lui Petroski să facă puţin pe evadatul din închisoare.

Cinci minute mai târziu, Lorenzo se întoarce cu Lin. Când vede cele două tărgi, ea se întoarce spre mine, cu gura deschisă şi cu ochii mari. Îl rog pe Lorenzo să-i explice în timp ce eu mă ocup de Jackie şi de Isabel. Ele nu trebuie să fie aici ca să vadă ce urmează să facem. La

naiba. Nici eu nu vreau să fiu aici şi să văd.

Lorenzo mă informează că nu am de ales. Lin face un semn – *Să-i dăm bătaie!* – cu mâna dreaptă şi întinde palma stângă.

— Are nevoie de tine să o asişti.

Mă uit la brăţara neagră a lui Lin.

— Cum a reuşit să spună asta?

Lin dă ochii peste cap, îşi flutură ambele mâini înainte şi înapoi în faţa pieptului, apoi îşi alătură degetele arătătoare şi mijlocii ale fiecărei mâini şi le orientează spre mine, scuturându-le.

— Spune s-o laşi baltă şi să te grăbeşti, îmi zice Lorenzo. Eu voi traduce.

— Amândoi ştiţi limbajul american al semnelor? întreb. De ce?

El ridică din umeri.

— Tu vorbeşti puţină vietnameză, nu?

— Da.

— De ce?

— Bine. Am înţeles.

Cu ajutorul lui Lorenzo, primesc toate instrucţiunile lui Lin în timp ce ne dezinfectăm până la coate într-una dintre chiuvetele laboratorului de biochimie. Este un fel de chirurgie pe creier pentru proşti. *Monitorizează semnele vitale tot timpul. Dă-mi instrumentele cu mânerul înainte. Stai dracului în afara luminii.* Şi, cu adevărat

specific lui Lin: *La dracu', nu leşina.*

Cu primele trei mă descurc. De a patra nu sunt însă foarte sigură.

În camera albă, lui Lin îi ia doar două minute să retragă pielea de pe capul cimpanzeului şi alte treizeci de secunde să facă o gaură de mărimea unei mici monede. Apoi opreşte bormaşina, mi-o dă împreună cu o bucată de craniu de cimpanzeu şi îi face semne lui Lorenzo.

— Spune să te gândeşti la asta ca la un dop de chiuvetă, continuă el, transmiţând preţiosul sfat.

— Uşor pentru tine de spus, Lin. Am fost mereu mai interesată de partea de lingvistică din neurolingvistică.

Ea râde, dar mâinile îi sunt prea ocupate ca să pălăvrăgească, în timp ce palpează ţesutul moale din craniul cimpanzeului. Este greţos, dar fascinant şi miraculos în acelaşi timp. De ce dracului ar vrea oamenii ca reverendul Carl şi Morgan Lebron să o ia pe femeia asta şi să o arunce departe? Cum ar putea gândi cineva că asta are vreun sens?

— Bun. Acum e momentul.

Lorenzo trage două seringi de lichid transparent dintr-o fiolă de pe masa chirurgicală. Arată la fel de inofensiv precum apa. Pune una pe masă, între tărgi, şi una i-o dă lui Lin.

Îi urmăresc mâinile calme în timp ce introduce vârful

fin al acului câţiva milimetri în ţesutul cortical al cimpanzeului, apăsând dozatorul şi privind la aparate. Ea încuviinţează, aparent mulţumită că nu şi-a ucis pacientul, apoi injectează şi restul de ser înainte să pună la loc bucata rotundă de craniu – *dop, Jean, e doar un dop* – şi să închidă totul cu copci. Tot procesul a durat cinci minute.

Ceea ce este un lucru bun, de fapt, pentru că atât cimpanzeul, cât şi Morgan încep să se mişte.

Şaptezeci şi doi

O interacţiune atât de personală cu o primată furioasă a fost suficientă pentru mine. Nu vreau să retrăiesc experienţa.

— Trebuie să o scoatem de aici, Enzo. Acum, spun eu, privind cu groază cum pieptul cimpanzeului începe să se ridice şi să coboare mai profund. Lin? Cât timp mai avem până când se trezeşte?

Lin dă din cap înainte şi înapoi, ridicând patru degete, apoi două.

Nu e nevoie ca Lorenzo să traducă.

— Şase minute? întreb cu speranţă.

Ea dă din nou din cap, ridicând două degete şi îndreptându-le spre mine.

Caut în jur ceva – orice am putea folosi drept legături

–, dar nu găsesc decât fir de suturi pe masa chirurgicală. Nu e bine.

— OK. OK. Nu avem timp de pierdut. Lin, asigură-te că este deschisă cuşca. Enzo, tu şi cu mine o să ducem puiul ăsta la locul lui. Bătaia inimii mele marchează fiecare secundă în timp ce Lin goneşte din sala de operaţii improvizată şi urmează zgomotul cimpanzeilor care urlă.

Cimpanzeul Numărul 413, cu ochii plini de uimire, întinde un braţ lung şi păros spre cap. Apoi îşi întoarce faţa spre mine.

— Enzo? împinge! strig eu.

Targa se loveşte de vreo două scaune de laborator, trântindu-le pe podea. Lorenzo prinde unul înainte să mai lovească alte două, abia prevenind un efect de domino care ne-ar putea bloca traseul. Jackie şi Isabel stau în centrul laboratorului, îngrozite şi neajutorate.

— Nu spune nimic, Jacko, o implor. Nu spune nimic. Du-o pe Isabel în altă parte. Încuiaţi-vă într-o debara dacă trebuie.

În minte mi se succed imagini cu femeia mutilată, Charla Nash, care nu a rămas cu nimic din chipul său în afara pielii de pe frunte.

— Petroski! strig în spaţiul gol şi alb al laboratorului, în timp ce Lorenzo împinge targa dincolo de teancurile de hârtii zburătoare şi ochelari de vedere abandonaţi.

Petroski!

Acesta vine alergând de la postul său. Cimpanzeul scoate un geamăt prelung, nu un urlet, nu un ţipăt, ci un geamăt gol, dureros.

Nu te uita la el, Jean. Nu îndrăzni să te uiţi la el.

Dar bineînţeles că mă uit.

Când ne apropiem de cuşca deschisă, în ochii lui căprui străluceşte furia.

Petroski îşi scoate arma din dotare. Mâna îi tremură când apasă într-un punct cu un deget. Siguranţa, poate. De unde să ştiu eu?

— Nu trage în el decât dacă trebuie, spun. Bun, Enzo. La semnalul meu. Unu...

Laba cimpanzeului se desprinde de cap şi se îndreaptă spre mine.

— Doi, gâfâi eu.

Iodul de la rană îmi umple nările în timp ce ea se întinde.

— Trei!

Cu fiecare strop de forţă, împing bestia de pe targă, iar Lorenzo îi preia o mare parte din greutate. O gheară îmi atinge buzele în timp ce cimpanzeul Numărul 413 se rostogoleşte în cuşca lui. Lorenzo o închide şi se dă înapoi spre centrul camerei, luându-mă cu el. O labă păroasă se întinde printre bare, cu degetele şi ghearele întinse, apoi se retrage. Cimpanzeul se întoarce la

masatul unei zone a capului.

Aproape că arată ca şi când ar încerca să îşi amintească ceva.

— O, Doamne, Enzo! Morgan... Unde este Morgan?

După turul iniţial, ştiu că există o singură cale de intrare şi ieşire din laborator, iar Morgan nu s-a trezit încă din anestezie. Lorenzo ajunge în celălalt capăt al camerei din patru paşi lungi şi îi strig să le dea la o parte pe Jackie şi pe Isabel. Nu ştiu dacă mă aude.

Lin îmi face semne pe care nu le înţeleg: arată spre mine, apoi spre cimpanzeul din cuşcă.

— A fost pe-aproape, spun, nesigură dacă asta a vrut să-mi zică.

Ea încuviinţează.

— Mergi să vezi de Jackie şi de Isabel, îi spun. Eu mă duc să-l ajut pe Lorenzo.

O altă încuviinţare.

Nu ştiu dacă mă loveşte când încă sunt în camera primatelor sau dacă mă gândesc la asta în timp ce înaintez prin laboratorul cu scaune prăbuşite şi hârtii împrăştiate, dar o simt cu putere. Mă loveşte ca un nenorocit de pian aruncat de la etaj. Morgan. O seringă. Lorenzo.

Nu este solubilă în apă. Nici injectabilă în sânge.

Încearcă asta şi îi prăjeşti jumătate de creier.

Picioarele par să mi se mişte singure.

Şaptezeci şi trei

Morgan Lebron are cam un metru şaizeci şi ar putea înclina cântarul la şaizeci şi opt de kilograme, asta după ce îl udă cineva cu un furtun.

Lorenzo poate să mă ridice cu un braţ legat la spate. Nu este un adversar pe măsură, mai puţin dacă cel mai mic dintre cei doi are un alt avantaj.

Iar Morgan are. Are avantajul celor 20 de mililitri de otravă şi al unui ac al dracului de ascuţit. Iar în acest moment ţine acul la gâtul lui Lorenzo, în acel punct moale aflat la un centimetru în spatele urechii.

— Ieşi afară, spune cineva.

Nu-mi dau seama cine strigă în camera de un alb strălucitor, cu o targă şi o masă pe roţi. Dacă este Lorenzo sau Morgan. Este doar o voce. Doar două cuvinte care nu au alt scop decât să mă îngrozească.

— Morgan... încep eu.

Dar nu mă lasă să termin.

— Căţea nenorocită ce eşti! Curva dracului!

Lorenzo strânge din dinţi, dar pe mine cuvintele lui Morgan nu mă deranjează. Seringa, da. Orice altceva mai are de spus, nu aud decât sunete amestecate. Pot să mă despart de ele. Dar nu şi de seringa aceea nenorocită, care e reală.

Fac un pas înainte, foarte lent, ca într-un film vechi ştiinţifico-fantastic, când timpul încetineşte.

— Gianna. Nu.

Vocea lui Lorenzo pare la fel de încordată cum îi e şi corpul.

— Gianna? Cine dracului e Gianna? Iar când îmi spune numele – celălalt nume al meu –, ochii lui Morgan scânteiază. Ah... înţeleg. Voi doi aveţi ceva aici. Ia uite cum prind doi iepuri dintr-o lovitură! Este aproape vesel acum. Oh, asta e prea tare! Bieţii amorezi, cu ochii galeşi şi mari! Ia spune, Lorenzo, e bună? Pare cam bătrână din locul în care stau eu. Dar poate că îţi plac căţelele călărite tare şi oarecum istovite.

Muşchii braţului stâng al lui Lorenzo se încordează, iar mâna i se strânge în pumn.

— Ah, ah, doctore Rossi!

Morgan împinge mai tare vârful acului.

Un punct roşu, de înţepătură, apare în locul de contact şi o picătură de fluid transparent se scurge de pe gâtul lui Lorenzo. Este imposibil să îmi dau seama dacă este sudoare sau ser.

— Ştii, spune Morgan, cu vocea acum mieroasă, dar încă ameninţătoare, nu sunt un mare om de ştiinţă. Toate acele analize de date şi derularea aceloraşi experimente cretine din nou şi din nou... Detest rahatul ăsta! Dar sunt un bun cititor. Un bun cititor de oameni.

Şi pot să citesc şi alte lucruri. Precum acea mică sticlă de acolo, pe care scrie „doar injecţie locală”. Face semn cu bărbia spre conţinutul vărsat pe tava chirurgicală fără să îşi ia privirea de la mine. Am văzut asta şi a trebuit să întreb: de ce? De ce doar local? Ce s-ar întâmpla dacă aş înfige acul acesta aşa... Acul intră un milimetru sau doi în gâtul lui Lorenzo, mult prea aproape de vena jugulară. Ce s-ar întâmpla dacă aş începe să apăs? Idei?

— Haide, Morgan, spune Lorenzo. Gianna, pleacă dracului de aici! Sub aripa maşinii mele este o cheie de rezervă. Ia-o şi fugi!

— Nu fi atât de curajos! Ochii lui Morgan – ca de şobolan – îi sfredelesc pe ai mei. Căţea, dacă te mişti, încep să îl injectez cu chestia asta. Ochii lui se mută uşor spre stânga, peste umărul meu. Treci înapoi în laborator.

Îmi ia un moment până să îmi dau seama că nu vorbeşte cu mine. O mână cu o strânsoare fermă, nu la fel de puternică precum a unui bărbat, dar suficient de hotărâtă, mă apucă de cot, întorcându-mă puţin.

Jackie.

Capul ei se mişcă într-o smucitură bine definită. *Hai să mergem*, spune. În mâna liberă ţine cheile lui Petroski, care sună ca nişte mici clopote metalice în liniştea unei camere în care toată lumea pare să îşi ţină respiraţia.

— Adu-l pe Petroski, spun. Să terminăm odată.

Îmi forţez fiecare parte a creierului pentru a învinge instinctul reptilian de a fugi.

— Jean, să nu faci ceva prostesc, mă ameninţă Morgan.

— Ascultă, Morgan! Dacă a mai rămas în tine ceva uman, vei face totul cum trebuie. Ordonă-i lui Petroski să-l împuşte. Fă-o curat. Mai târziu poţi să spui că a fost un accident.

Urmează o pauză în care Morgan se gândeşte la asta.

— Autoapărare? sugerez. Serul va fi mai greu de explicat. Vorbim aici despre un biochimist cu reputaţie, nu despre un cretin pe care l-ai recrutat din facultate. Gândeşte-te la asta! Gândeşte-te la ce vei spune când Lorenzo Rossi va părăsi clădirea asta vorbind aiureli. Apoi gândeşte-te la ce va avea de spus ambasada italiană.

Analiza lui Morgan durează o veşnicie. Eu îmi petrec jumătate din tot acest timp gândindu-mă la arme.

Ca orice mecanism, armele au componente. Partea în care pui glonţul, partea prin care iese acesta şi partea care determină deplasarea dintr-un loc în altul. Uşor. Simplu. Neschimbat de secole. Siguranţă, mâner şi cartuş. Într-o ordine sau alta.

În restul timpului de gândire al lui Morgan, reflectez la sergentul Petroski, un absolvent de filosofie devenit

soldat. Soţ. Tată. Un bărbat a cărui mână tremură când îşi scoate arma de serviciu. Un bărbat care ştie unde este siguranţa şi cum s-o scoată.

Jackie mă trage din nou de braţ, iar eu mă întorc spre ea.

— Ce ai face ca să fii liberă, Jacko? Pentru că, acum, aş face aproape orice.

Ea nu spune nimic, dar zâmbeşte.

— Petroski! strigă Morgan.

În laborator se aud paşi grei. Hârtiile foşnesc sub ei. O trosnitură puternică marchează finalul unei perechi de ochelari rătăcite. Întreaga lume pare că încetineşte când sergentul Petroski se apropie de uşa deschisă din spatele meu.

— Domnule! latră Petroski.

Totul se întâmplă într-o clipită, dar mintea mea înregistrează fiecare imagine, fiecare cadru al filmului. Poate că, într-o zi, voi putea încetini aceste imagini, voi putea să le redau în timp real. Acum, secvenţa este sacadată, cu un fundal sonor amestecat.

— Împuşcă-l pe omul acesta, spune Morgan.

Petroski trage pistolul de serviciu din toc. Arma este suficient de aproape de urechea mea, aşa că simt micile perturbaţii ale aerului de lângă mine şi văd tremurul mâinii lui Petroski care încearcă să se calmeze.

— Siguranţa e trasă? întreb.

Clicul este precum o împuşcătură, automată şi asurzitoare.

— Acum, Jackie.

Ea se repede spre el. Mâna lui Petroski se înmoaie. Nu voi şti niciodată dacă el a cooperat sau dacă a fost luat prin surprindere, cert este că am reuşit să fac mişcarea pe care am plănuit-o, strângând degetele în jurul mânerului şi ţintind la câţiva centimetri sub insigna albastră ce strălucea pe gulerul lui Morgan.

Şi am tras.

Şaptezeci şi patru

Morgan cade şi eu cad împreună cu el. Urechile îmi ţiuie puternic în timp ce Jackie încearcă să mă prindă în braţe înainte să mă lovesc de pământ. E puternică – sau era pe vremuri –, dar, de data asta, gravitaţia câştigă. Lovesc podeaua cu o bufnitură – pe care o simt, dar nu o aud – şi îmi dau seama că ţin ceva.

Lângă mine este Lorenzo, a cărui respiraţie fierbinte o simt pe faţă. Îi văd gura mişcându-se în timp ce îmi desprinde degetele, scoţând oţelul greu din strânsoarea mea.

— Relaxează-te, îmi spune el.

Cuvântul se aude de parcă ar vorbi sub apă, dar reuşesc să înţeleg sunetele individuale. El reîncarcă

pistolul lui Petroski cu o mişcare din deget, apoi şterge cu cămaşa mânerul şi trăgaciul şi i-l dă înapoi soldatului, care se apleacă peste Morgan şi se uită cum sângele îi înfloreşte pe piept. O băltoacă stacojie şi lipicioasă părează podeaua albă de gresie.

— Unde ai învăţat să faci asta? îl întreb pe Lorenzo.

Dar sună cam aşa: *De un ai în să fa as?*

— Doi ani în armata italiană. Ei încă recrutează. Apoi adaugă mai serios: Mă poţi auzi?

Încuviinţez.

— Puţin.

— O vreme o să îţi ţiuie urechile puţin. Poate o oră. Dar o să îţi revii, crede-mă.

— L-am rănit, nu-i aşa?

Lorenzo se uită peste umăr, spre locul unde zace Morgan.

— Da. Ai putea spune asta.

Cuvintele încă par înfundate, dar sunt puţin mai inteligibile.

— Trebuie să îl mutăm, zic apoi.

Jackie s-a gândit deja la asta. Stă în cadrul uşii cu Lin şi cu Isabel şi ţine un braţ de sacouri şi de halate de laborator – orice a rămas în urmă de la bărbaţii care au fost evacuaţi. Îmi atinge braţul, apoi face semn spre podea, unde se află Morgan, şi spre ea, cu mişcări circulare ale unui deget. Este mai puţin elegant decât

limbajul structurat al semnelor folosit de Lin şi de Lorenzo, dar înţeleg ideea. Jackie se va ocupa de chestia plină de sânge din colţ.

Petroski îşi revine oarecum din şoc – deşi mă întreb dacă îşi va reveni vreodată cu adevărat – şi le ajută pe Lin şi pe Isabel să îl rostogolească pe Morgan şi să îl învelească în cârpe, în timp ce Jackie începe să cureţe camera. Pare o scenă dintr-un film de groază, cu sânge pe podea şi pete de tip Rorschach pe peretele din spatele lui Morgan, de când îl ţinea pe Lorenzo cu acul la gât. Lorenzo vede privirea mea şi îmi explică.

— Calibrul 45, Gianna. Ai făcut o gaură în el de mărimea statului Virginia.

— L-am ucis, nu? Nu este de fapt o întrebare, doar mă ajută să procesez acest adevăr. L-am ucis. Am ucis o fiinţă umană.

— Da, spune el încet. Şi trebuie să plecăm. Toţi.

Lorenzo şi Petroski trag pe o targă trupul lipsit de viaţă al lui Morgan Lebron şi îl scot afară. Mă uit cum se deschid uşile Camerei 1, apoi cum se închid. Un minut mai târziu, ei se întorc în laboratorul principal, însă fără targă. Toţi şase lucrăm în tăcere, cu clor şi cârpe, pentru a şterge dezastrul de pe pereţi şi de pe podeaua camerei. Cârpele îmbibate în sânge şi clor sunt aruncate una după alta într-o pungă groasă de plastic, pe care Lin a luat-o dintr-un dulap de depozitare. Din

când în când, ea şi Isabel îşi fac semne. Nu le înţeleg, dar ceea ce spun pare consolator, plin de speranţă.

Când nu mai rămâne nimic în afară de mirosul puternic de clor, ieşim cu toţii şi încercăm să îndepărtăm ultimele urme ale lui Morgan de pe piele. Lin dispare şi se întoarce cu şase halate curate de laborator, pe care ni le întinde. Nu e nevoie să arunc mai mult de o privire spre hainele mele ca să îmi dau seama că trebuie să mă acopăr.

Toţi arată la fel.

Mă întorc apoi spre Petroski.

— Poţi să ne scoţi de aici şi să ne treci de securitate?

Niciunul din noi nu aude când apare intrusul, uriaşul care stă acum între noi şi ieşire.

Oh, rahat, mă gândesc. Poate că o spun cu voce tare – sau poate că nu, dar aud totul clar, ca un claxon.

Bărbatul care a intrat în tăcere în laborator este ultima persoană pe care aş vrea să o văd – şi cea pe care am tot văzut-o în mod repetat săptămâna aceasta, mereu cu totul neaşteptat, de parcă singurul lui rol ar fi să ne supravegheze.

Poe.

Îmi dau seama acum că poate asta a fost misiunea lui de la bun început.

— Lăsaţi totul şi veniţi cu mine, spune el.

Mâna lui Petroski se îndreaptă spre pistolul de

calibrul 45 de la şold şi observ privirea lui Lorenzo în timp ce urmăreşte mişcarea.

— Nu fiţi prost, domnule doctor Rossi, spune Poe.

Deschid gura încercând să vorbesc. Dar nu reuşesc să articulez vreun cuvânt.

Poe se uită spre soldatul care stă între el şi noi, restul. Se pare că urmăreşte cu un ochi arma, iar cu celălalt analizează micul nostru grup de rebeli. Apoi face un pas înainte, scoate pistolul din toc şi îl ia.

— E mai bine dacă îl ţin eu momentan. Apoi îi face un semn lui Petroski şi spune: Mai întâi, tu. Apoi, doctorul Rossi. Doamnelor, în şir indian, ca la şcoală. Şi nu scoateţi niciun cuvânt.

Ne aliniem, iar Poe trece în spate, urmându-ne prin camera cimpanzeilor. El îi ordonă lui Petroski să deschidă uşile, apoi parcurgem scurta distanţă de la laborator până la liftul de serviciu din apropiere.

Acesta este deja deschis.

Iar înăuntru este un chip pe care îl recunosc, aşa cum îşi recunoaşte o mamă propriul copil.

Şaptezeci şi cinci

Uşile liftului ar putea la fel de bine să fie însăşi gura iadului, iar în locul numerelor luminoase ar putea să apară avertizarea de rău augur *Abandonează orice*

speranţă. Totuşi, păşesc înăuntru, urmându-i pe ceilalţi. La naiba cu speranţa!

Acesta este fiul meu.

Steven vine spre mine, devenit brusc mai mult băiat decât bărbat. În două zile s-a mai subţiat, iar coastele i se simt mai clar sub haine când îl trag mai aproape. Oriunde ne-ar duce Poe, suntem împreună în această călătorie.

Poe ne întrerupe, punând capăt cu blândeţe acestei îmbrăţişări între mamă şi copil.

— E timp pentru asta mai târziu, doctore McClellan. Când ajungem la etajul principal, nu ridicaţi privirea şi nu vorbiţi. Scoate trei benzi negre din buzunarul de la şold şi ni le pasează – lui Lorenzo, lui Petroski şi mie. Puneţi-vă astea.

— În niciun caz, spune Lorenzo.

Petroski se albeşte la faţă şi clatină din cap.

— Sunt de plastic, zice Poe. Faceţi ce vă spun. Sergentul Petroski nu vă poate scoate de aici. Dar eu pot. Atâta vreme cât faceţi ce vă spun.

Îmi prind banda la mână şi uşile liftului se închid cu un sunet uşor.

Bărbaţii fac la fel.

Îl privesc întrebător pe Poe.

— Spune!

— Ce se întâmplă? întreb, pregătindu-mă pentru un

şoc familiar.

Nu se întâmplă nimic.

— Aveţi încredere în mine, spune Poe. Ţineţi capetele în jos şi... nu ştiu, încercaţi să arătaţi obosiţi până trecem de securitate.

Niciunul dintre oamenii din lift nu trebuie să se prefacă a fi obosit, nici măcar eu, îmi dau seama, privindu-mi reflexia în peretele de oţel lucios. Mă uit la ceasul lui Lorenzo şi văd că este ora două dimineaţa, dar pare să fi trecut un an întreg de când Morgan ne-a adus aici, ieri după-amiază.

Poe apasă butonul pentru etajul principal.

— Când ieşim, rămâneţi în linie şi urcaţi-vă în spatele dubei.

Urcatul cu liftul pare să dureze o oră.

— Bun, spune Poe. Mai întâi doamnele.

Ieşim în şir, mai întâi Lin, apoi Isabel, Jackie şi eu. Simt ceva care mă apasă pe spate în timp ce ies din lift şi, pentru un scurt şi iraţional moment, mă gândesc la ţeava pistolului de calibrul 45 al lui Petroski; dar este o atingere caldă şi consolatoare: mâna lui Lorenzo.

— Sunt aici, Gianna, şopteşte el.

Unde erau înainte doar doi soldaţi, număr acum zece perechi de ghete lustruite.

O pereche înaintează cu hotărâre.

— Nu pot să-i las să plece, domnule, rosteşte o voce.

Ordinele doctorului Lebron.

Mă simt provocată să îi răspund că doctorul Lebron nu va mai da niciun fel de ordine în viitorul apropiat sau îndepărtat, deşi s-ar putea să dea câteva comenzi de gheaţă când va arde în iad. Mă trezesc zâmbind şi îmi muşc interiorul obrajilor.

Direct în faţa mea, Poe flutură un plic cu aspect familiar. În colţul de sus, din dreapta, este sigiliul prezidenţial. În colţul din stânga, unde ar trebui să fie o adresă de expediere, se află un P mare, argintiu şi în relief.

— Spune-i, zice Poe, înmânându-i plicul.

Se aude un foşnet neliniştit de hârtie în timp ce plicul este deschis şi scrisoarea din el este despăturită.

— Fort Meade, spune soldatul. Înţeleg. Bine, atunci. Ştii unde trebuie să mergi. Apoi, pe un ton mai dur: La o parte, soldaţi, lăsaţi-i să treacă!

În jurul meu se aud şoapte.

— Aceea nu e doctoriţa?

— Hei... e puştiul de aseară de la televizor.

— Cred că o ştiu de undeva.

— La naiba, şapte azi!

Citatul lui Burke îmi revine în minte, acelaşi pe care Steven l-a parafrazat atunci când oamenii puri au venit după Julia King: „Singurul lucru necesar pentru ca răul să triumfe este ca oamenii buni să nu facă nimic”.

În timp ce trecem pe lângă rândurile de cizme – şi aud şoaptele şi murmurul acestor bărbaţi –, nu mă pot decide dacă să simt dezgust sau milă.

Sau poate că este un amestec din ambele.

Lorenzo este ultimul care urcă în dubă şi se aşază lângă mine pe banchetă. Înainte ca Poe să ne închidă, observ absenţa incomodă a ferestrelor şi a mânerului de pe interior al uşilor din spate. Groaza mi se strecoară pe sub piele în timp ce motorul porneşte şi mă întreb dacă nu cumva tocmai am fost păcăliţi.

— Toată lumea este bine? se aude o voce.

Este masculină, moale şi joasă. O recunosc, dar nu pot identifica timbrul.

— Aprindem lumina acum, Christopher.

Vocea aceea... Este al naibii de familiară.

Când se aprinde lumina, scoţând la iveală nu şapte, ci nouă chipuri, îmi dau seama de ce. Del şi Sharon sunt în spatele dubei cu noi. Întind mâna şi o strâng pe a lui Sharon. Ea o strânge pe a mea şi aproape că vreau să mă arunc în braţele acestei femei pe care abia o cunosc.

— E timp pentru asta mai târziu, spune ea.

— Sharon, dragă, trebuie să lucrezi la brăţările acelea, intervine Del, arătând spre Jackie, Lin şi Isabel. Mai ştii cum se face?

Sharon îşi dă ochii peste cap.

— Le-am făcut pe ale fetelor noastre, nu? Apoi,

adresându-mi-se, adaugă: Bărbaţii... Cu toţii cred că sunt singurii experţi. Ea se apleacă şi sărută buzele soţului ei. Nu-ţi face griji, dragă. O să te iubesc până mori. Poate chiar şi o vreme după aceea.

Lucrează la contorul lui Jackie cu aceeaşi fermitate ca a lui Lin din momentul când a trepanat cimpanzeul.

— S-ar putea să simţi o mică înţepătură, fato, dar să nu scoţi nicio vorbă dacă nu vrei să fim electrocutate amândouă. Del e bun, dar cheia lui nu este la fel ca aceea pe care au folosit-o idioţii care ţi-au pus asta. Bun! Gata?

Jackie încuviinţează, apoi se uită direct la mine.

— Gata! spune Sharon cu o notă triumfătoare în voce, apoi trece mai departe la Lin.

Primele cuvinte care îi ies din gură lui Jackie sunt exact cele la care mă aşteptam:

— Rahat! Asta a fost mai rea decât nenorocita aia de tabără de meditaţie unde m-am dus cu douăzeci de ani în urmă.

Aceeaşi Jacko, mă gândesc. Apoi vorbesc cu ea – chiar vorbesc cu ea – pentru prima oară în două decenii.

Şaptezeci şi şase

Până să intrăm pe drumul de pământ care trece drept aleea familiei Ray, Del şi Sharon au reuşit să ne

povestească totul: munca de succes sub acoperire a lui Poe, arestarea înscenată a lui Del şi salvarea lui Steven.

— Partea aceea a fost uşoară, spune Sharon. El se afla cu un etaj mai jos de laborator. Împreună cu vreo câţiva tineri din armată care credeau că pot prelua clădirea. N-a funcţionat. Băieţii ăia au mai mult muşchi decât creier. Îl priveşte pe Petroski, care se uită în gol în faţa lui. Scuze. Nu m-am referit la tine, soldat.

După cum i se mişcă ochii, în sus şi spre stânga, este clar că exact la asta s-a referit.

— El s-a descurcat foarte bine, Sharon, intervin, privind cum ochii lui Petroski strălucesc de încredere.

Poe opreşte motorul şi coboară, pentru a ne da drumul. Când o ajută pe Lin să coboare, mâna ei mică dispare cu totul într-a lui. Împreună alcătuiesc un tablou ridicol în genul King Kong.

Lorenzo sare şi întinde ambele braţe spre mine.

— Jean?

În clipa în care mă las în braţele lui Lorenzo, vocea lui Patrick taie aerul încremenit al nopţii. Mă desprind şi traversez drumul de pământ spre soţul meu, simţind o atracţie din ambele direcţii, simţind că sunt ruptă în două.

— Slavă Domnului, iubito, spune Patrick, îmbrăţişându-mă.

Când apare Steven, rămânem îmbrăţişaţi toţi trei

până când Poe e nevoit să ne despartă.

— Mai târziu, spune el. Unii dintre noi avem o noapte lungă.

Lunga mea noapte începe cu o verificare rapidă a celor trei trupuri adormite de pe salteaua gonflabilă din sufrageria lui Sharon Ray. Şi se termină cu mine, prăbuşindu-mă cu faţa în jos în spaţiul gol de lângă Sonia. Ultimul lucru pe care îl simt înainte să adorm este pieptul ei mic, urcând şi coborând sub braţul meu. Ultimul lucru pe care îl aud este Poe, în bucătăria familiei Ray, explicând planurile pentru evadarea mea.

Şaptezeci şi şapte

Iată cum se întâmplă totul în această ultimă zi.

Patrick ne sărută de rămas-bun, mai întâi pe gemeni, apoi pe Sonia, pe mine şi, în cele din urmă, pe Steven. Îi acordă mai multă atenţie lui Steven. Nu-ţi uiţi niciodată primul născut, cred. Nu-l iubeşti mai mult, dar legătura este diferită, primară. În timp ce el pleacă, având singura fiolă ascunsă în servieta lui, mă bucur că nu mai avem câine. Am avut odată o corcitură nostimă de collie, beagle şi ciobănesc, care aştepta tristă pe preş din clipa în care Patrick pleca dimineaţa, până când se întorcea acasă, la asfinţit. Nu cred că aş putea suporta să văd câinele acela aşteptând. Este suficient de greu

pentru mine.

După ce maşina lui dispare, cu farurile din spate licărind în lumina răsăritului, totul îmi pare un scenariu, un videoclip pe care îl urmăresc în timp ce copiii se ceartă pe ultima negresă oferită de Sharon, iar Sonia le spune cu hotărâre fraţilor săi că ştie precis că ei încearcă să trişeze la cărţi; în timp ce cana de cafea pe jumătate goală a lui Patrick stă pe bufetul din bucătăria unei străine, cu lichidul din ea evaporându-se şi condensându-se într-un clei maro, gros. Deşi miroase a rahat, savurez din plin această cafea americană.

— Mă duc să mă întind un minut, îi spun lui Sharon, care pregăteşte micul dejun pentru şase oameni înfometaţi.

Ea îmi face semn cu o expresie mult prea sobră, spunându-mi că pot să îi folosesc camera dacă vreau. Mă retrag cu restul cafelei mele într-un loc nefamiliar, cu obloane trase şi un ventilator de tavan care fredonează un cântec monoton.

Îl văd pe Patrick încetinind şi oprindu-se la poarta de securitate, apoi întinzând cardul de identificare spre agentul Serviciilor Secrete, un bărbat care poartă o cască albă în ureche în loc de un petic brodat cu SS pe braţ. Parchează şi cred că priveşte cerul, poate acel petic de cer din est, unde soarele încearcă să iasă din întuneric.

Şedinţa se ţine la micul dejun, dar pentru Patrick pare să fie mai mult ca Cina cea de Taină. El este Iuda din mulţime, cel care dă mai departe o cupă otrăvită.

Acesta era planul, s-o pună în apă. Sau în cafea. Sau în şampania care va fi desfăcută şi turnată în cupe delicate de cristal pentru doisprezece oaspeţi distinşi, din care aceştia vor sorbi în timp ce se felicită unul pe altul.

Unul este preşedintele Myers. Altul este Bobby Myers, care şi-a revenit în mod miraculos din călătoria lui de şase zile în tărâmul afaziei. Nu voi şti niciodată dacă leziunea cerebrală a fost reală sau fabricată, dar, dacă ar fi să pun pariu, ştiu pe ce aş miza. E vorba de reverendul Carl şi de Thomas Intimidantul. Şase membri ai Statului-Major sunt prezenţi, la fel ca procurorul general şi preşedintele Curţii Supreme, ambii adepţi ai Mişcării Pure. Patrick este numărul treisprezece. Iuda Iscarioteanul din Biroul Oval.

Când stau aici, în pat, ameţită de ventilatorul de tavan care se învârte întruna, aceste coincidenţe religioase mi se par amuzante. Apă, vin, treisprezece bărbaţi. Reverendul Carl şi nebunia lui. Se spune că Iisus a fost fie un nebun, fie un mincinos, fie un zeu. Nebun, rău sau Dumnezeu, cum se spune. Nu pot să cred despre Carl Corbin că este un zeu – chiar dacă aş crede în asemenea entităţi divine.

Nu ştiu dacă zeii joacă zaruri, dar în mod sigur nu le încarcă cu otrăvuri care afectează mintea.

Cafeaua mi s-a răcit, dar o beau oricum.

Duminică seara – asta a fost doar cu douăsprezece ore în urmă? –, Patrick s-a decis că va doza mai întâi apa şi cafeaua. Apoi va păstra pentru el ce va rămâne în fiolă, dacă va fi nevoie. Mă cutremur când mă gândesc la această cale de ieşire, la evadarea lui Iuda, dar Poe îmi spune că Patrick a insistat. Atât de multe planuri bine puse la punct ajung să dea greş...

Atât pot să văd. Poate că imaginaţia mea nu poate face faţă acestei misiuni. Sau poate că am o imaginaţie bogată şi văd totul în culori vii şi în imagini clare ca laserul. Până la urmă, ce femeie ar vrea să viseze cu ochii deschişi despre cum îi moare soţul?

Mă uit la ceasul de pe noptiera lui Sharon. Arată că este timpul.

Şaptezeci şi opt

Nu dorm. Nu pot. În schimb, mă plimb cu copiii prin grajdul calului, uitându-mă cum Sonia îşi conduce fraţii în acest tur. Acum vorbeşte tot timpul, de parcă ar avea un gheizer de cuvinte în ea.

— Aceasta, spune ea, atingând iapa cu o mână şi mângâind-o cu cealaltă între ochi, este Aristotel. Este

fată. Chiar dacă Aristotel era un tip. Este preferata mea. Sharon spune că e foarte deşteaptă.

În timp ce Sonia împarte bucăţi generoase de morcovi, instruindu-i *exact* pe băieţi cum să ţină palmele întinse şi să lase calul să ia morcovul fără să apuce şi câteva degete odată cu el, scot telefonul mobil al lui Sharon din buzunar şi formez un număr.

Recepţionistul nu este prea încântat de brusca mea schimbare de planuri.

— Doamnă McClellan, spune el, cu o voce la fel de nazală şi de piţigăiată ca aceea a lui Morgan.

— Doctor McClellan, îl corectez eu.

El nu se scuză, ci doar îşi continuă predica.

— Programăm aceste teste din timp pentru un motiv. Trebuia să fiţi aici acum o oră. Nu ştiu dacă vă putem reprograma până... Aud câteva hârtii foşnind în telefon. Până săptămâna viitoare cel mai devreme.

— Lăsaţi-o baltă. Nu vin la test, spun eu şi termin apelul.

— Haide, mami, spune Sonia. Este rândul tău să o hrăneşti pe Aristotel.

— Dacă Aristotel continuă să mănânce morcovi, doamna Sharon o să se trezească cu o groază de murdărie aici. Şi ghici pe cine o să roage să cureţe staulul? adaug.

— Se cheamă grajd, mami.

Sonia pare absolut extaziată de ideea de a-şi petrece o după-amiază curăţând bălegar de cal. *Bravo ei,* mă gândesc.

— Pot să fiu veterinar când mă fac mare? întreabă ea.

— Poate. E multă şcoală, totuşi. Eşti pregătită pentru asta?

— Tu ai putut, mamă, spune Steven.

Mă tem că inima ar putea să-mi explodeze şi ştiu că am luat decizia cea bună.

— Mă duc înapoi în casă, bine? le spun eu, apoi plec, ştergându-mi obrajii cu dosurile palmelor.

Partea stângă mă arde, deşi nu atât de mult de când Lin a refăcut bandajul. Oricum, sarea ustură.

Lorenzo stă pe bara din spate a dubei, privind spre drum şi aşteptând.

— Ei, bine? spune el când mă îndrept spre el.

— Nu pot să plec fără copii.

— Poe spune că trebuie. Chiar dacă... Se opreşte, încercând să nu rostească numele soţului meu. Chiar dacă Patrick reuşeşte, nimic nu se va schimba peste noapte. Au numele noastre. Au poze. Trebuie să plecăm din ţară.

— Chiar, unde e Poe? întreb, schimbând subiectul. M-am decis, am nevoie de şase paşapoarte, nu de unul.

— A plecat cu soţul tău, răspunde Lorenzo. Apoi, ridicând privirea, adaugă: Tocmai vorbeam de lup...

Maşina lui Patrick se îndreaptă spre noi ca un tren scăpat de sub control, derapând şi oprind brusc lângă dubă. Un nor de praf se ridică deasupra pământului când se deschide portiera şoferului şi coboară Poe.

Uşa pasagerului nu se deschide.

— Unde e Patrick? întreb. Unde dracului e?

Poe răspunde strigând la Lorenzo. Aud fiecare al doilea cuvânt. Pleacă. Lin. Stop. Sângerat. Încercat. Ajutor. Nu. Timp.

Creierul meu umple restul golurilor şi deschid uşa din spate, lovind aripa dubei. Se aude o bufnitură înfundată, iar înăuntrul meu, un urlet, un urlet lung şi final, după care nu mai rămâne nimic.

— Ce s-a întâmplat cu el? reuşesc să rostesc, deşi nu trebuie să mai întreb.

Şaptezeci şi nouă

Înmormântarea lui Patrick a fost planificată ca un eveniment discret, însă, privind în jur spre mulţimea de bărbaţi şi de femei de la mica fermă a familiei Ray, îmi dau seama că eforturile mele au fost în zadar. Vecini despre care credeam că nu le pasă sunt aici, inclusiv Olivia şi Evan King. Şi Julia, desigur. Ea şi Steven au aerul unor copii speriaţi, şi ştiu că aşa sunt. Câţiva prieteni mai vechi au venit cu maşina de pe Coasta de

Vest, întrucât traficul aerian este momentan oprit.

Toată ţara este într-o stare de tranziţie haotică, mulţumită lui Patrick.

În multe feluri, încă îl iubesc. În multe feluri, îmi pare rău că nu mai este.

Radiourile şi televiziunile au păstrat tăcerea în aceste ultime zile, iar ziarele reiau poveşti deja spuse. Washington, D.C., este închis mai straşnic decât un seif bancar. Uraganul de teroare poate că a luat sfârşit, dar ştim că o furtună tot va mai zăbovi. Cu toţii ştim că încă nu suntem în siguranţă.

Del şi Sharon s-au decis să rămână, iar Jackie stă la fermă ca să ajute cu rezistenţa, să elimine molozul şi să reconstruiască.

— Rămân şi eu, îi spun, după ce îl îngropăm pe Patrick. Vreau să rămân.

Ea mă tratează cu aceeaşi duritate ca întotdeauna, ca atunci când eram tinere şi naive. Sau când eu eram naivă. Jackie nu cred că a fost vreodată.

— Trebuie să pleci, spune Jackie. Chiar acum. Când încerc să protestez, îmi pune o mână pe burtă. Ştii că trebuie, Jeanie.

Are dreptate, desigur. Jackie a avut mereu dreptate, cu privire la atâtea lucruri. Mă ia în braţe – acum suple şi musculoase de la munca fizică –, iar în îmbrăţişare simt totul. Recunoştinţă. Mândrie. Iertare. Nu mai am

nicio bulă în jurul meu.

— Haide, fato, du-te! Te aşteaptă bărbatul tău, spune ea desprinzându-se din îmbrăţişare.

Bărbatul meu.

Pare prea curând să mă gândesc la Lorenzo ca la bărbatul meu, ca la amantul meu. Dar simt mâna lui pe spate, în timp ce mă conduce spre fermă. Gestul lui este şi simplu, şi complex în acelaşi timp. O parte din mine ar vrea să se întoarcă, să fugă spre pământul proaspăt sub care este îngropat Patrick. Dar nu o fac. Stau cu Lorenzo şi îi adun pe copii, spunându-le să îşi facă bagajele.

Poate că totuşi o mică parte din mine va rămâne aici, la această fermă. Să îi ţină companie lui Patrick.

Chris Poe a clătinat din cap când l-am întrebat ce s-a întâmplat în centru. Am insistat, totuşi. E bine că pot să insist din nou, chiar dacă informaţia pe care am primit-o a fost greu de auzit.

Viaţa aruncă mici ironii înspre noi. Aşadar, faptul că Morgan Lebron, ticălosul incompetent de care m-am ocupat cu doar câteva zile în urmă, a fost cauza morţii lui Patrick m-a surprins mai puţin decât ar fi trebuit.

— Eu nu eram înăuntru, mi-a spus Poe, studiind cu privirea o bucată de lut dintre ghetele sale. Şi Domnul... Patrick a ieşit alergând pe uşa laterală, ca un mistreţ sălbatic care a mirosit sânge proaspăt.

Am încuviinţat, dându-i de înţeles că era în regulă să continue.

— Da.

Poe şi-a afundat gheata în bucata de lut, mărunţind-o până când nu a mai rămas decât praf.

— N-am auzit decât „Blocare! Blocare!" şi ceva despre memoul lui Morgan. Ei, bine, asta nu e adevărat.

O altă bucată de lut se sfărâmă sub vârful ghetei stângi a lui Poe. Am auzit împuşcături. Ştii că mereu îi au pe tipii aceia pe acoperişul Casei Albe... Cei pe care nu îi vede nimeni niciodată.

— Da.

— Ei, bine, cred că ei au tras. Nu ştiu ce altceva să vă spun, doctore McClellan.

— Jean, am rostit, luându-i mâna. Jean e în regulă.

El s-a întors să plece, cu umerii căzuţi şi cu pumnii îndesaţi adânc în buzunare. Apoi s-a întors brusc.

— Mai ştiu un singur lucru, Jean. Când Soţul tău a încasat acel glonţ, jur că zâmbea.

— Mulţumesc, am spus. E suficient pentru mine.

Şi încă este.

Optzeci

În Canada a fost cald pe parcursul lunilor iunie şi

iulie, în timp ce am aşteptat ca acele şase aplicaţii pentru paşaport să-şi croiască drum spre birourile din Montreal. Aş fi vrut să rămân, măcar în lunile de vară. Era ceva calmant la râurile, lacurile şi zilele scăldate în căldură, care se transformau în nopţi răcoroase şi liniştite. Dar casa mea mă chema, iar franceza nu mi s-a părut niciodată uşoară. În plus, trebuia să-mi văd mama.

În contrast, coasta sudică a Italiei este departe de a fi calmă. Turiştii au invadat oraşul nostru adormit, iar în august vor veni mai mulţi. Totuşi, este locul în care îmi doresc să fiu.

De când am sosit, luni, Lorenzo lucrează zi şi noapte la proiectul lui. El spune că vom avea serul gata până în weekend, mulţumită notiţelor furate de Poe din biroul lui din Washington. Mi-a promis că o să îi ducă pe copii într-o drumeţie în Capri atunci când termină. E bun cu ei, cred, iar Steven, deşi ezitant la început, a ajuns să îl trateze ca pe un frate mai mare.

Accept şi asta.

Ne-am pus la curent cu ştirile încă de când am traversat graniţa din Maine în Canada, apoi şi când am trecut Atlanticul din Canada aici.

Radiourile şi televiziunile şi-au revenit la viaţă, iar tipografiile au început să-şi scoată ziarele. Femeile au mărşăluit în tăcere până când mâinile şi cuvintele le-au

fost eliberate. Jackie pare să fie în fruntea fiecărui marş. Ea ne scrie că, atunci când va fi pregătită, ne va vizita.

Nu cred că ne vom mai întoarce în State, nici măcar acum, când a doua mea ţară s-a întors la ce ar fi trebuit să fie o viaţă normală, nici măcar acum, când un nou preşedinte a preluat conducerea, spunând în termenii cei mai simpli că el nu va repeta niciodată dezastrul ce a provocat daunele din ultimele douăsprezece luni. Cu primii unsprezece bărbaţi din linia succesiunii, chiar şi cei morţi din cauza otrăvirii, sau aşteptând procesul pentru conspiraţie sau demisionând de la joburile lor, sarcina de a reconstrui totul s-a distribuit tuturor, secretarului de sănătate şi serviciilor sociale. Ceva amuzant, de fapt, dacă mă gândesc că asta ar fi putut să fie următoarea slujbă a lui Patrick.

Jackie este coordonatoare de campanie şi o face voluntar. În scrisoarea ei de săptămâna trecută, mi-a povestit despre alegerile mijlocii, despre cum Congresul se va întoarce la normal – şi poate chiar va ajunge mai bun, cu toate femeile care candidează. *Imaginează-ţi, Jeanie,* scria ea. *Douăzeci şi cinci la sută din Senat şi din Camera Reprezentanţilor. Douăzeci şi cinci! Ar trebui să te întorci şi să te implici.*

Poate la anul, am răspuns. Şi am vorbit serios.

Totuşi, momentan, Jackie beneficiază de sprijinul meu financiar şi moral. Nu sunt gata să intru în

politică, nu încă.

Băieţilor le plac zilele însorite şi aerul Italiei. A doua limbă a Soniei începe să devină la fel de expresivă ca prima şi toată lumea este entuziasmată de copilul care urmează să vină.

În plus, mă bucur când privesc femeile de aici. Ele vorbesc cu mâinile, cu trupurile şi cu sufletele şi cântă.

Electrizantul roman de debut al Christinei Dalcher, amplasat într-un viitor nu foarte îndepărtat și scris în genul operei distopice a lui Margaret Atwood, *Povestea slujitoarei*, supune atenției noastre următoarea problemă: dacă numărul cuvintelor pe care le putem folosi zilnic ar fi serios limitat, ce am face pentru a fi auziți? Lumea distopică a Christinei Dalcher este una apocaliptică: populația este condusă de un guvern care deține puterea absolută, iar președintele este orchestratorul noii ordini a Purilor, o mișcare creștină și politică fundamentalistă.

VOX evidențiază într-o manieră cutremurătoare importanța comunicării, precum și pericolul îndoctrinării și al radicalizării oamenilor.

ISBN 978-606-006-222-6
9 786060 062226
www.rao.ro
www.raobooks.com